E!

ΜΑΡΤΙΟΣ

'12 Μ. Σ.

31 Ἰουλίου 1947

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ κ.

Ν. ΣΜΠΑΡΟΥΝΗ-ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ

Ὑποψηφίου Βουλευτοῦ Ἀθηνῶν

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ

Ἀνατύπωσις ἀπὸ τὴν «Καθημερινὴν»
τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1951

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΛΟΓΕΙΣ

Ἡ Πατρίδα μας μόλις ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν ἄμεση ἀπειλὴ τῆς ὑποδουλώσεως.

Ὁ Ἐθνικός μας Στρατὸς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Στρατάρχου Παπάγου ὕψωσε γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι σύνορα ἀσφαλείας στὸ Κράτος μας.

Χάρις στὴ Νίκη τοῦ Στρατοῦ μας δὲν μετεβλήθημεν σὲ φυγάδες ποὺ ἀναζητοῦν μιὰ γωνιὰ ἐλεύθερης γῆς.

Πῶς θὰ ἐξασφαλίσωμε αὐτὴ τὴν ἀσφάλεια ποὺ ἀπεκτήσαμε μὲ τόσους ἀγῶνες, μὲ τόσες θυσίες, μὲ τόσον αἷμα;

Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ ἐπανορθώσουμε τὶς καταστροφὲς καὶ νὰ ἀνασυγκροτήσωμε τὴ Χώρα μας;

Τὸ σημερινὸ Κράτος μας δουλεύει σὲ ἀχνάρια προπολεμικὰ καὶ ἀκόμη περισσότερο εἶναι ξεφτισμένο ἀπὸ τὴν κατοχή, τὸ συμμοριτισμὸ καὶ τὸν πολυκομματισμὸ τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου.

Ὅλοι ἔχουμε ἐπίγνωσι, ὅτι ζοῦμε σὲ μιὰ θλιβερὴ παρῳδία Κράτους. Καὶ ὁ τελευταῖος πολίτης δὲν ἀμφιβάλλει γι' αὐτό.

Μόνον ἕνα ἔντιμο, ἰσχυρὸ καὶ συγχρονισμένο Κράτος ἰσοπολιτείας καὶ κοινωνικῆς δικαιοσύνης θὰ εἶναι ἱκανὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ στοιχειώδη ζωὴ στὸ Λαό μας, νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ διάβρωσι καὶ νὰ ἀνταποκριθῇ στὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἀνασυγκροτήσεως.

Σὰν ἕλληνες πατριῶτες ποὺ πιστεύουμε στὴ ζωτικότητα καὶ στὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας, ἂς ἐπιστρατευθοῦμε γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς Νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σημερινὴ πρωταρχικὴ ἐθνικὴ ἀνάγκη.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α' πα

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι φιλάνθρωπε, δεόμεθα.

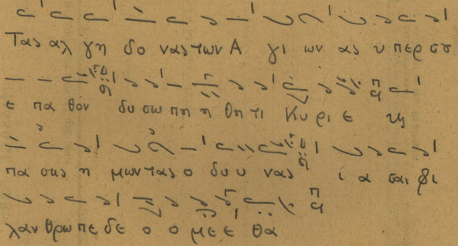

τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων 9 Μαρτίου
Κυριακὴ Βα τῶν Νηστειῶν 1947

Ναὸς Ἁγίας Τριάδος
Ἀμπελοκήπων
Ἀθῆναι
Ν.Τ. Βλαχόπουλος

ARMY FORM C2136 (Small)

MESSAGE FORM

Register No.

Call	Srl. No.	Priority	Transmission Instructions

ABOVE THIS LINE FOR SIGNALS USE ONLY

FROM (A) — Originator — Date-Time of Origin

OFFICE DATE STAMP

For Action

TO

(W) For Information (INFO)

Message Instructions — GR

Originator's No.

THIS MESSAGE MAY BE SENT **AS WRITTEN** BY ANY MEANS EXCEPT .... WIRELESS

SIGNED

IF LIABLE TO BE INTERCEPTED OR TO FALL INTO ENEMY HANDS, THIS MESSAGE MUST BE SENT **IN CIPHER**

SIGNED

ORIGINATOR'S INSTRUCTIONS DEGREE OF PRIORITY

Time	System	Op.
THI or TOR		
Time cleared		

(GV483) Wt. 49325/367 990,000 Pads. 2/44. B. & S. Ltd. 48-244

Ἀπολυτίκιον Ἦχος ᾱ πα

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἁγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι φιλάνθρωπε, δεόμεθα.

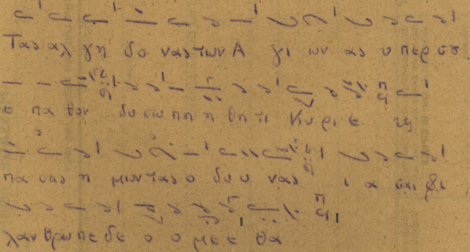

τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων 9 Μαρτίου
Κυριακὴ Βα τῶν Νηστειῶν 1947

Ναὸς Ἁγίας Τριάδος
Ἀμπελοκήπων
Ἀθῆναι
Ν. Τ. Βλαχόπουλος

ARMY FORM C2136 (Small)

MESSAGE FORM

Register No.

Call	Srl. No.	Priority	Transmission Instructions

ABOVE THIS LINE FOR SIGNALS USE ONLY

FROM (A) Originator

Date-Time of Origin

OFFICE DATE STAMP

For Action

TO

(W) For Information (INFO)

Message **Instructions** — GR

Originator's No.

THIS MESSAGE MAY BE SENT **AS WRITTEN** BY ANY MEANS EXCEPT ______ WIRELESS

SIGNED

IF LIABLE TO BE INTERCEPTED OR TO FALL INTO ENEMY HANDS, THIS MESSAGE MUST BE SENT **IN CIPHER**

SIGNED

ORIGINATOR'S INSTRUCTIONS DEGREE OF PRIORITY

Time	System	Op.
THI or **TOR**		
Time cleared		

(GV483) Wt. 49325/367. 990,000 Pads. 2/44. B. & S. Ltd. 48-244.

Τῇ Θ΄ Μαρτίου

Εἰς τούς Αἴνους Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄

Στίχος Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις συναγωγὴ κραταιά, καὶ ἱερὰ καὶ τροπαιοῦχος παράταξις· οἱ πύργοι τῆς εὐσεβείας, οἱ στρατιῶται Χριστοῦ, οἱ στερροὶ ὁπλῖται καὶ ἀήττητοι, τὸν νοῦν εὐτονώτατοι, τὴν ψυχὴν ἀνδρειότατοι, τῷ ὄντι θεῖοι, τῷ Θεῷ ποθεινότατοι· χορὸς Ἅγιος, καὶ Θεόλεκτον σύστημα· Μάρτυρες Τεσσαράκοντα, οἱ ἴσοι τὴν ἄθλησιν, ἴσοι τὴν γνώμην καὶ ἴσους, τοὺς στεφάνους δεξάμενοι, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Τῇ Θ΄ Μαρτίου
εἰς τούς Αἴνους Στιχηρὰ προσόμοια
Ἦχος πα΄
Στίχος Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις συναγωγὴ κραταιά, καὶ ἱερὰ καὶ τροπαιοῦχος παράταξις· οἱ πύργοι τῆς εὐσεβείας, οἱ στρατιῶται Χριστοῦ, οἱ στερροὶ ὁπλῖται καὶ ἀήττητοι, τὸν νοῦν εὐτονώτατοι, τὴν ψυχὴν ἀνδρειότατοι, τῷ ὄντι θεῖοι, τῷ Θεῷ ποθεινότατοι· χορὸς Ἅγιος, καὶ Θεόλεκτον σύστημα· Μάρτυρες Τεσσαράκοντα, οἱ ἴσοι τὴν ἄθλησιν, ἴσοι τὴν γνώμην καὶ ἴσους, τοὺς στεφάνους δεξάμενοι, Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

M. G. A. MANUELIDES BROTHERS

CODES { SCOTT'S 10th EDITION / BENTLEY'S

TELEGRAPHIC ADDRESS:
MANUELBROS - PIRAEUS

Piraeus..192....

CUNARD BUILDING
EM. REPOULI 2

ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ

ΠΑΕ

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ
ΑΓΡΟΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Μυλωνᾶς Ἀλέξανδρος
Ἀσημακόπουλος Νικόλαος

Τῇ Θ΄ Μαρτίου

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος πλ. α΄

Στίχος Θαυμαϛὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις συναγωγὴ κραταιά, καὶ ἱερὰ καὶ τροπαιοῦχος παράταξις· οἱ πύργοι τῆς εὐσεβείας, οἱ ϛρατιῶται Χριϛοῦ, οἱ στερροὶ ὁπλῖται καὶ ἀήττητοι, τὸν νοῦν εὐτονώτατοι, τὴν ψυχὴν ἀνδρειότατοι, τῷ ὄντι θεῖοι, τῷ Θεῷ ποθεινότατοι· χορὸς Ἅγιος, καὶ Θεόλεκτον σύστημα· Μάρτυρες Τεσσαράκοντα, οἱ ἴσοι τὴν ἄθλησιν, ἴσοι τὴν γνώμην καὶ ἴσους τοὺς στεφάνους δεξάμενοι, Χριϛὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

M. G. A. MANUELIDES BROTHERS

CODES { SCOTT'S 10th EDITION
BENTLEY'S

TELEGRAPHIC ADDRESS:
MANUELBROS - PIRAEUS

Piraeus..192......

CUNARD BUILDING
EM. REPOULI 2

Βανταλῆς Εὐάγγελος

Βακαλόπουλος Χρῆστος

Γραβάνης Σωτήριος

Καλογιάννης Σταῦρος

Κατσίμπας Χριστόφορος

Κοντογεῶργος 'Αθανάσιος

Πανάγου Δημήτριος

Παπασταύρου Χρῆστος

Σιούτης Κωσταντῖνος

Παπαδόπουλος Παναγιώτης

Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Πολυκάρπου

Ἦχος α΄

Τὸν ἐπίσκοπον Σμύρνης καὶ φρουρὸν νῦν θερμότατον τῆς μονῆς Κοτίσης τὸν Πολύκαρπον ἅπαντες αἰνέσωμεν ἐν πίστει οἱ πιστοί, ὡς ἰάματα παρέχοντα ἡμῖν· Θεραπεύει γὰρ ἀλάλους, παραλύτους συσφίγγει· τοὺς δὲ τὴν χεῖρα προσκυνοῦντας τῶν κινδύνων ἀπαλλάττει.

Ἦχος πα

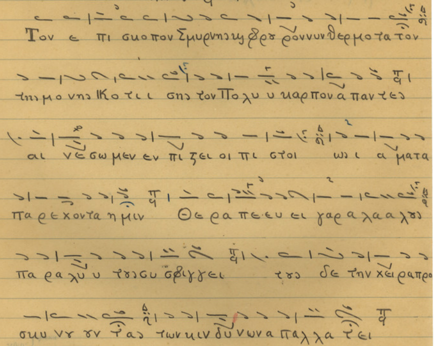

Κωνσταντίνου πσ Σεβ. τοῦ Θεοπρ. Μητρ.
τῆς Ἁγιωτάτης Μητρ. Σερρῶν τοῦ Μηχείτης
ὑπερτίμου τοῦ ἐξαρ. πάσης Μακ.
ἡμῶν δὲ Πατρὸς τοῦ Ποιμενάρχου πολλὰ
τὰ ἔτη.

17 Φεβρ. 1945
ἡμέρα Σάββατον

Μνημόσυνον συγγενοῦς αὐτοῦ Νικολάου Ἀξιωματικοῦ
ὁμήρου ἐν Ἰταλίᾳ.

ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΑΓΙΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ & ΕΛΕΝΗΣ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ἀριθ. { Πρωτ. ——— Διεκπ. ———

Ἐν Πειραιεῖ τῇ ——— 19—

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Στ. Προσό-
μοια Ἦχος πλ. β΄. Δι

Ὅλην ἀποθέμενοι.

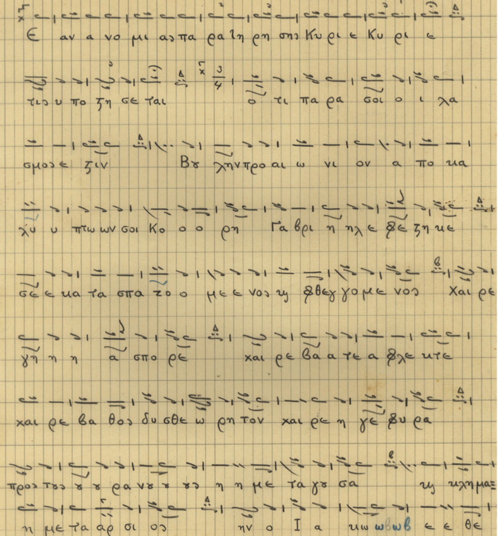

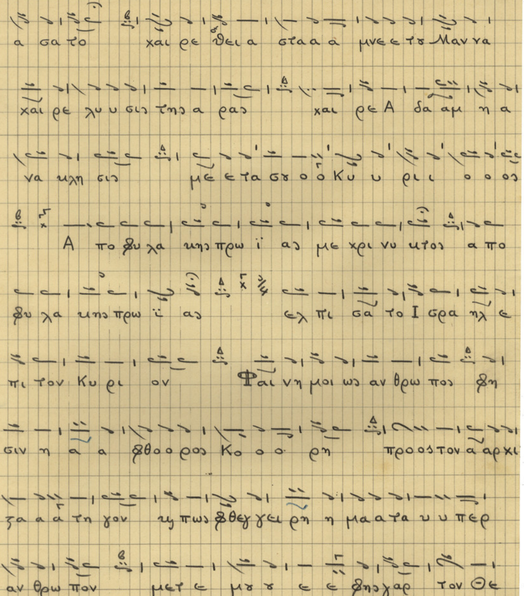
α σα το χαι ρε θει α στα α α μνε ε το Μαν να
χαι ρε λυ υ σις της α ρας χαι ρε Α δα αμ η α
να κλη σις με ε τα σε ο ο Κυ υ ρι ι ο ο ος
Α πο φυ λα κης πρω ϊ ας με χρι νυ κτος α πο
φυ λα κης πρω ϊ ας ελ πι σα το Ι σρα ηλ ε
πι τον Κυ ρι ον Φαι νη μοι ως αν θρω πος φη
σιν η α α φθο ο ρος Κο ο ο ρη προ ος τον α αρχι
τα α α τη γον πως φθεγ γε ρη η μα α τα υ υ περ
αν θρω πον με τε μου ε ε φησ γαρ τον Θε

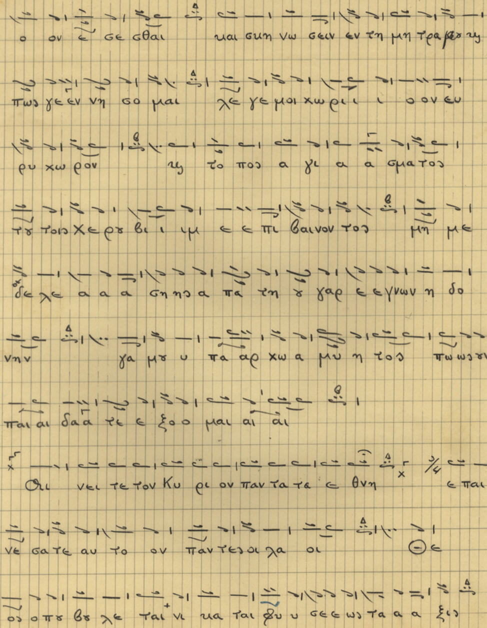
ο ον ε σε σθαι και συν νω σειν εν τη μη τρα φερ ης
πως γε εν νη σο μαι λε γε μοι χω ρι ι ο ον ευ
ρυ χω ρον ης το πος α γι α α σμα τος
τυ τοις Χε ρυ βι ι ιμ ε ε πι βαι νον τος μη με
δε λε α α α σης σα πα τη υ γαρ ε ε γνων η δο
νην γα μυ υ πα αρ χω α μυ η τος πω ως τυν
παι αι δα α τε ε ξο ο μαι αι αι
Αι νει τε τον Κυ ρι ον παν τα τα ε θνη ε παι
νε σα τε αυ το ον παν τες οι λα οι Θε
ος ο πυ ρυ λε ται νι κα ται φυ υ σε ε ως τα α α ξις

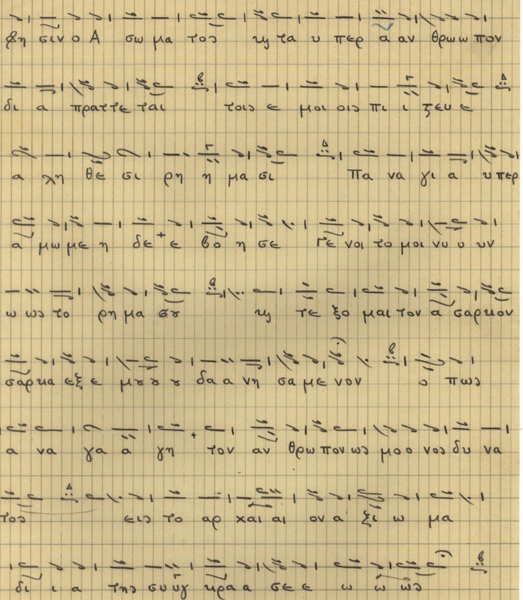
δη σιν ο Α σω μα τος κη τα υ περ α αν θρω πον
δι α πραττε ται τοις ε μοι οις πι ι ζευ ε
α λη θε σι ρη η μα σι Πα να γι α υ περ
α μω με η δε ε βο η σε Γε νοι το μοι νυ υ υν
ω ως το ρη μα σου κη τε ξο μαι τον α σαρκον
σαρκα εξ ε μου ου δα α νη σα με νον ο πως
α να γα α γη τον αν θρω πον ως μο ο νος δυ να
τος εις το αρ χαι αι ον α ξι ω μα
δι ι α της συγ κρα α σε ε ω ω ως

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Στ. Προσόμοια ἦχος πλ. β΄ Δι

Ὅλην ἀποθέμενοι.

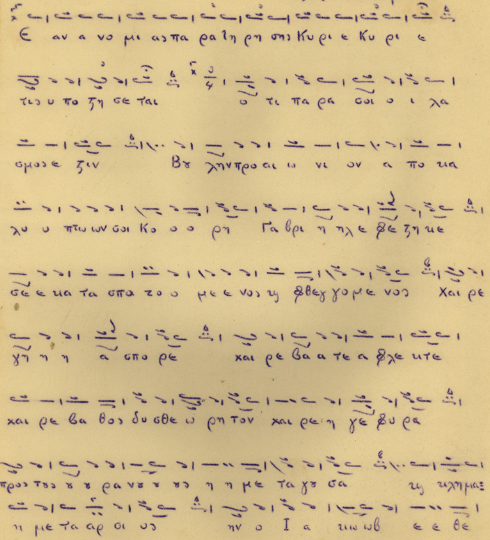

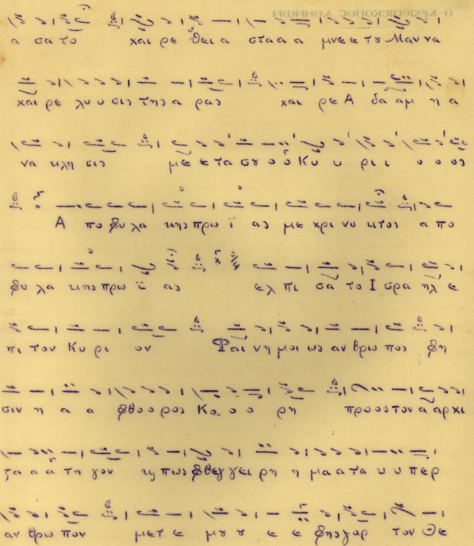
α σα το χαι ρε Θει α στα α μνε ε τε Μαν να
χαι ρε χρυ υ σι της α ρας χαι ρε Α δα αμ η α
να κλη σις με ε τα σε ο ο Κυ υ ρι ι ο ο ος
Α πο φυ λα κης πρω ι ας με χρι νυ κτος α πο
φυ λα κης πρω ι ας ελ πι σα το Ισ ρα ηλ ε
πι τον Κυ ρι ον Φαι νη μοι ως αν θρω πος φη
σιν η α α φθο ο ρος Κο ο ο ρη προ ος τον α αρχι
στρα α α τη γον ξε νως φθεγ γει ρη η μα α τα υ υ περ
αν θρω πον με τε ε μοι ε ε φης γαρ τον Θε

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

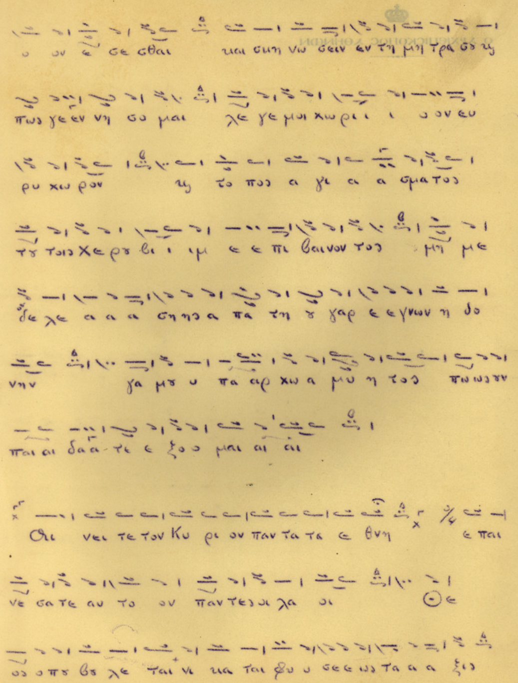
ο ον ε σε σθαι και συη νω σειν εν τη μη τρα σου η
πως γε εν νη σο μαι λε γε μοι χω ρι ι ο ον ευ
ρυ χω ρον η το πος α γι α α σμα τος
τυ τοις χερ συ βι ι μ ε ε πι βαι νον τος μη με
δε λε α α α σηησ α πα τη υ γαρ ε ε γνων η δο
νην γα μου υ πα αρ χω α μυ η τος πω ωσυν
παι αι δα α τε ε ξο ο μαι αι αι
Αι νει τε τον Κυ ρι ον παν τα τα ε θνη ε παι
νε σα τε αυ το ον παν τες οι λα οι Θε
ος ο που βου λε ται νι κα ται φυ υ σε ε ως τα α α ξις

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

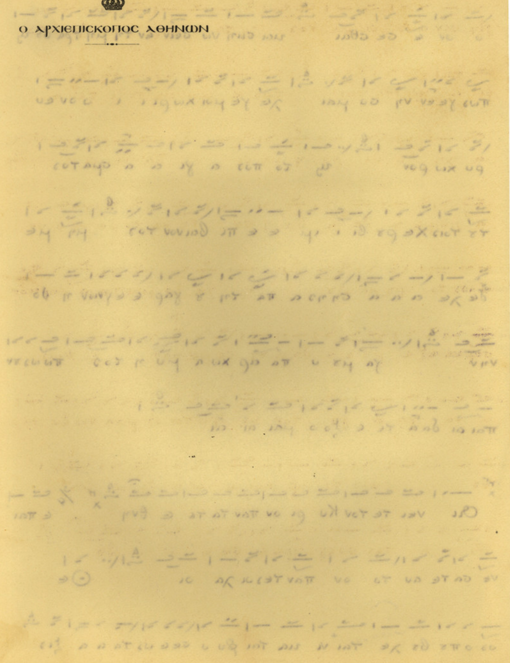

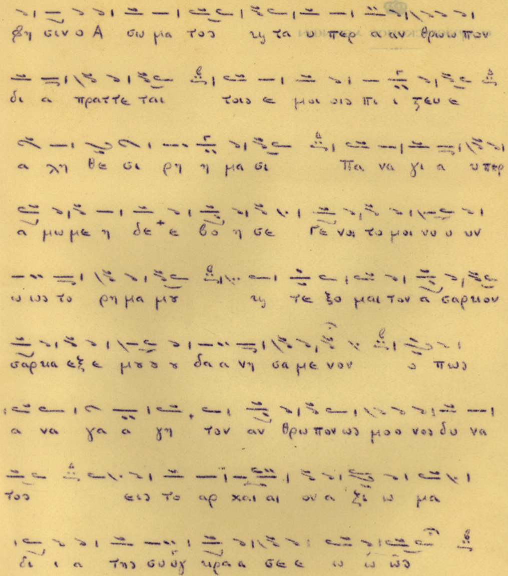
φη σιν ο Α σω μα τος ης τα υ περ α αν θρω ω πον
δι α πρατ τε ται τοις ε μοις οις πι ι στευ ε
α λη θε σι ρη η μα σι Πα να γι α υπερ
α μω με η δε ε βο η σε Γε νοι το μοι νυ υ υν
ω ως το ρη μα μυ ης τε ξο μαι τον α σαρκον
σαρκα εξ ε μυ υ δα α νη σα με νον ο πως
α να γα α γη τον αν θρω πον ως μο ο νος δυ να
τος εις το αρ χαι αι ον α ξι ω μα
δι ι α της συγ κρα α σε ε ω ω ως

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

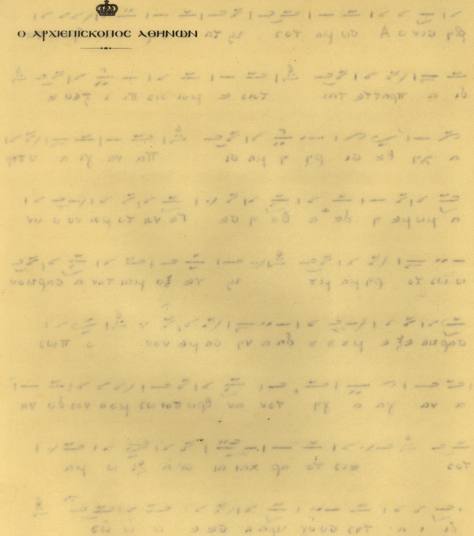

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Στ. Προσόμοια Ἦχος πλ. β'. Δι

Ὅλην ἀποθέμενοι.

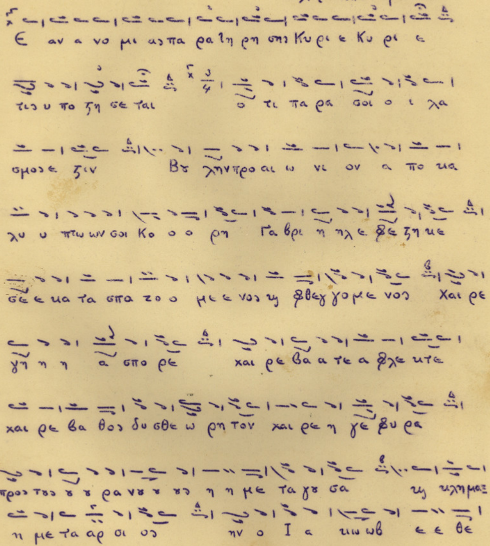

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Στ. Προσό-
μοια ἦχος πλ. δ'

Ὅλην ἀποθέμενοι.

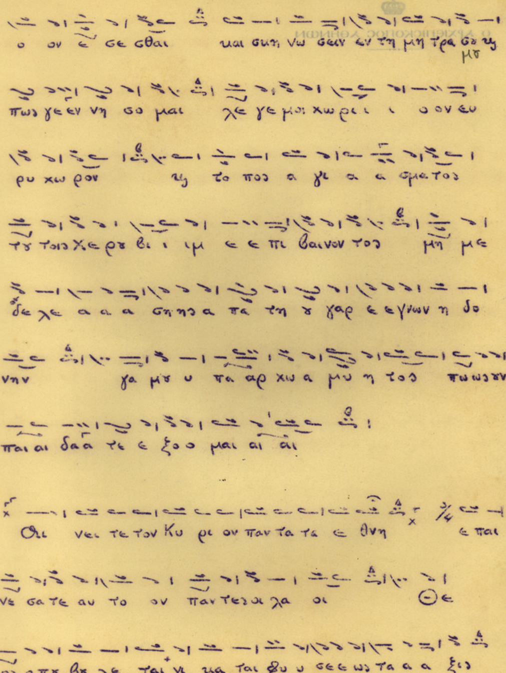
ο ον ε σε σθαι και συν νω σεν εν τη μη τρα σε η
πως γε εν νη σο μαι χε γε μοι χω ρει ι ο ον ευ
ρυ χω ρον η το ποσ α γι α α σμα τος
τε τοισ χε ρου βι ι ιμ ε ε πι βαι νον τος μη με
δε χε α α α σκη ησα πα τη υ χαρ ε εγνων η δο
ξαν γα μου υ πα αρ χω α μυ η τος πω ωσ ουν
παι αι δα α τε ε ξο ο μαι αι αι
Αι νει τε τον Κυ ρι ον παν τα τα ε θνη ε παι
νε σα τε αυ το ον παν τες οι λα οι Θε
ος ο πρου βου λε ται νι κα ται φυ υ σε ε ως τα α α ξις

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

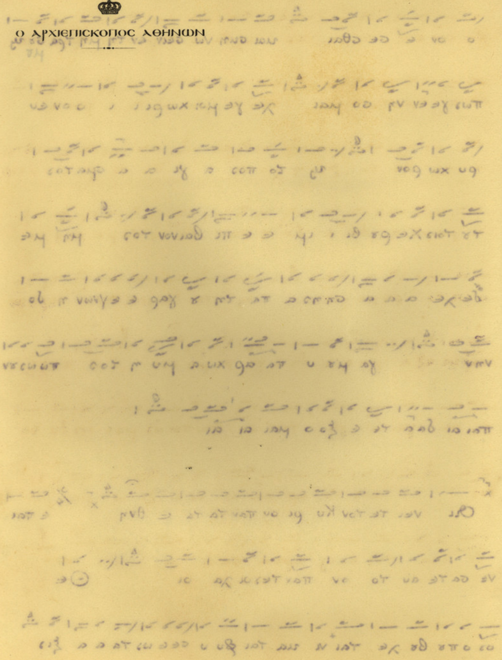

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

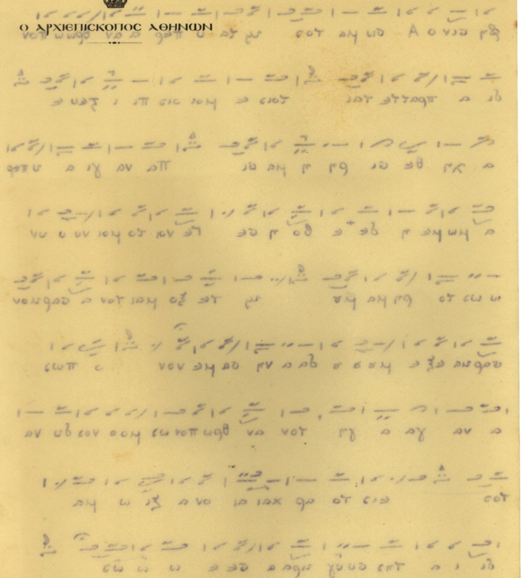

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β' | ΑΘΗΝΑΙ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954 | ΑΡΙΘ. 41 (76)

«Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».
(Β' Κορινθ. 7,1)

«Ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος».
(Β' Κορινθ. 6,16)

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Ἀναγνώσατε: Λουκ. 7,11-16

Μὲ μίαν φωνὴν «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν», κατὰ τὴν σύντομον, ἀλλὰ τόσον παραστατικὴν διήγησιν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἡ χαρὰ διεδέχθη τὸ πένθος, τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς τῆς δυστυχισμένης χήρας. Τὸ μονάκριβο ἀγόρι της, ποὺ τὸ συνώδευε ἄφωνον εἰς τὸν τάφον, τώρα, ζωντανὸς καὶ ὑγιέστατος, ὁμιλεῖ· καὶ ἐκείνη ἀκούει μὲ καμάρι τὴν λαλιάν του!

Δίκαιον, λοιπόν, εἶχεν ὁ περαστικὸς Ραββί, ποὺ ὅταν τὴν εἶδε νὰ σέρνεται μισολιπόθυμη πίσω ἀπὸ τὸ νεκροκρέββατο τοῦ παιδιοῦ της, τὴν ἐπλησίασε μὲ τόσην καλωσύνην καὶ τῆς εἶπε: «Μὴ κλαῖε»! Καὶ ὅμως τῆς εἶχε φανῆ παράξενη τότε αὐτὴ ἡ προτροπή· πῶς ἠμποροῦσε νὰ μὴ κλαίῃ τὴν χαμένην ἐλπίδα τῶν μαύρων γηρατειῶν της μιὰ χαροκαμμένη χήρα, ποὺ συνώδευε εἰς τὸν τάφον τὸ μονάκριβό της παιδί;... Μά, ποῦ νὰ ξεύρῃ,—ἡ δυστυχισμένη!—ποῖος ἦτο Ἐκεῖνος, ποὺ τῆς ὡμίλησε μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν!

Τώρα, γονατιστὴ εἰς τὰ πόδια Του, τὰ βρέχει μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, ποὺ ἦλθαν εἰς τὴν θέσιν τῶν δακρύων τοῦ πένθους καὶ τοῦ πόνου. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἕνας ὁποιοσδήποτε περαστικὸς ραββί, ποὺ ἁπλῶς τὴν ἐλυπήθηκε, ἢ καὶ ἀπὸ ὑποχρέωσιν, ἠθέλησε τόσον ἀδέξια νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὲ τὴν εὔκολην σύστασιν νὰ μὴ κλαίῃ!... Εἶναι ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, λοιπόν, ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος περαστικὸς Ραββί, ἀφ' οὗ μ' ἕνα Του λόγον «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν»!

Καὶ ὅλοι, ὅσοι συνώδευαν μὲ θλῖψιν τὸν νεκρὸν νέον εἰς τὸν τάφον, τώρα τὸν συνοδεύουν ἀντιθέτως, μὲ χαρὰν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ σπίτι του, ἀναστημένον, καὶ δοξάζουν τὸν Θεόν, «ὅτι ἐπεσκέψατο τὸν λαὸν Αὐτοῦ».

*

Αἴ! Αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Ἀρχηγός μας, ἀδελφοί· καὶ εἰς τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν Του ἐὰν ἀναθέσωμεν τὴν ζωήν μας, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς φοβίσῃ. Εἰς τὸν στρατὸν Του ἀνήκομεν ὅλοι, ὅσοι συγκρο-

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κάθισμα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτὸς ταῖς Γυναιξὶν ἐβόα: Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι, ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

τοῦμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του. καὶ διὰ τὴν Βασιλείαν Του προοριζόμεθα ὅλοι, ὅσοι μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἔχομεν γίνει «κληρονόμοι Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ». Συμμέτοχοι δὲ τῆς παντοδυναμίας Του γινόμεθα, ὅταν εἰλικρινῶς καὶ ἀδιστάκτως πιστεύωμεν· καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον τότε δι' ἐκείνους, ποὺ γνωρίζουν τί θέλουν καὶ τί ζητοῦν. Μήτε τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν, μήτε ὁ θάνατος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς τρομοκρατήσῃ, ὅταν ἔχωμεν μαζί μας Ἐκεῖνον, εἰς τὸν Ὁποῖον τὰ πάντα ὑποτάσσονται καὶ ὁ Ὁποῖος ἐξεμηδένισε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ τὸ λησμονοῦμεν αὐτό. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ζωή μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ θλῖψιν καὶ ἀγωνίαν. Ἂν εἰς κάθε περίστασιν, ποὺ μας φέρνει θλῖψιν καὶ δάκρυα, θέλομεν ν' ἀκούωμεν τὴν φωνήν Του, θὰ Τὸν ἀκούωμεν πάντοτε νὰ λέγῃ εἰς τὸν καθένα μας: «Μὴ κλαῖε». Διότι Ἐκεῖνος ἔχει διὰ κάθε πληγὴν τὸ βάλσαμον καὶ γνωρίζει, ὕστερα ἀπὸ κάθε ταραχὴν καὶ κάθε θλῖψιν, νὰ χαρίζῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαράν. Ἀφ' οὗ καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστούς Του, παρὰ ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Ἂς μὴ χάνωμεν λοιπὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν χισιοδοξίαν μας, ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου «πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων».

ΕΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΣΤΕΡΗΣΕΩΝ

(Ἐξόδ. 16,1-35)

Κατὰ τὴν πορείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου ἔλειψαν, φυσικά, αἱ τροφαὶ καὶ δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ μήτε τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν των ψωμί. Εἶχαν μόλις περάσει περίπου 40 ἡμέραι, ἀφ' ὅτου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀκόμη εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἔρημον Σίν, μεταξὺ Αἰλεὶμ καὶ Σινά. Τί θὰ ἐγίνετο ὅλος αὐτὸς ὁ λαός, χωρὶς τροφήν, καὶ πῶς θὰ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πεῖναν; Ἔτσι θὰ ἐσκέπτετο ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος μὲ κοσμικὸν φρόνημα, ποὺ δὲν θὰ εἶχε πεῖραν τῆς ὑψίστης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀνησύχησε διόλου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν τροφῶν· ἤξευρεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Θεὸς ποὺ τὸν εἶχε στείλει διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαόν του, τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ εἶναι μαζί του διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον καὶ βαρὺ αὐτὸ ἔργον· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Θεός, διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Φαραὼ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν ὁ Θεός, πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, χάριν τοῦ λαοῦ Του εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι καὶ τώρα Ἐκεῖνος θὰ εὕρισκε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν νέον κίνδυνον, ποὺ ἤρχισε ν' ἀπειλῇ τὸν λαόν, ποὺ διεσώθη μὲ τόσον θαυμαστὸν τρόπον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων. Ἔτσι ἐσκέπτετο ὁ Μωϋσῆς καὶ δὲν ἀνησύχησε διὰ τὸν κίνδυνον τῆς πείνης.

Ἀλλὰ ὁ λαός, εἶναι συνήθως ἄστατος καὶ ἀπαιτητικός, κάποτε δὲ καὶ ἐπιπόλαιος καὶ βιαστικός, εὔκολα λησμονεῖ τὰ καλὰ καὶ παραγνωρίζει τοὺς εὐεργέτας του, καὶ παρασύρεται εὔκολα ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους δημαγωγούς. Καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην δὲν ὑπῆρξε διαφορετικὸς καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀταραξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀδιαφορίαν. Ἐλησμόνησεν ἀμέσως τὰς εὐεργεσίας, ἐλησμόνησε τὸ θαυμάσιον γεγονὸς τῆς ἀπελευθερώσεώς του, τὸ ὁποῖον ἔψαλε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρών.

Τῇ ΚΕ! Μαρτίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ
Δόξα. Καὶ νῦν ἦχος πλ. α' Πα

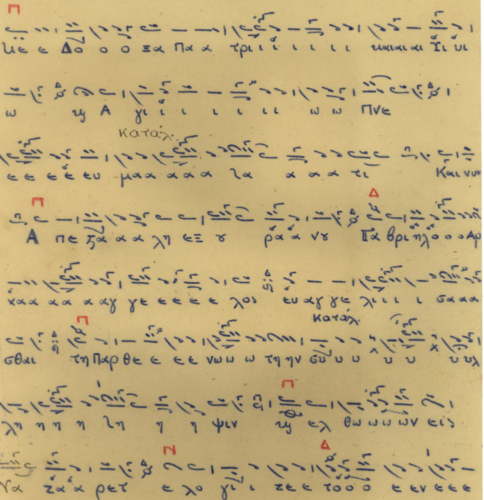

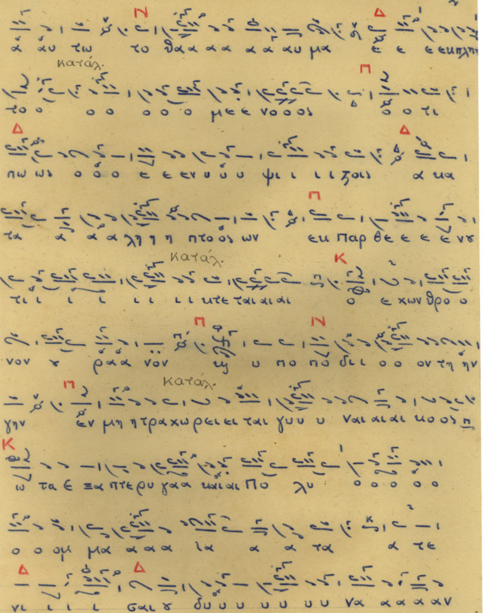
α αυ τω το θα α α α α α αυ μα ε ε ε ευπλη
καταλ.
το ο ο ο ο ο ο μεε νο ο ο ος ο ο τι
πω ως ο ο ο ε ε ε ενυ υ υ ψι ι ι ι ζοις α κα
τα α α α λη η η πτο ο ος ων ευ Παρ θε ε ε ε εν
καταλ.
τι ι ι ι ι ι ι ι κτε ται αι αι ο ε χων θρο ο
νον ε ρα α νον ως υ πο πο δι ι ο ο ον τη ην
καταλ.
γην εν μη ητρα χω ρει ει ται γυυ υ ναι αι αι κο ος π
ω τα ε ξα πτε ρυ γα α και αι Πο λυ ο ο ο ο ο
ο ο ομ μα α α α λα α α τα α τε
νι ι ι ι σαι ς δυ υ υ υ υ υ υ να α α α αν

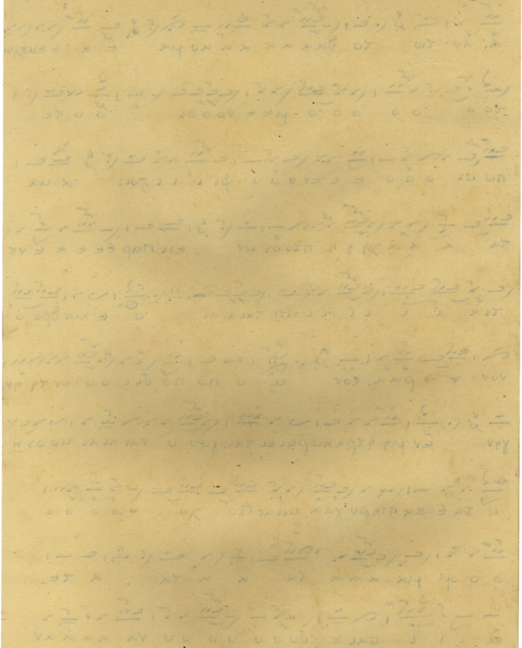

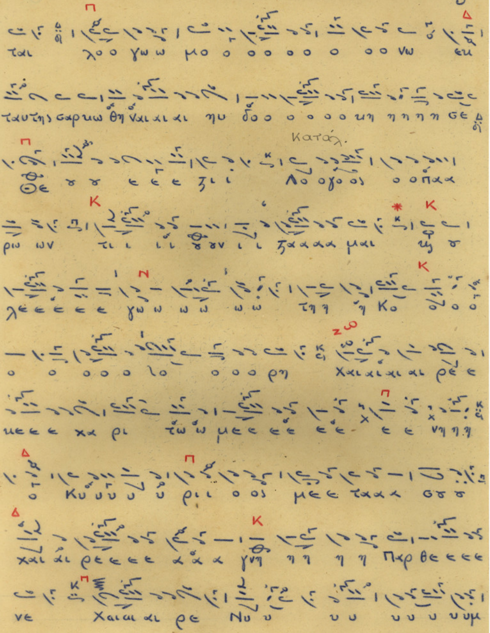
ται λο ο γω ω μο ο ο ο ο ο ο ο νω ευ
ταυτης σαρκω θη ναι αι αι ηυ δο ο ο ο ο ο υη η η η η σε
Κατάλ.
Θε ε ε ε ε ζι ι Λο ο γο ος ο ο πα α
ρω ων τι ι ι ι ε εν ι ι ζα α α α μαι υ ε
λε ε ε ε ε γω ω ω ω ω ω τη η η Κο ο ο ο
ο ο ο ο ο λο ο ο ο ρη Χαι αι αι αι ρε ε
κε ε ε κα ρι τω ω με ε ε ε ε ε ε ε νη η η
ο Κυ υ υ υ ρι ι ο ος με ε τα α α σο ο ο
Χαι αι ρε ε ε ε α α α γυ η η η η η Παρ θε ε ε ε
νε Χαι αι αι ρε Νυ υ υ υ υ υ υ υμ

Καταλ.

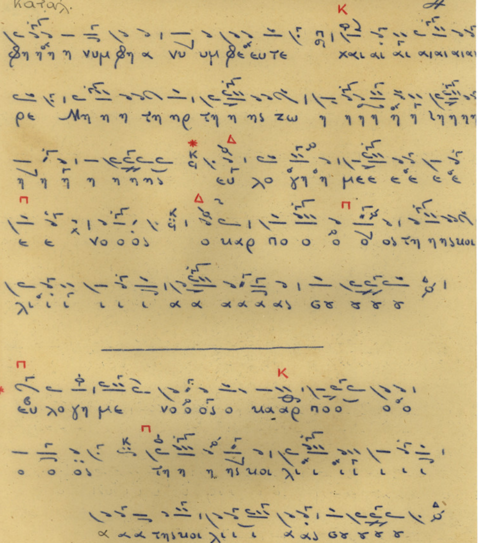

Κ.Μ.

Ν.Τ. Βλαχόπουλος

1949

ΤΗ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. α'

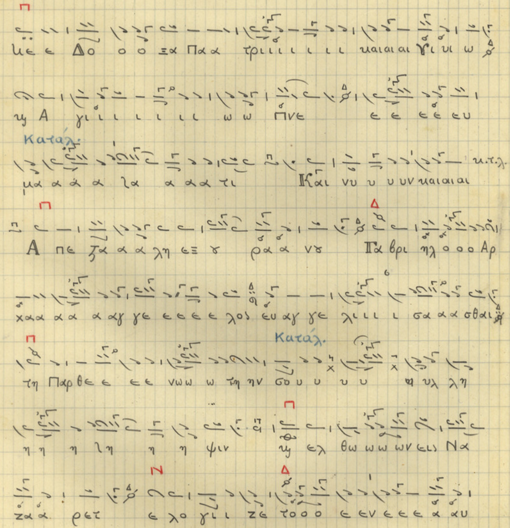

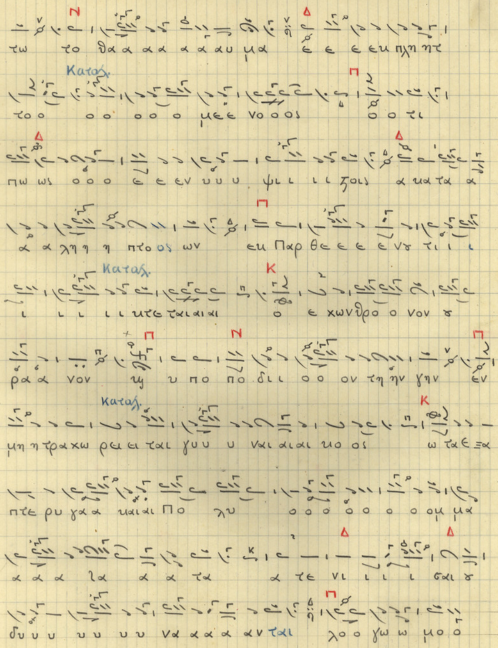
τω το θα α α α α α αυ μα ε ε ε ευ πλη ητ
Καταβ.
το ο ο ο ο ο ο μεε νο ο οι ο ο τι
πω ως ο ο ο ε ε εν υ υ υ ψι ι ι ι ζοις α κα τα α
α α λη η η πτο ος ων εκ Παρ θε ε ε ε ενο τι ι ι
Καταβ.
ι ι ι ι ι κτε ται αι αι ο ε χων θρο ο νον ου
ρα α νον υ υ πο πο δι ι ο ο ον τη ην γην εν
Καταβ.
μη η τρα χω ρει ει ται γυ υ υ ναι αι αι κο ος ω τα ε ξα
πτε ρυ γα α και αι Πο λυ ο ο ο ο ο ο ο ομ μα
α α α τα α α τα α τε νι ι ι ι σαι ο
δυ υ υ υ υ υ υ να α α α αν ται λο ο γω ω μο ο

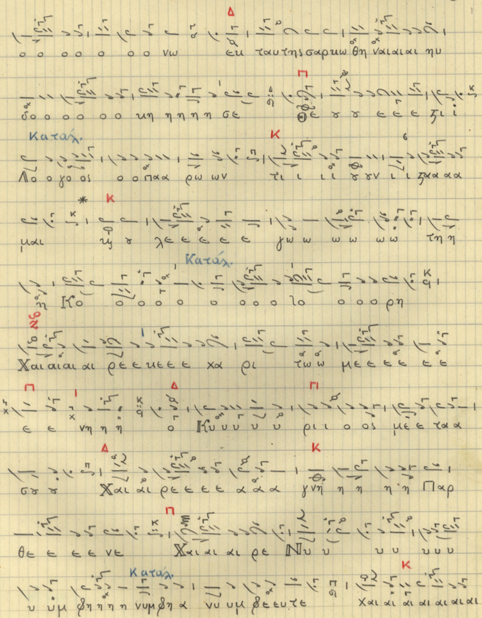
ο ο οο ο οο νω ευ ταυτης σαρκω θη ναιαιαι ηυ
δο ο ο ο ο ο ο υη η η η η σε Θε ε ε ε ε ε ξι ι
Καταλ.
Λο ο γο ος ο ο πα α ρω ων τι ι ι ι γ γν ι ι ζα α α α
και ηγ ε λε ε ε ε ε ε γω ω ω ω ω ω τη η
Καταλ.
η Κο ο ο ο ο ο ο ο ο λο ο ο ο ρη
Χαι αι αι αι ρε ε ε ε ε ε χα ρι τω ω με ε ε ε ε ε ε
ε ε νη η η ο Κυ υ υ υ υ ρι ι ο ος με ε τα α
σε ε Χαι αι ρε ε ε ε α α α γυνη η η η η Παρ
θε ε ε ε νε Χαι αι αι ρε Νυ υ υ υ υ υ υ
Καταλ.
υ υμ φη η η η νυμφη α νυ υμ φε ευ τε Χαι αι αι αι αι αι αι

7.!

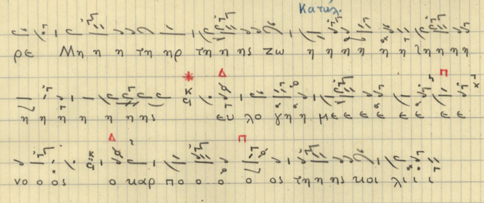

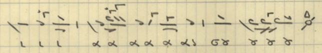

Κ.Μ.
Νηλέως Α. Καμαράδ
21/3/50
Ν. Τ. Βλαχόπουλος

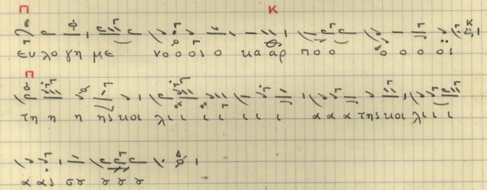

21 MAR 1950

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ
Δόξα. Καὶ νῦν ἦχος πα

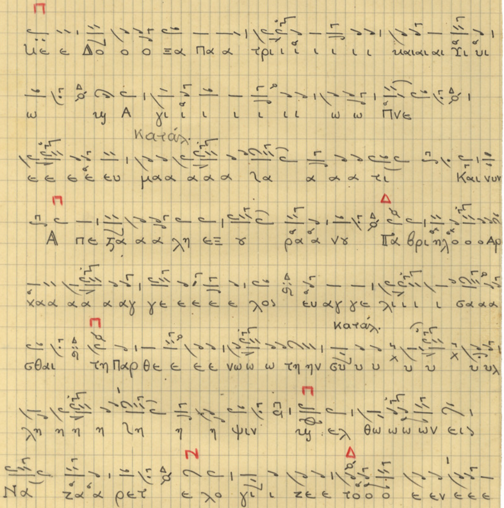

9ον

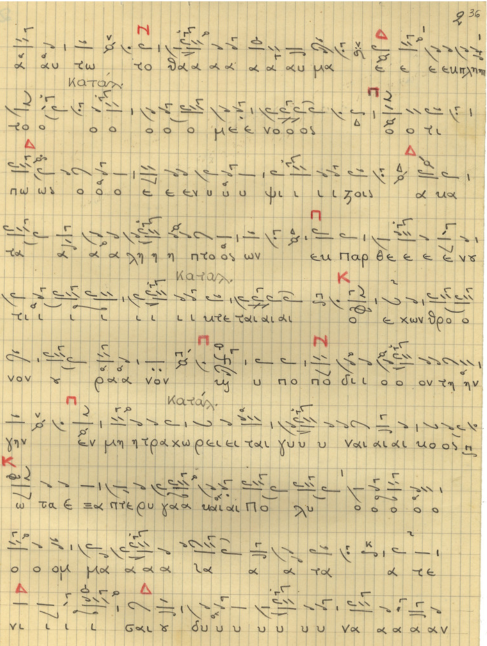
α αυ τω το θα α α α α α αυ μα ε ε ε εκπληττ
Καταλ.
το ο ο ο ο ο ο μεε νοοοος ο ο τι
πω ως ο ο ο ε ε εν υ υ υ ψι ι ι ι ζοις α κα
τα α α α λη η η πτο ος ων εν Παρ θε ε ε ε νω
Καταλ.
τι ι ι ι ι ι ι κετε ται αι αι ο ε χων θρο ο
νον α ρα α νον ω υ πο πο δι ι ο ο ον τη ην
Καταλ.
γην εν μη η τρα χω ρει ει ται γυυ υ και αι αι κο ος μ
ω τα ε ξα πτε ρυ γα α και αι Πο λυ ο ο ο ο ο
ο ο ομ μα α α α τα α α τα α τε
νι ι ι ι σαι α δυ υ υ υ υ υ υ να α α α αν

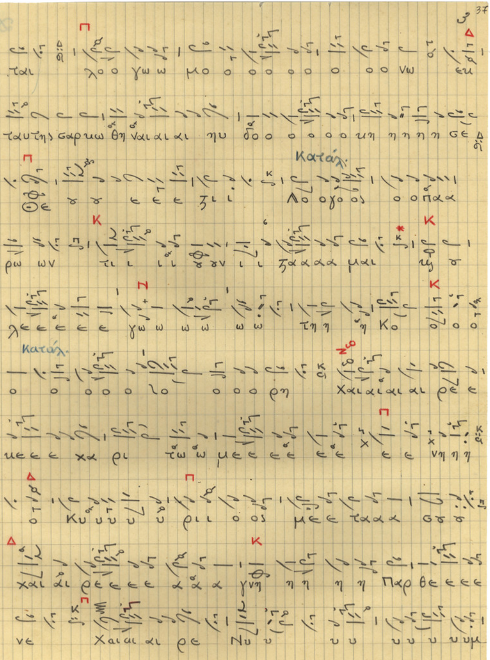
ται λο ο γω ω μο ο ο ο ο ο ο νω εν
ταυτης σαρκω θη ναι αι αι ην δο ο ο ο ο ο κη η η η η σε
Θε ε ε ε ε ε ζη ι Λο ο γο ος ο ο πα α
ρω ων τι ι ι ι ε ε ν ι ι ζα α α α και ει ε
λε ε ε ε ε γω ω ω ω ω ω τη η η Κο ο ο
ο ο ο ο ο λο ο ο ο ρη Χαι αι αι αι ρε ε
κε ε ε χα ρι τω ω με ε ε ε ε ε ε ε νη η η
ο Κυ υ υ υ ρι ι ο ος με ε τα α α σο ο
Χαι αι ρε ε ε ε α α α γνη η η η η Παρ θε ε ε ε
νε Χαι αι αι ρε Νυ υ υ υ υ υ υ υμ

Κατάλ.

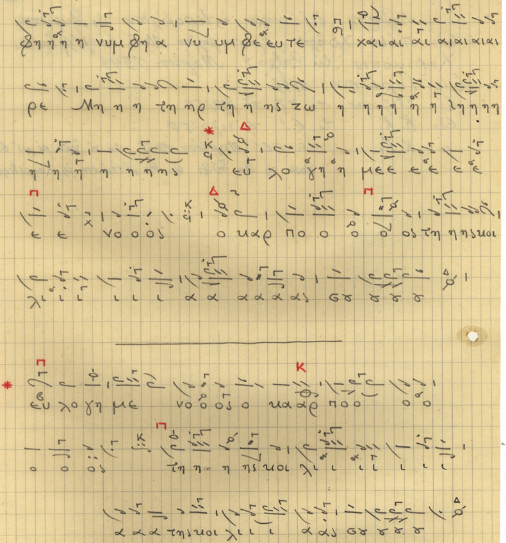

Κ. Μ.
Ν. Τ. Βλαχόπουλος
1949

Δον

Είς Λάμπρον διδάσκαλον κ. Ιεροψάλτην εις Άμφισσαν
Είς Παύλον Χρήστον πρωτοψάλτην Ναού Ευαγγελιστρίας
Χαροκόπου εν Βόλῳ Μάρτιος 1949
Είς Ιορδάνην 1949
Είς Στέφανον τὸ ΣΤ. τῇ 29/3/50
Είς Κ.Κ. τὸ Ε.' τῇ 20/?/50
« Κ.Κ. τῇ ΚΕ.' Μαρτίου 1955 διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ κ. δὲν ἦλθε εἰς τὴν Ἀπόδοσιν κ. Χαιρετισμοί.

«Διατί δὲν μᾶς ἀφήκατε—ἐφώναζαν—ἐκεῖ ὅπου ἐκαθήμεθα, κοντὰ εἰς τὰ καζάνια μὲ τὰ κρέατα, ὅπου τὰ ψωμιὰ ἦσαν ἄφθονα καὶ ἐχορταίναμεν, ἀλλὰ μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ μᾶς θανατώσετε ὅλους μὲ τὴν πεῖναν;»...

Ποῦ ἀλλοῦ θὰ κατέφευγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν νέαν αὐτὴν κρίσιν καὶ πῶς ἀλλοιῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν αὐτὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ὀχλαγωγίαν; Ποῦ ἀλλοῦ, παρὰ εἰς 'Εκεῖνον, ποὺ τοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὸ βαρὺ ἔργον νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ κακομαθημένον λαόν!

Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐπερίμενε κἂν νὰ Τὸν παρακαλέσῃ ὁ δοῦλος Του, ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβεν εἰς τὸ αἴτημά του καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔχει ἑτοιμάσει τὴν λύσιν τοῦ δράματος. Θὰ βρέξῃ «ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ» καὶ οἱ 'Ισραηλῖται πρέπει νὰ μαζεύουν καθ' ἑκάστην ὅσον χρειάζεται μόνον διὰ τὴν τροφὴν μιᾶς ἡμέρας· μόνον τὴν ἕκτην τῆς ἑβδομάδος θὰ μαζεύουν διπλασίαν ποσότητα, διὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν τροφὴν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, τοῦ Σαββάτου, καὶ νὰ μὴ ἀπασχολοῦνται εἰς βιοποριστικὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἀνεκοίνωσαν πρὸς τὸν γογγύζοντα λαὸν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ 'Ααρών, καὶ ἔδωκαν τὰς συστάσεις ποὺ ἔπρεπε πρὸς τοὺς συμπατριώτας των. 'Αλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συντηρηθῇ ὁ λαὸς μόνον μὲ τὸ ψωμί! Ἤρχισαν πάλιν αἱ μεμψιμοιρίαι καὶ ὁ Θεὸς ἐπρόλαβε, πρὶν Τὸν παρακαλέσουν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ κρέας διὰ τὸν πεινῶντα λαόν Του: «Ἤκουσα τοὺς γογγυσμοὺς τῶν υἱῶν 'Ισραήλ· εἰπέ τους—παρήγγειλε πρὸς τὸν Μωϋσήν—,ὅτι τὸ βράδυ θὰ φάγουν κρέας καὶ τὸ πρωῒ θὰ χορτάσουν ἀπὸ ψωμιά, καὶ θὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σας». 'Η δόξα τοῦ Κυρίου εἶχε φανῆ εἰς τὴν νεφέλην καὶ τὴν εἶδεν ὅλος ὁ λαός. 'Ο Κύριος ἐπεσκέφθη τὸν λαόν Του.

Τὸ βράδυ—διηγεῖται ἡ 'Αγία Γραφή—ἀνέβησαν ὀρτύκια καὶ ἐσκέπασαν τὸ στρατόπεδον τῶν 'Ισραηλιτῶν καὶ ἔπιασαν ἀπ' αὐτὰ ὅσα ἠμποροῦσεν ὁ καθείς, τὸ δὲ πρωῒ στρῶμα δρόσου ἐσκέπασεν ὅλα τὰ πέριξ τοῦ στρατοπέδου καί, ἀφ' οὗ ἀνέβη τὸ στρῶμα τῆς δρόσου, κάτι λεπτὰ καὶ στρογγυλά, λεπτὰ ὡσὰν τὴν πάχνην, εἶχαν ἀπομείνει εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐρήμου. Καὶ οἱ 'Ισραηλῖται ἠπόρησαν καὶ ἠρώτα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: «τί εἶναι τοῦτο;» 'Ο δὲ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ψωμὶ ποὺ σᾶς δίδει ὁ Κύριος, διὰ νὰ φάγετε!»

Καὶ ἐδοκίμασαν οἱ 'Ισραηλῖται τὸ οὐρανόπεμπτον αὐτὸ ψωμί, ποὺ ὡμοίαζε μὲ τὸν σπόρον τοῦ κολιάνδρου, καὶ ἡ γεῦσίς του ἦτο ὡσὰν τὴν μελωμένην τηγανίταν.

Τεσσαράκοντα ἔτη διήρκεσεν ἡ περιπλάνησις τῆς ἐρήμου· καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἐτράφη κατ' αὐτὸν τὸν θαυμάσιον τρόπον· καὶ κανένας δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πεῖναν!

*

Τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου τὰς γνωρίζει καλλίτερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ τὸν ἔπλασεν, «Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῄζετε τούτων ἁπάντων» (Ματθ. ς' 32), ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπελπίζεται εἰς τὸν καιρὸν τῶν στερήσεων, διότι λησμονεῖ, ὅτι καὶ αἱ στερήσεις ἐξυπηρετοῦν κάποιον ὑψηλότερον σκοπόν, ποὺ ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πραγματικόν, μὲ τὸ αἰώνιον, συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ Θεὸς θεωρήσῃ περιττὴν διὰ τὸν ἄνθρωπόν του πλέον τὴν δοκιμασίαν τῶν στερήσεων, ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ κανένας ἀποκλεισμὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπόν του ὁ Θεός. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ οὐσιωδέστερον εἶναι νὰ φροντίζῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ συμμορφώνῃ τὴν ζωήν του μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναπτύξῃ εἰς

τὴν δοκιμασίαν τὴν ἀντοχήν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πίστιν, ποὺ χρειάζεται εἰς τὰς δυσκόλους στιγμάς· νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ παρασυρθῇ εἰς πράξεις σκοτεινάς, ποὺ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι καμμία ἀνάγκη καὶ καμμία στέρησις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ δικαιολογητικόν, διὰ νὰ παραβαίνωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Νὰ ζητῇ πρέπει ὁ ἄνθρωπος πρῶτον ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἐκεῖνος ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Υἱοῦ Του, ὅτι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα χρειάζονται εἰς τοὺς ἐκλεκτούς Του, τὰ ἔχει ἕτοιμα πάντοτε δι' αὐτούς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε πολὺ καθαρά: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Αὐτόθι 33).

Καὶ μήπως δὲν ἔχομεν ζωντανὴν πεῖραν τῆς ἀληθείας αὐτῆς;

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ὁ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας» *(Λουκ. θ')*

Περίεργος ἀντίληψις! Διὰ τὸν κοσμικὸν ἄνθρωπον τελείως ἀκατανόητος συλλογισμός! Ὅ,τι φαίνεται μικρὸν εἶναι πραγματικὰ μεγάλο! Καὶ ὅμως συμβαίνουν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτὰ τὰ... παράδοξα. Τὸ μεγαλεῖον εἶναι ἐσωτερικόν, εὑρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας, εὐθὺς ὡς τὸ φέρομεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ἐξατμίζεται καὶ χάνεται. Δὲν ἐπιδεικνύεται τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον, οὔτε κομπορρημονεῖ, οὔτε ζητεῖ πρωτεῖα καὶ προβαδίσματα. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ πράγματα ἐξωτερικά. Τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτῆρός μας καὶ ὁ πραγματικὰ μεγάλος χαρακτὴρ δὲν χάνεται ποτὲ μὲ τὰς ματαιοδόξους ἐπιδείξεις. Ἠμπορεῖς νὰ γίνῃς ὅλων ὑπηρέτης εἰς τὸ ἀγαθόν; Εἶσαι κύριος πραγματικός, εἶσαι ἀληθινὰ μεγάλος! Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία τῆς βαθυτέρας χριστιανικῆς ἀρετῆς.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(11—17 Ὀκτωβρίου 1954)

11. Δευτέρα: Φιλίππου ἀποστόλου, τοῦ Διακόνου.
12. Τρίτη: Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρονίκου μ.
13. Τετάρτη: Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθονίκης μ.
14. Πέμπτη: Ναζαρίου καὶ Γερβασίου μαρτ.
15. Παρασκευή: Λουκιανοῦ καὶ Σαββίνου ὁσίων.
16. Σάββατον: Λογγίνου τοῦ Ἑκατοντάρχου μ.
17. Κυριακή: Δ' Λουκᾶ. Ἁγ. Πατέρων Ζ' Οἰκουμεν. Συνόδου. Ὠσηὲ Προφήτου.— Ἦχος α' Ἑωθινὸν Ζ'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα συμπληροῦται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς. Εὐαγγέλιον συνεχίζεται τὸ κατὰ Λουκᾶν.

Ἑβδομὰς δωδεκάτη ὀγδόη

(11 - 17 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα	(11):	Ἐφεσ. 4,25—32 Λουκ. 7,36—50
Τρίτη	(12):	Ἐφεσ. 5,20—25 Λουκ. 8,1—3
Τετάρτη	(13):	Ἐφεσ. 5,25—33 Λουκ. 8,22—25
Πέμπτη	(14):	Ἐφεσ. 5,33—6,8 Λουκ. 9,7—11
Παρασκ.	(15):	Ἐφεσ. 6,18—24 Λουκ. 9,12—18
Σάββατον	(16):	Α' Κορ. 15,39—45 Λουκ. 9,12—18
Κυριακὴ	(17):	Τίτ. 3,8—15 Λουκ. 8,5—15

Σημείωσις: Τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (17), εἶναι τὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθῆναι. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 16 (103)

«Μὴ ἐκθαμβεῖσθε. Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν, τὸν ἐσταυρωμένον. Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν!...»

(Μάρκ. 16,6)

"ΕΟΡΤΩΝ ΕΟΡΤΗ"

Ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων!... Εὑρέθη κενὸς ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐγέμισεν ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως!... Ἐνίκησε τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας Ἐκεῖνος, ποὺ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ εἴμεθα ἀνώτεροι τοῦ κακοῦ!...

Οἱ κίνδυνοι δέν Τον εἶχαν κάμει ποτὲ νὰ ὑποχωρήσῃ· τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς δέν Τον ἔκαμαν ποτὲ νὰ καμφθῇ· ἡ κολακεία τοῦ κόσμου δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑποτάξῃ τὴν ἀρετήν Του· τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ εἰς τὸ ἔργον Του!... Ἐπέρασε τὴν ζωήν Του μέσα εἰς μίαν ἀπέραντον ἀγάπην καὶ καλωσύνην, ποὺ ἐπλημμύριζε μέσα Του καὶ ἐχύνετο γύρω Του καὶ ἀνεκούφιζε καθένα, πού Τον ἐπλησίαζε μὲ εἰλικρίνειαν καὶ μὲ πόνον διὰ τὴν σωτηρίαν. Καὶ μὲ ὅλην τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀταραξίαν τῆς θεϊκῆς Του ψυχῆς ὑπέμεινε τὸ ἄδικον μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον Τὸν ὑπέβαλεν ἡ μοχθηρία τῶν ἀμετανοήτων ἐκμεταλλευτῶν παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου!... Καὶ κατέβη μέχρι τοῦ Ἅδου, ὡς ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν θνητῶν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα θάνατον, εἰς τὸν ὁποῖον κατεδίκαζαν μόνον τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας! Ποῖος; Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων!...

Ἀλλ' ὅσον σκληρότερος ἦτο ὁ ἀγών, ὅσον μεγαλυτέρα ἡ θυσία, τόσον καὶ ἡ νίκη Του ὑπῆρξε λαμπροτέρα. Καὶ τὴν νίκην αὐτὴν ὁ Χριστὸς τὴν ἐκέρδισε διὰ λογαριασμὸν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν καὶ ἀντεπροσώπευσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Του. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἔχει πλέον καμμίαν πραγματικὴν ἐξουσίαν ὁ θάνατος· καὶ ὁ Ἅδης δὲν κατέχει πλέον κανένα νε-

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Καταβασία. Ἦχος Α΄.

Αὕτη ἡ Κλητὴ καὶ Ἁγία Ἡμέρα, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία, ἑορτῶν Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρίς ἐστι πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

κρὸν ὁριστικῶς! «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται», εἶπεν ὁ Χριστός. Καὶ εἶναι ἀπὸ τότε ἁπλῆ γέφυρα πλέον ὁ θάνατος, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πιστεύοντες μεταβαίνουν πρὸς τὴν παλαιὰν Πατρίδα, πρὸς τὴν ἀληθινὴν Μακαριότητα, πρὸς τὸ αἰώνιον Φῶς, πλησίον τῆς μοναδικῆς Ἀληθείας.

«Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ», ψάλλει τὰς ἡμέρας αὐτὰς μὲ ἰδιαιτέραν ἀγαλλίασιν ἡ Ἐκκλησία μας. Καὶ ὅλοι, ὅσοι εἰλικρινῶς πιστεύουν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, αἰσθάνονται, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ φοβηθοῦν ἐμπρὸς εἰς κανένα ἐμπόδιον. Διότι ἰδική των εἶναι ἡ νίκη καὶ ἡ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισεν ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς.

Ἂν σύ, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν αἰσθάνεσαι, τυχόν, τὴν δύναμιν αὐτὴν ἀκόμη, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐνισχύσῃς περισσότερον τὴν πίστιν σου, νὰ καθαρίσῃς περισσότερον τὴν καρδιάν σου, νὰ ὑψώσῃς περισσότερον τὸν νοῦν σου. Ποτὲ ὅμως δὲν πρέπει οὔτε ν' ἀποθαρρυνθῇς, οὔτε νὰ ὀπισθοχωρήσῃς. Διότι μόνον οἱ μέχρι τέλους ἀγωνιζόμενοι ἀναδεικνύονται νικηταί, ἐκεῖνοι ποὺ δὲν φοβοῦνται ποτὲ τὸν ἀγῶνα.

Η ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΧΑΡΑ

«Χαίρετε»!

Εἶναι ἡ πρώτη λέξις, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς πρὸς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ σύμπαντα τὸν κόσμον τῶν πιστῶν.

«Χαίρετε»! Χαρὰ εἶναι, καὶ χαρὰ ὡλοκληρωμένη, ἡ ἁγία Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ «χαῖρε» προσεφώνησεν ὁ Γαβριὴλ τὴν Παναγίαν καὶ εὐηγγελίσθη τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ Σατανᾶ.

«Χαρὰν μεγάλην εὐαγγελίζομαι ὑμῖν, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ», εἶπεν ὁ Ἄγγελος τῶν Χριστουγέννων πρὸς τοὺς ἀγραυλοῦντας ποιμένας.

«Χαίρετε», προσφωνεῖ τώρα ὁ ἀναστὰς Κύριος τὰς Μυροφόρους, αἱ ὁποῖαι Τὸν ἠκολούθησαν ἀπὸ τῆς συλλήψεως καὶ τῶν προπηλακισμῶν μέχρι τῆς καταδίκης, τῆς χλεύης καὶ τοῦ διασυρμοῦ, ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ μέχρι τῆς ταφῆς, καὶ ἤδη κατέφθασαν ἅμα τῇ ἐπιφωσκούσῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως, πρῶται εἰς τὸν Τάφον, ἵνα ἀλείψωσιν Αὐτὸν μὲ τὰ μύρα τῆς λατρείας των.

Χαρὰν ἐπαγγέλλεται ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἰς τοὺς πεποιθότας, χαρὰν ἐπὶ γῆς καὶ χαρὰν ἐν Οὐρανῷ. Χαρὰ εἶναι καὶ τὸ πλαίσιον καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἁγίας ἡμῶν Θρησκείας.

Ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ Κύριος καὶ «ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν ἡμᾶς διεβίβασεν»!

«Οὐρανοὶ .. εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται!» ψάλλουσιν οἱ θεῖοι ὑμνηταὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Τὰ πυκνὰ σκότη τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀγνοίας διελύθησαν καὶ διέλαμψε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν: «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια»!

Καὶ τοῦτο ὑποσημαίνει ἡ σβέσις τῶν φώτων εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναούς, ὀλίγον πρὸ τῆς τελετῆς τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα μετάδοσις τοῦ φωτὸς ὑπὸ τῶν ἱε-

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα

Ἦχος δ΄

Τῷ ἕκτῳ μηνί, ἀπεστάλη ὁ Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἁγνήν· καὶ χαίρει αὐτῇ προσειπών, εὐηγγελίσατο ἐξ αὐτῆς τὸν Λυτρωτὴν προελθεῖν. Ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν ἀφράστως εὐδοκήσαντα ἐνανθρωπῆσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν.

Ἰδοὺ ἡ ἀνάκλησις νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν· ὑπὲρ λόγον ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ἑνοῦται· Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ ἡ πλάνη ἐκμειοῦται, ἡ Παρθένος γὰρ δέχεται τὴν χαράν· τὰ ἐπίγεια γέγονεν οὐρανός· ὁ κόσμος λέλυται τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς. Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις, καὶ φωναῖς ἀνυμνείτω· Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα
Ἦχος β' Κε Λ

Τῷ ἕκτῳ Μηνὶ ἀπεστάλη ὁ Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἁγνήν, καὶ χαίρειν αὐτῇ προσειπών, εὐηγγελίσατο ἐξ αὐτῆς τὸν Λυτρωτὴν προελθεῖν. Ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν ἀφράστως εὐδοκήσαντα ἐνανθρωπῆσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν.

Ἰδοὺ ἡ ἀνάκλησις ἡμῶν ἐπέφανεν ἡμῖν, ὑπὲρ λόγον ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ἑνοῦται· Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ ἡ πλάνη ἀφανίζεται· ἡ Παρθένος γὰρ δέχεται τὴν χαράν· τὰ ἐπίγεια γέγονεν οὐρανός· ὁ κόσμος λέλυται τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς. Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις καὶ φωνείτω ἀνυμνοῦσα· Ὁ Ποιητὴς καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα

Ἦχος δ΄ βου

Τῷ ἕκτῳ μηνί, ἀπεστάλη ὁ Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἁγνήν· καὶ χαίρει αὐτῇ προσειπών, εὐηγγελίσατο ἐξ αὐτῆς τὸν Λυτρωτὴν προελθεῖν. Ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν ἀφράστως εὐδοκήσαντα ἐνανθρωπῆσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν.

Ἰδοὺ ἡ ἀνάκλησις νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν· ὑπὲρ λόγον ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ἑνοῦται· Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ ἡ πλάνη ἐκμειοῦται, ἡ Παρθένος γὰρ δέχεται τὴν χαράν· τὰ ἐπίγεια γέγονεν οὐρανός· ὁ κόσμος λέλυται τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς. Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις, καὶ φωναῖς ἀνυμνείτω· Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα
Ἦχος δ΄ βου

Τῷ ἕκτῳ Μηνί, ἀπεστάλη ὁ Ἀρχάγγελος πρὸς Παρθένον ἁγνήν· καὶ χαίρει αὐτῇ προσειπών, εὐηγγελίσατο ἐξ αὐτῆς τὸν Λυτρωτὴν προελθεῖν. Ὅθεν πιστῶς δεξαμένη τὸν ἀσπασμόν, συνέλαβέ σε τὸν προαιώνιον Θεόν, τὸν ἀφράστως εὐδοκήσαντα ἐνανθρωπῆσαι, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾆσμα καινόν.
Β Ἰδοὺ ἡ ἀνάκλησις νῦν ἐπέφανεν ἡμῖν· ὑπὲρ λόγον ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ἑνοῦται· Ἀρχαγγέλου τῇ φωνῇ ἡ πλάνη ἐκμειοῦται, ἡ Παρθένος γὰρ δέχεται τὴν χαράν· τὰ ἐπίγεια γέγονεν οὐρανός· ὁ κόσμος λέλυται τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς. Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις, καὶ φωναῖς ἀνυμνείτω·
Β Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

ρέων ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας, μὲ τὴν χαρμόσυνον ἀναφώνησιν: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός...»

*

Συνεπληρώθησαν ἤδη τρεῖς ἡμέραι ἐν τῷ τάφῳ.—Ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς Σταυρώσεως, 3 μ.μ., μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τῆς Παρασκευῆς, εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα. Ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τοῦ Σαββάτου εἶναι ἡ δευτέρα ἡμέρα. Καὶ ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ Σαββάτου ἀρχίζει ἡ τρίτη ἡμέρα.— Καὶ «τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ» ἀνέστη ὁ Κύριος, «κατὰ τὰς Γραφάς».

Ἀστραπόμορφος Ἄγγελος, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ Παναγίου Τάφου καθήμενος, ἐπληροφόρησε περὶ τούτου τὰς ἁγίας Γυναῖκας· καὶ ἔσπευσαν ἐκεῖναι ἵνα μεταδώσουν τὴν εἴδησιν τῆς χαρᾶς εἰς τοὺς τεθορυβημένους μαθητὰς τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς ἄλλους πιστούς.

«Καὶ ἰδοὺ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· Χαίρετε!...»

«Πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδού τινες τῆς κουστωδίας, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσι τὰ γενόμενα».

Ἥσυχοι καὶ ἠσφαλισμένοι, οἱ πρόκριτοι τοῦ λαοῦ ἐνηβρύνοντο διὰ τὰ μυσαρὰ ἔργα των! Καὶ τώρα, ἰδού! Οἱ ἴδιοι οἱ στρατιῶταί των ἀγγέλλουν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου! Ὢ! ποία μετάπτωσις! Ὢ! ποία θεία ριπὴ ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά των καὶ τους ἐπλήρωσεν ἀπογνώσεως! Καὶ ποία ἀνάστασις καὶ τόνωσις ἐλπίδων διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδοὺς τοῦ Κυρίου!

Καὶ «ἔδωκαν ἀργύρια ἱκανὰ τοῖς στρατιώταις —οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι —λέγοντες: Εἴπατε, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἔκλεψαν αὐτόν, ἡμῶν κοιμωμένων». Ἀλλ' ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λυτρωτοῦ εἶναι γεγονός, καὶ οὐδ' ὅλαι τοῦ Σατανᾶ αἱ δυνάμεις δὲν θὰ ἰσχύσουν νὰ τὴν συγκαλύψουν!..

*

«Ἐγένετο τὸ καθαρτήριον Πάσχα καὶ αὖθις ἐκ τοῦ Τάφου ὡραῖος δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἡμῖν ἥλιος!» Καὶ εἶναι πλέον «ἡ κλητὴ καὶ ἁγία» αὐτὴ ἡμέρα «βασιλὶς καὶ κυρία»· εἶναι «ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων»!

Εἶναι ἡμέρα, ποὺ ὑποσημαίνει καὶ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἀνάστασιν καὶ ἀπολύτρωσιν· εἶναι ἡμέρα, ποὺ μᾶς πείθει, ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ γίνωμεν μέτοχοι καὶ κοινωνοὶ τῆς αἰωνίου καὶ ἀκαταλύτου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ διὰ τοῦτο οἱ πολῖται τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὡς θεοφεγγεῖς φωστῆρες, «ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἑώας», συγκεντροῦνται νοερῶς περὶ τὸν τόπον τοῦ Μαρτυρίου καὶ κλίνουσι γόνυ πλήρεις εὐλαβείας πρὸ τοῦ Τάφου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέλαμψε τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης, τὸ φῶς τὸ λύτρον τῆς λύ-

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

17—23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

17. Κυριακὴ τοῦ Πάσχα: † Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου.—Μάρκ. 16 (ιστ'), 18.—Πράξ. 1 (α'), 1-8. Ἰωάν. 1 (α'), 1-17. — Συμεὼν Ἐπισκόπου Περσίδος Ἱερομ., Ἀγαπητοῦ Πάπα Ρώμης, Ἀδριανοῦ κλπ. Μαρτύρων.—**Τὸ ἀπόγευμα:** Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης: Ἰωάν. 20 (κ'), 19-25.

18. Δευτέρα Διακαινησίμου: Ἰωάννου καὶ Ἀθανασίας Ὁσίων. (Ψάλλεται καὶ ἡ μετατεθεῖσα Ἀκολουθία τοῦ Πατριάρχο Γρηγορίου τοῦ Ε'.—Πράξ. 1 (α'), 12-17. 21-26. Ἰωάν 1 (α'), 18-28. Ἑβρ. 7 (ζ') 26—8, (η'), ?.—Ἀναστάσ μα Β' Ἤχου.

19. Τρίτη Διακαινησίμου: Παφνουτίου Ἱερομάρτυρος.—Πράξ. 2 (β'), 14-21. Λουκ. 24 (κδ'), 12-35.—Ἀναστάσιμα Γ' Ἤχου.

20 Τετάρτη Διακαινησίμου: Θεοδώρου Τριχινᾶ Ὁσίου, Ζακχαίου Ἀποστόλου.—Πράξ. 2 (β'), 22-37. Ἰωάν. 1 (α'), 35-52 — Ἀναστάσιμα Δ' Ἤχου.

21. Πέμπτη Διακαινησίμου Ἰανουαρίου Ἱερομάρτυρος. — Πράξ. ? (β), 38-43. Ἰωάν. 3 (γ'), 1-15.—Ἀναστάσιμα Πλ. Α' Ἤχου.

22. Παρασκευὴ Διακαινησίμου: † Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Θεοδώρου Συκεώτου Ὁσίου, Ναθαναὴλ Ἀποστόλου. — Πράξ. 3 (γ'), 1-8. Ἰωάν. 2 (β'), 12-22. Ἀναστάσιμα Πλ. Β' Ἤχου.

23. Σάββατον Διακαινησίμου: † Γεωργίου Τροπαιοφόρου Μεγαλομάρτυρος.—Πράξ. 3 (γ'), 11-16. 12 (ιβ'), 1-11. Ἰωάν. 3 (γ'), 22-33.—Ἀναστάσιμα Πλ. Δ' Ἤχου.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(24 Ἀπριλίου 1955)

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἀντίπασχα): Ἑωθινὸν Α' [Ματθ. 28 (κη'), 1-20].—Πράξ. 5 (ε'), 12-20. Ἰωάν. 20 (κ'), 19-31.— Ἐλισάβετ Ὁσίας, Σάβα Στρατηλάτου.

πης, τὸ φῶς τῆς ζωῆς τὸ ἄφθαρτον!

Ἄς συνέλθωμεν οἱ ἄνθρωποι! Ἄς συνέλθωμεν τὴν σημερινὴν τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως ἡμέραν! «Λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα»! Καί, οἰκειοποιούμενοι τὴν ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου ἀνατείλασαν χαράν, ἂς ἐγκολπωθῶμεν τὴν ἀγάπην «καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει», ὅπως ὡραιότατα ψάλλει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία σήμερον, «καὶ οὕτω βοήσωμεν: Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

Χ. Δ.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅταν τελοῦν οἱ Ἑβραῖοι τὸ ἰδικόν των, τὸ τυπικόν, Πάσχα, ὁ νεώτερος υἱὸς τῆς οἰκογενείας ἐρωτᾷ, ἐν ᾧ ὅλοι εἶναι συνηθροισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ πασχαλινὸ τραπέζι, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἑορτῆς. Καὶ ὁ γεροντότερος, ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, διηγεῖται πῶς ὁ Κύριος διεφύλαξε τὸν ἰσραηλιτικὸν λαὸν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ διεβίβασεν αὐτὸν διὰ μέσου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀπὸ τῆς δουλείας εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἑορτάζουν τὸ Πάσχα τὸ ἰδικόν των, τὸ πραγματικόν, λαμβάνουν, ἆρά γε, τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ νὰ διδάξουν καὶ εἰς τὰ τέκνα των, ὅτι ὁ Κύριος ἔδωκεν Ἑαυτὸν Θυσίαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ Αἵματός Του ἐκαθάρισε τὴν ἰδικήν μας ἀκαθαρσίαν καὶ ὅτι διὰ τοῦ Θανάτου τοῦ Κυρίου ἐνικήθη ὁ Θάνατος καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του ἐδόθη καὶ πάλιν εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτὸν ἡ χάρις τῆς Ἀπολυτρώσεως, ἡ νίκη ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, ἡ αἰώνιος Ζωὴ καὶ Βασιλεία;

Εἶναι ἡ ἑορταστικὴ συγκέντρωσις κάθε χριστιανικῆς οἰκογενείας, κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν Ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐνθυμηθοῦν ὅλοι, ὅτι, τόσον «ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».— Ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται ἐπαρκῶς καὶ ἐπωφελῶς αὐτὴ ἡ λαμπρὰ εὐκαιρία, ἰδίως διὰ νὰ διδαχθοῦν οἱ νεώτεροι;

*

Σκέψου ὀλίγον, Χριστιανέ.

Ἀπὸ τοῦ γεγονότος τὸ ὁποῖον ἑορτάζομεν σήμερον ὠνομάσθη Κυριακὴ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ποὺ ἀντικατέστησε τὸ Σάββατον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνεπαύοντο οἱ πιστοὶ τῆς Π. Διαθήκης.

Κάθε Κυριακήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφῆκες τὴν ἐργασίαν σου, πῶς ἐπέρασε διὰ σέ; Τὴν ἐχρησιμοποίησες διὰ νὰ λατρεύσῃς τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἀκούσῃς τὸν θεῖον λόγον, διὰ νὰ μελετήσῃς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἑαυτόν σου, διὰ νὰ διδάξῃς τὰ τέκνα σου καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς σου, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν σου καὶ ἀπὸ τὸ παράδειγμά σου; διὰ νὰ βοηθήσῃς τοὺς πάσχοντας καὶ διὰ νὰ θρέψῃς —μὲ μίαν λέξιν— τὴν ψυχήν σου; Ἢ μήπως καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα εἶναι μία ἀφορμὴ ἀταξιῶν καὶ κραιπάλης καὶ μέθης ἁμαρτωλῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μολύνεται καὶ ἀσθενεῖ ἡ ψυχή;

Σκέψου καὶ κάμε τὸ καθῆκόν σου, Χριστιανέ, καὶ βάλε μίαν καλὴν ἀρχὴν ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν ζωήν σου. Ἁγίασον τὴν σημερινὴν ἡμέραν καί, ἀπὸ σήμερον, πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἐπίσημον τῆς πίστεώς μας ἑορτήν.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112

«Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός».

(Λουκ. 8,39)

«Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται».

(Β' Κορινθ. 12,9)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ) ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β' | ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954 | ΑΡΙΘ. 43 (78)

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΝΗΡΟΥ

Ἀναγνώσατε: Λουκ. 8, 26-39.

Ἡ κατάστασις τῶν δαιμονιζομένων τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου φανερώνει τὸ κατάντημα τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος γίνεται κτῆμα τοῦ πονηροῦ. Γίνεται ἄλλος ἐξ ἄλλου, τρομερὸς καὶ ἐπικίνδυνος καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδικούς του. Εἶναι ἀνίκανος νὰ ζητήσῃ τὴν θεραπείαν, πολλάκις μάλιστα καὶ τὴν ἀποκρούει, διότι δὲν γνωρίζει ὁ ἴδιος τὴν κατάστασιν του. Ἀρέσκεται εἰς τὸν βόρβορον διότι «παρασυνενεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς».

Ἀλλὰ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν δὲν φθάνει κανεὶς διὰ μιᾶς. Ὑποκύπτει προηγουμένως εἰς διαφόρους μικροὺς πειρασμούς, παραμελεῖ τὴν ἀντιμετώπισίν των καὶ τρέφει μὲ ὑποχωρήσεις καὶ μὲ συμβιβασμοὺς τὰς ἁμαρτωλὰς του διαθέσεις.

Καὶ ὅμως δύναται ἐγκαίρως νὰ προφυλαχθῇ.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει πειρασμοὺς καὶ ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ ζωὴ ἡ ἐπίγειος εἶναι στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὸν πειρασμόν. Ὁ κόσμος καὶ ἡ σάρξ εἶναι τὰ δύο ἰσχυρότερα ὅπλα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ «ὁ ἀντίδικος ἡμῶν», ὁ ὁποῖος διαρκῶς ζητεῖ θύματα εἰς τὴν γῆν αὐτὴν (Α' Πέτρ. ε' 8). Ὁ κόσμος, μὲ ὅλας του τὰς δυσκολίας καὶ μὲ ὅλα του τὰ θέλγητρα, καὶ ἡ σάρξ, μὲ ὅλας τὰς ἀδυναμίας καὶ μὲ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις της, τὸ γήϊνον περιβάλλον μας καὶ τὸ χοϊκόν μας σῶμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον στενάζει τὸ πνεῦμα καὶ ὑποφέρει ἡ ψυχή, αὐτὰ τὰ δύο ἀποτελοῦν τὴν πηγὴν τῶν ἀνθρωπίνων πειρασμῶν. Ἄλλοτε οἱ πειρασμοὶ παρουσιάζονται μὲ τὴν μορφὴν τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, ἄλλοτε ἔρχονται ὡς πρόσκλησις διὰ τὴν καλλιτέρευσίν της, ἄλλοτε ἐμφανίζονται μέσα εἰς μίαν «σύγκρουσιν καθηκόντων» καὶ οὐχὶ σπανίως, λαμβάνουν τὴν φωτεινὴν μορφὴν καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀρετῆς (Β' Κορινθ. α' 13).

Ἀναγνώσατε τὴν διήγησιν τῶν πειρασμῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου (Ματθ. δ' 1-11). Δὲν πρόκειται ἐκεῖ, μόνον δι' ἁπλοῦν τι ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου. Θὰ

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κάθισμα. Ἦχος Β'.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τό μνῆμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα. Τὰ μῦρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἁρμόδια, Χριστός δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε: Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ἰδῆτε ζωγραφισμένην παραστικώτατα τὴν τραγῳδίαν ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων πειρασμῶν ὅλων τῶν γενεῶν καὶ θὰ διδαχθῆτε, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἠθικὸς ἀγών, χωρὶς νὰ συναντήσῃ πειρασμούς. Ὁ Κύριος ὑπέστη τοὺς πειρασμοὺς Του, διὰ νὰ νικήσῃ τὸ πονηρὸν καὶ νὰ «κατακρίνῃ τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί», ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ῥωμ. η' 3). Αὐτὸς μόνος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μᾶς κάμῃ—ἐφ' ὅσον Τὸν ἀκολουθοῦμεν— νὰ ζήσωμεν «μὴ κατὰ σάρκα ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα» (Αὐτόθ. 4.).

Διότι Αὐτὸς ἔδωκεν εἰς ὅλους, ὅσοι ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα Του, «τὴν ἐξουσίαν του πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσα τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ» (Ματθ. ι' 19). Αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς, ὅταν εὑρεθῇ ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ—τὸ ἠκούσαμεν εἰς τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον—γνωρίζει ποῦ πρέπει νὰ κατοικήσῃ καὶ ὡς χάριν ἐξαιρετικὴν τότε θεωρεῖ τὸ νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ «εἰς τοὺς χοίρους», διότι οὔτε ἐπ' αὐτῶν δὲν ἔχει καμμίαν ἐξουσίαν.

Ἐὰν ἡ ἁμαρτία μᾶς νικᾷ καὶ ὑποκύπτωμεν εἰς τὸν πειρασμόν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς ἰδικάς μας ὑποχωρήσεις, εἰς τὴν προτίμησιν τῶν συμβιβασμῶν, εἰς τὸ ὅτι δὲν εἴμεθα ἠνωμένοι μὲ τὸν Χριστὸν καὶ δὲν ἀσκοῦμεν ἐπομένως «τὴν ἐξουσίαν» τοῦ πιστοῦ».

ΕΝ ΚΑΙΡΩι ΛΙΜΟΥ

(Πράξ. 11,27-30)

Μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ πρωτοδιακόνου Στεφάνου καὶ τὴν θαυμαστὴν κλῆσιν καὶ ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου, μερικοὶ Χριστιανοὶ μετέβησαν εἰς Ἀντιόχειαν, ὅπου ἐκήρυξαν ἀποτελεσματικῶς καὶ «πολὺ πλῆθος πιστεύσαντες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον». Τοῦτο μαθοῦσα ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀπέστειλε τὸν Βαρνάβαν εἰς Ἀντιόχειαν, διὰ νὰ στηρίξῃ τὸ ἔργον τῶν ἱεραποστόλων ἐκείνων. Πράγματι δὲ ὁ Βαρνάβας καὶ τοὺς πιστεύσαντας ἐστήριξε καὶ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν ηὔξησε μὲ τὴν ἀποστολικήν του δρᾶσιν, μετέβη δὲ εἰς Ταρσόν, ὅπου εὗρε τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἔφερε μαζί του εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ μείναντες ἐκεῖ ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος, ὠργάνωσαν τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίαν, τότε δὲ διὰ πρώτην φορὰν ἐκεῖ, ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὠνομάσθησαν «Χριστιανοὶ» οἱ μαθηταὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ἐσταυρωμένου (Πράξ. 11, 19-26).

Κατ' ἐκείνας λοιπὸν τὰς ἡμέρας κατέβησαν ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Ἀντιόχειαν μερικοὶ Χριστιανοί, ἔχοντες τὸ χάρισμα τῆς προφητείας καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὀνομαζόμενος Ἄγαβος, ἐφανέρωσε, φωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «λιμὸν μέγαν ἔσεσθαι ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ», ὅτι δηλ. εἰς ὅλην τὴν ρωμαϊκὴν ἐπικράτειαν ἔμελλε νὰ γίνῃ πεῖνα μεγάλη. Εἶναι δὲ γνωστὸν ἀπὸ τοὺς συγχρόνους πολιτικοὺς ἱστορικοὺς τὸν Ἑβραῖον Ἰώσηπον καὶ τὸν Λατῖνον Σουετώνιον, ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος ὁ λιμὸς οὗτος ἐγένετο σοβαρώτατα αἰσθητὸς καὶ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς προφητείας οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀντιοχείας ἐσκέφθησαν ἀμέσως, ὅτι εἶχον καθῆκον ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀδελφῶν· καὶ ἀμέσως ἀπεφάσισαν νὰ βοηθήσουν τοὺς Χριστιανοὺς τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν Ἰουδαίαν, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑπέφερον περισσότερον, διαθέτοντες ἕκαστος ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς του ἀντοχῆς. Τοῦτο δὲ ἔγινεν ὁλωσδιόλου ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, χωρὶς καμμίαν ἔκκλησιν, χωρὶς καμμίαν πίεσιν, χωρὶς καμμίαν σύστασιν κανενός, διότι ἠννόησαν, ὅτι Χριστιανὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι κανείς, ὅταν βλέπῃ μόνον τὸν ἑαυτόν του, ἀφ' οὗ ὁ Κύρι-

Τῇ 25 Μαρτίου ἐν τῷ ἑσπερινῷ εἰς τὰ Ἀπόστιχα
τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας ΚΑΙ ΝΥΝ ἦχος πλ. δ'

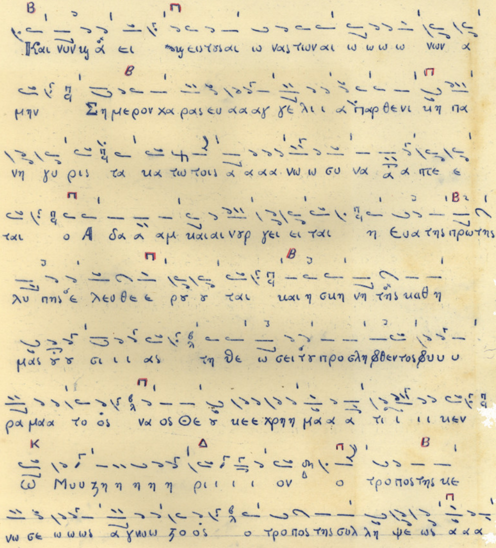

1956

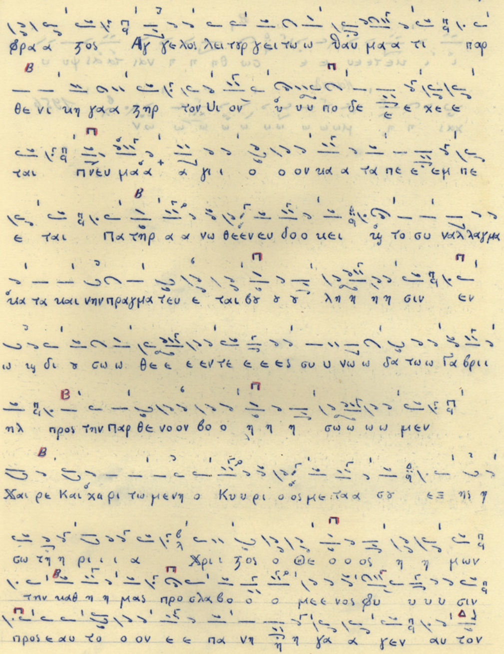
θρα α ζος Αγ γε λοι λει τουρ γει τω ω θαυ μα α τι παρ
θε νι κη γα α ζηρ τον Υι ον υ υ υ πο δε ε ε χε ε
ται Πνευ μα α α γι ι ο ο ον κα α τα πε ε ε εμ πε
ε ται Πα τηρ α α νω θεε νευ δοο κει η το συ ναλλαγμα
κα τα και νην πραγμα τευ ε ται δε ε ε λη η η η σιν εν
ω η δι ε σω ω θε ε εεν τε ε ε ες συ υ νω ω δα τω ω Γα βρι
ηλ προς την Παρ θε νο ον βο ο η η η σω ω ω ω μεν
Χαι ρε Και χα ρι τω μενη ο Κυ ρι ο ος με τα α σε ε ε ση η
σω τη η ρι ι ι α Χρι ι ζος ο Θε ο ο ος η η μων
την κα θ η η μας προ σλα βο ο ο μεε νος φυ υ υ υ σιν
προς ε αυ το ο ον ε ε πα νη η η γα α γεν αυ τον

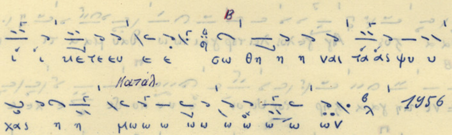
Β
ι ι κετε ευ ε ε σω θη η η ναι τα ας ψυ υ
Καταλ.
χας η η μω ω ω ω ω ω ω ω ω ων
1956

Τῇ 25 Μαρτίου ἐν τῷ Ἑσπερινῷ εἰς τὰ Ἀπόστιχα
τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας ΚΑΙ ΝΥΝ Ἦχος Πλ. β΄

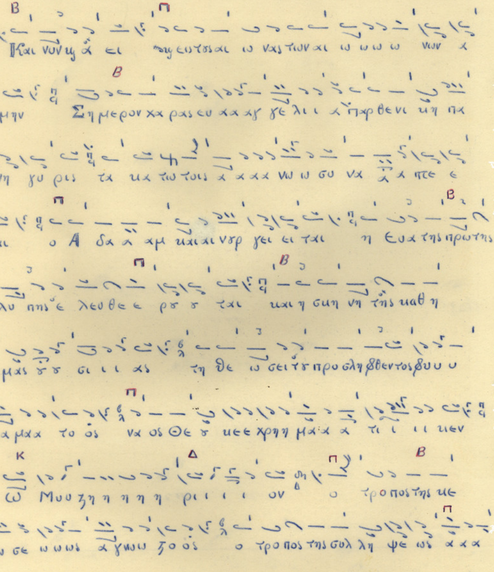

1956

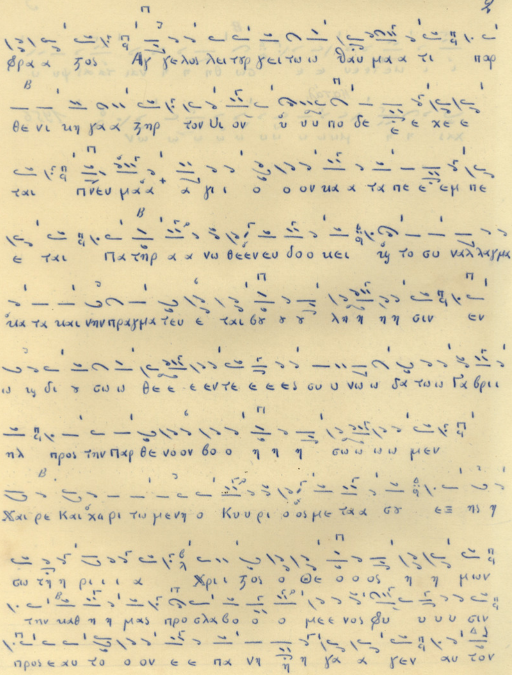
φρα α ζος Αγ γελοι λειτουρ γει τω ω θαυ μα α τι παρ
θε νι κη γα α ζηρ τον Υι ον υ υ πο δε ε ε χε ε
ται πνευ μα α α γι ο ο ον κα α τα πε ε εμ πε
ε ται Πα τηρ α α νω θεε ευ δο ο κει η το συ να λλαγμα
κα τα και τηνπραγματευ ε ται δε ε ε λη η η η σιν εν
ω η δι ε σω ω θε ε ε εντε ε ε ες συ υ νω ω δα τω ω Γα βρι
ηλ προς την Παρ θε νο ον βο ο η η η σω ω ω ω μεν
Χαι ρε Και χα ρι τω μενη ο Κυ υ ρι ο ος με τα α σε ε ε ξ ης η
σω τη η ρι ι α Χρι ι ζος ο Θε ο ο ος η η μων
την κα θ η η μας προ σλα βο ο ο με ε νος φυ υ υ υ σιν
προς ε αυ το ο ον ε ε πα νη η η γα α γεν αυ τον

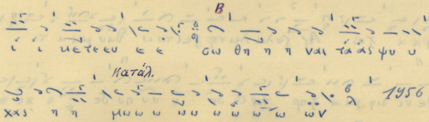
Β
ι ι μετεκευ ε ε σω θη η η ναι τα ας ψυ υ
Κατάλ.
χας η η μωω ω ωω ω ω ω ω ων
1956

ος εἶπεν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγάπην θὰ γνωρίζωνται οἱ ἀληθινοὶ μαθηταί Του.

'Αμέσως δὲ ἔθεσαν τὴν ἀπόφασίν των εἰς πρᾶξιν καὶ συνέλεξαν τὴν ὁρισθεῖσαν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλαν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας «διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου».

Αὐτὰ μᾶς διηγοῦνται αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι κάτι ἠμπορεῖ νὰ μᾶς εἰπῇ καὶ σήμερον αὐτὴ ἡ ἱστορία; Δὲν ὑπάρχουν, ἆρά γε, καὶ σήμερον ἄνθρωποι Χριστιανοί, ποὺ πεινοῦν κυριολεκτικῶς; Καὶ δὲν ὑπάρχουν μήπως ἄνθρωποι, Χριστιανοὶ ἐπίσης, ποὺ θὰ ἠμποροῦσαν ὁπωσδήποτε νὰ τοὺς βοηθήσουν; Θὰ ἀνεχθῇ, ἆρά γε, ἡ χριστιανικὴ συνείδησις τῶν συγχρόνων νὰ ὑπάρξουν ὄχι πολὺ μακράν, ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ ἴδιο τὸ χωριό των, μέσα εἰς τὴν γειτονιάν των, ἄλλοι Χριστιανοί, ποὺ τυραννοῦνται ἀπὸ τὴν πεῖναν ἐμπρὸς εἰς τὰ βλέμματά των;

Διὰ νὰ βοηθήσῃ δὲ κανεὶς ἐκεῖνον, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι πλούσιος· ἀρκεῖ, ὅτι αὐτὸς κάτι ἔχει, ἐνῷ ὁ ἄλλος στερεῖται παντελῶς. Εἰς τὸν ἔρανον τῶν Ἀντιοχέων δὲν ἔλαβον μέρος μόνον οἱ πλούσιοι, ἀλλὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, «καθὼς ηὐπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν πέμψαι εἰς διακονίαν τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς».

ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ ΜΑΣ

ΚΑΜΕΤΕ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΣΑΣ

'Ο καιρὸς περνᾷ καὶ αἱ εὐκαιρίαι δὲν ἐπανέρχονται. Ὅταν, οἱ σημερινοὶ νέοι, θὰ αἰσθανθῆτε τὸ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ θὰ ἀρχίσετε νὰ κυρτώνεσθε κάτω ἀπὸ τὴν κληρονομίαν μιᾶς ἀμερίμνου νεότητος, θὰ εἶναι πλέον ἀργά... Δὲν θὰ ἠμπορῆτε τότε νὰ κάμετε ὅ, τι σᾶς ἔχει διαφύγει ἐν τῷ μεταξύ. Ἡ μεταμέλειά σας δὲν θὰ ἠμπορῇ ποτὲ νὰ ἀναπληρώσῃ ὅ, τι σεῖς δὲν θὰ ἔχετε κάμει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δράσεως καὶ τῆς ἀκμῆς σας.

'Ο δρόμος τώρα ἀνοίγεται ἐμπρός σας καὶ ἠμπορεῖτε ν' ἀποφασίσετε τώρα, ὅσον ἀκόμη τὸ αἷμα εἶναι θερμὸν εἰς τὰς φλέβας σας καὶ ἠμπορεῖ νὰ ζωογονῇ τὴν θέλησίν σας, ὥστε νὰ λαμβάνουν τὰ ὄνειρά σας σάρκα καὶ ὀστᾶ. Κάμετε τὴν ἐκλογὴν σας, χωρὶς μεγάλην χρονοτριβήν, καὶ μὴ ταλαντεύεσθε, ἀκριβῶς διότι εἶναι κρίσιμος ἡ στιγμή. Αἱ γενναῖαι ἀποφάσεις χρειάζονται,ὅταν εἶναι ἐπίκαιροι, καὶ ἡ κρισιμότης τῆς στιγμῆς προσδιορίζει καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς γενναιότητος. Μὴν ἀφίνετε τὴν νεότητά σας νὰ σαπίζῃ μὲ τὴν ἀδράνειαν καὶ ποτὲ μὴ θέλετε ν' ἀναβάλετε ὅ,τι σᾶς φαίνετε, ὅτι ἠμπορεῖ ἴσως καὶ αὔριον νὰ γίνῃ. 'Απλούστατα δὲν γνωρίζετε, ἂν αὔριον θὰ εἶναι πλέον καιρός· καὶ ἡ πεῖρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων διδάσκει, ὅτι ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐπανέρχεται μία εὐκαιρία ποὺ τὴν ἀφήκαμεν νὰ χαθῇ.

Μήν, εἰπῇς, νέε μου, πῶς εἶσαι ἀκόμη μικρὸς διὰ τὰ σοβαρὰ ζητήματα τῆς ζωῆς καὶ πῶς δὲν ἔχεις, τάχα, τὸν καιρόν, διὰ νὰ ἀσχοληθῇς μὲ τὸ μέλλον. Ὅταν θ' ἀσχοληθῇς ὅμως μὲ τὸ μέλλον εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ ξεχάσῃς ποτὲ καὶ τὸ παρόν, διότι, ἁπλούστατα, τὸ μέλλον εἶναι ἡ ἀναγκαία συνέχεια τοῦ παρόντος καὶ θὰ εἶσαι αὔριον ὅ,τι θὰ ἀρχίσῃς νὰ γίνεσαι ἀπὸ σήμερον, ποὺ ἔχεις ἀκόμη καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν ἱκανότητα, διὰ νὰ ἀγωνισθῇς.

Μὴ σὲ γελοῦν μὲ τὴν ἰδέαν πῶς εἶναι διὰ μόνον τοὺς μεγάλους τὰ μεγάλα ἔργα. 'Ο Χριστός, νέε μου, ποὺ εἶναι ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ὁ προστάτης ὅλων τῶν μεγάλων ἔργων, ἦλθε καὶ διὰ σὲ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔχυσε τὸ αἷμά Του καὶ μάλιστα ἔδωκεν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν νεότητά σου.

Ἂν θελήσῃς νὰ μάθῃς τί εἶναι ὁ Χριστός, πρέπει νὰ ζήσῃς κοντά Του, καὶ διὰ νὰ ἠμπορέσῃς νὰ Τὸν ἀκολουθήσῃς, πρέπει τὰ γόνατά σου ν' ἀντέχουν εἰς τὸν ἀνήφορον τοῦ Γολγοθᾶ.

Πότε περιμένεις νὰ ἔχῃς ἡρωϊσμὸν μεγαλείτερον ἀπ' αὐτὸν ποὺ σοῦ δίδει ἡ νεανική σου καρδιά, ποὺ εἶναι πλασμένη μόνον διὰ νὰ ἀγαπᾶ τὸ ἀληθές, τὸ ἀγαθόν,καὶ τὸ ὡραῖον;

Τὴν Πέμπτην, 28 'Οκτωβρίου, ἑορτὴν τῆς ΑΓΙΑΣ ΣΚΕΠΗΣ, ὁ εὐσεβὴς 'Ελληνικὸς Λαὸς θὰ ἑορτάσῃ τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἐπέτειον, εὐγνωμονῶν εὐλαβῶς τὴν σκεπάσασαν αὐτὸν 'Υπεραγίαν Θεοτόκον.

ΤΙ ΣΚΕΠΤΕΣΑΙ:

Ἂς σκεφθῇ ὁ καθένας, ἂν ἐπῆρε ἕως τώρα εἰς τὰ σοβαρὰ τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν, ποὺ ἔχει, ὡς ἄνθρωπος, μέσα εἰς τὸν κόσμον. Αὐτὸ θὰ φανῇ, ἄν ὁ καθένας ἐξετάση τὸν ἑαυτόν του μὲ εἰλικρίνειαν: Πῶς χρησιμοποιεῖ τὸ λογικόν του; πῶς χρησιμοποιεῖ τὴν ἐλευθερίαν του; καὶ πῶς ἑτοιμάζεται διὰ τὸ αἰώνιον μέλλον του;

★

Μία προσεκτικὴ ἐξέτασις ἴσως μᾶς δείξῃ ὅτι τὸ αἰώνιον μέλλον μας τὸ παραμελοῦμεν κἄποτε, διότι καὶ τὴν ἐλευθερίαν μας κακομεταχειριζόμεθα καὶ τὸ λογικόν μας δὲν ἀφίνομεν ὅπως πρέπει νὰ ἐργασθῇ. Καὶ ζοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι μόνον διὰ νὰ τρώγουν καὶ διὰ νὰ πίνουν καὶ διὰ νὰ διασκεδάζουν... καὶ φονεύουν ὅ,τι ὑψηλότερον καὶ ἁγιώτερον ὑπάρχει μέσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην των ψυχήν!

★

Ἀλλὰ ἄν τοὺς ἐρωτήσετε ὅλους αὐτούς, ποὺ ζοῦν ἔτσι, ἂν εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ζωήν των, καὶ ἂν θέλουν μὲ εἰλικρίνειαν νά σας ἀπαντήσουν, δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ σας πληροφορήσουν, ὅτι πολὺ ἀκριβὰ ἀγοράζουν τὴν ὀλίγην, τὴν σπανίαν, τὴν πολὺ μικρὰν εὐχαρίστησιν, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον κοπιάζουν εἰς τὴν ζωήν. Ἡ ζωή των δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν, διότι καταντᾶ χωρὶς σκοπὸν καὶ χωρὶς προορισμόν. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλην ἀπόλαυσιν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φαγητόν, ἢ τὸ ποτόν, ἢ τὴν ἡδονήν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς αὐτοκτονεῖ πνευματικῶς, ἀδικεῖ τὸν ἑαυτόν του, ἀδικεῖ τὴν κοινωνίαν, ἀσεβεῖ πρὸς τὸν Δημιουργόν.

★

Δὲν εἴμεθα κτήνη, διὰ ν' ἀσχολούμεθα μόνον μὲ τὴν τροφὴν καὶ μέ τὴν ἡδονήν. Ἀλλὰ καὶ τὰ κτήνη ἀκόμη ἔχουν φυσικὸν μέτρον καὶ νόμους εἰς αὐτά, ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν θέτει κανένα χαλινόν, ὅταν ἀρχίση νὰ τρέχῃ τὸν κατήφορον! Εἴμεθα ἄνθρωποι λογικοὶ καὶ ἀθάνατοι, προωρισμένοι νὰ γινώμεθα κάθε ἡμέραν καλλίτεροι, διὰ νὰ αἰσθανώμεθα μέσα μας τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς τελειότητος, ποὺ μᾶς φέρῃ πλησιέστερα πρὸς τὸν Θεόν.

★

Πίστευσε, ἀδελφέ, ὅτι ἔχεις μεγάλον προορισμὸν εἰς τὸν κόσμον καὶ τότε θὰ ἰδῇς πόσον ὡραιοτέρα θά σου φανῇ ἡ ζωή. Εἶναι ὡραῖον πρᾶγμα νὰ αἰσθάνεσαι, ὅτι εἶσαι τὸ τελειότερον, τὸ περισσότερον εὐνοούμενον πλάσμα τοῦ Θεοῦ.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(25—31 Ὀκτωβρίου 1954)

25. Δευτέρα: Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου μ. Ταβιθᾶς.
26. Τρίτη: † Δημητρίου Μυροβλύτου μεγαλομ.
27. Τετάρτη: Νέστορος μάρτυρος.
28. Πέμπτη: † Ἡ Σκέπη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐθνικὴ ἑορτή.
29. Παρασκευή: Ἀναστασίας Ρωμαίας μάρτ.
30. Σάββατον: Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας μ. Κλεόπα καὶ Ἀρτεμᾶ ἀποστόλων.
31. Κυριακή: Ε' Λουκᾶ. Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλίου, Οὐρβιανοῦ, Ἀριστοβούλου καὶ Ναρκίσσου Ἀποστόλ.—Ἦχ. γ'. Ἑωθ. Θ'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Συνεχίζεται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς καὶ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου καὶ αὐτὴν τὴν Ἑβδομάδα.

Ἑβδομὰς εἰκοστὴ

(25—31 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα (25):	Φιλιπ.	2,12—16
	Λουκ.	10,22—24
Τρίτη (26):	Φιλιπ.	2,16—23
	Λουκ.	11,1—10
Τετάρτη (27):	Φιλιπ.	2,24—30
	Λουκ.	11,9—13
Πέμπτη (28):	Φιλιπ.	3,1—8
	Λουκ.	11,14—23
Παρασκ. (29):	Φιλιπ.	3,8—19
	Λουκ.	11,23—26
Σάββατ. (30):	Β' Κορ.	1,8—11
	Λουκ.	8,16—21
Κυριακὴ (31):	Γαλάτ.	1,11—19
	Λουκ.	16,19—31

Σημείωσις: Τὴν Τρίτην (26), ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, θ' ἀναγνωσθοῦν: Ἀπόστολος, Β' Τιμοθ. 2,1—20 καὶ Εὐαγγέλιον, Ἰωάν. 15,17—16,2.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον
Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλεφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΗ Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ

ΟΙ 500 ΜΙΣΟΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟΙ

και

ΟΙ 300 ΤΕΛΕΙΩΣ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΙ ΝΑΟΙ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΚΤΙΣΘΟΥΝ

1900 χρόνια τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους μας εἶναι συνυφασμένα μὲ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ Ἔθνος μας ξαναναστήθηκε, γιατί, στὰ 400 χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ἦταν φυλαγμένο κάτω ἀπ' τὴ σκέπη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἂν τὸ Ἔθνος δὲν εἶχε τὴν Ἐκκλησία, θὰ εἶχε πεθάνει.

●

ΓΙ' ΑΥΤΟ

ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΙΣΘΟΥΜΕ ΟΤΙ :

Χωριὸ Ἑλληνικό, χωρὶς σχολειὸ καὶ Ἐκκλησιά, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Ἂν αὐτὰ τὰ χωριὰ μείνουν χωρὶς Ἐκκλησιά, θὰ πεθάνουν γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ γιὰ κάθε σχετικὸ ζήτημα :

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΕΩΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ — Φιλοθέης 19 — ΑΘΗΝΑΙ
Ἀριθ. Τηλεφώνου 30-866

Η ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ

Σ' ὁλόκληρες περιφέρειες ἐλάχιστοι ναοὶ ἔμειναν ὄρθιοι. Στὴν περιοχὴ τοῦ Κιλκὶς π. χ. ἀπ' τοὺς 131 ναούς, ποὺ ὑπῆρχαν προπολεμικῶς, οἱ 117 εἶναι κατεστραμμένοι,

Ἂν πεθάνῃ κανείς, πηγαίνει ἀδιάβαστος.

Ἂν περάσῃ ἀπ' τὸ χωριὸ κανένας κληρικός, ἡ λειτουργία γίνεται σὲ καμμιὰ ἀποθήκη ἢ σὲ ἀχυρῶνα. Μποροῦν ὅμως ἔτσι οἱ χριστιανοὶ νὰ καταλάβουν ἑορτή, νὰ νοιώσουν τὰ Χριστούγεννα καὶ νὰ χαροῦνε τὴ Λαμπρή ;

Τὰ παιδιά τους, τὰ παιδιά μας, ἔτσι θὰ μεγαλώσουν, χωρὶς ἐκκλησιά ;

Ὅλοι μας ξέρομε τί εἶναι ἡ ἐκκλησιὰ γιὰ τὸ χωριό. Δὲν εἶναι μόνο τὸ θρησκευτικὸ του κέντρον, εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ χωριοῦ. Ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς δείχνει ὅτι τὸ χωριὸ ζῇ. Στὴν ἐκκλησιὰ θὰ γίνουν οἱ χαρές. Ἐκεῖ τὰ πανηγύρια, ἐκεῖ οἱ συγκεντρώσεις τῶν χωριανῶν.

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Γιὰ νὰ ξανακτισθοῦν οἱ 800 κατεστραμμένες ἐκκλησιές μας χρειάζεται :

1ον. Νὰ ἐνδιαφερθοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ.

2ον. Νὰ εὑρεθοῦν χρήματα.

Οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν, ἂν καὶ πολλὲς φορὲς δὲν ἔχουν ἀκόμα ξαναχτίσει τὸ σπίτι τους, προσφέρονται ἐθελοντικὰ νὰ κουβαλήσουν τὴν πέτρα καὶ τὴν ἄμμο, νὰ φτιάξουν τὸν ἀσβέστη, νὰ μεταφέρουν τὰ ὑλικὰ καὶ νὰ ἐργασθοῦν στὸ γιαπὶ τῆς ἐκκλησιᾶς των. Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ μετέφεραν ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ὑλικά. Ἀκόμα καὶ χρήματα προσφέρουν οἱ ἴδιοι οἱ χωρικοί, ἂν καὶ εἶναι τόσο κατεστραμμένοι. Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ποὺ προσφέρουν οἱ χωρικοί, χρειάζονται καὶ ἄλλα, πολλὰ χρήματα. Καὶ αὐτὰ οὔτε τὸ Κράτος, οὔτε τὸ Σχέδιο Μάρσαλ, οὔτε κανένας ἄλλος ὀργανισμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ δώσῃ. Ποιὸς θὰ τὰ δώσῃ, λοιπόν ; Θὰ τὰ προσφέρωμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες, γιατί, ἂν δὲν ξανακτίσωμε τὶς κατεστραμμένες ἐκκλησιές μας, πραγματικὴ ἀνασυγκρότησις τῆς Ἑλλάδος δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ.

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΗ Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ

ΟΙ 500 ΜΙΣΟΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟΙ

ΚΑΙ

ΟΙ 300 ΤΕΛΕΙΩΣ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΙ ΝΑΟΙ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΚΤΙΣΘΟΥΝ

1900 χρόνια τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους μας εἶναι συνυφασμένα μὲ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ Ἔθνος μας ξαναναστήθηκε, γιατί, στὰ 400 χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ἦταν φυλαγμένο κάτω ἀπ' τὴ σκέπη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἂν τὸ Ἔθνος δὲν εἶχε τὴν Ἐκκλησία, θὰ εἶχε πεθάνει.

●

ΓΓ ΑΥΤΟ

ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΙΣΘΟΥΜΕ ΟΤΙ :

Χωριὸ Ἑλληνικό, χωρὶς σχολειὸ καὶ Ἐκκλησιά, δὲν εἱμπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Ἂν αὐτὰ τὰ χωριὰ μείνουν χωρὶς Ἐκκλησιά, θὰ πεθάνουν γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ γιὰ κάθε σχετικὸ ζήτημα :

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΕΩΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ — Φιλοθέης 19 — ΑΘΗΝΑΙ
Ἀριθ. Τηλεφώνου 30-866

Η ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ

Σ' ὁλόκληρες περιφέρειες ἐλάχιστοι ναοὶ ἔμειναν ὄρθιοι. Στὴν περιοχὴ τοῦ Κιλκὶς π. χ. ἀπ' τοὺς 131 ναούς, ποὺ ὑπῆρχαν προπολεμικῶς, οἱ 117 εἶναι κατεστραμμένοι.

Ἂν πεθάνη κανείς, πηγαίνει ἀδιάβαστος.

Ἂν περάση ἀπ' τὸ χωριὸ κανένας κληρικός, ἡ λειτουργία γίνεται σὲ καμμιὰ ἀποθήκη ἢ σὲ ἀχυρῶνα. Μποροῦν ὅμως ἔτσι οἱ χριστιανοὶ νὰ καταλάβουν ἑορτή, νὰ νοιώσουν τὰ Χριστούγεννα καὶ νὰ χαροῦνε τὴ Λαμπρή ;

Τὰ παιδιά τους, τὰ παιδιά μας, ἔτσι θὰ μεγαλώσουν, χωρὶς ἐκκλησιά ;

Ὅλοι μας ξέρομε τί εἶναι ἡ ἐκκλησιὰ γιὰ τὸ χωριό. Δὲν εἶναι μόνο τὸ θρησκευτικὸ του κέντρον, εἶναι ἡ καρδιὰ τοῦ χωριοῦ. Ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς δείχνει ὅτι τὸ χωριὸ ζῇ. Στὴν ἐκκλησιὰ θὰ γίνουν οἱ χαρές. Ἐκεῖ τὰ πανηγύρια, ἐκεῖ οἱ συγκεντρώσεις τῶν χωριανῶν.

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Γιὰ νὰ ξανακτισθοῦν οἱ 800 κατεστραμμένες ἐκκλησιές μας **χρειάζεται :**

1ον. Νὰ ἐνδιαφερθοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ.

2ον. Νὰ εὑρεθοῦν χρήματα.

Οἱ **κάτοικοι τῶν χωριῶν**, ἂν καὶ πολλὲς φορὲς δὲν ἔχουν ἀκόμα ξανανακτίση τὸ σπίτι τους, **προσφέρονται** ἐθελοντικὰ νὰ κουβαλήσουν τὴν πέτρα καὶ τὴν ἄμμο, νὰ φτιάξουν τὸν ἀσβέστη, νὰ μεταφέρουν τὰ ὑλικὰ καὶ νὰ ἐργασθοῦν στὸ γιαπὶ τῆς ἐκκλησιᾶς των. Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ μετέφεραν ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ὑλικά. Ἀκόμα καὶ χρήματα προσφέρουν οἱ ἴδιοι οἱ χωρικοί, ἂν καὶ εἶναι τόσο κατεστραμμένοι. Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ποὺ προσφέρουν οἱ χωρικοί, χρειάζονται καὶ ἄλλα, πολλὰ χρήματα. Καὶ αὐτὰ οὔτε τὸ Κράτος, οὔτε τὸ Σχέδιο Μάρσαλ, οὔτε κανένας ἄλλος ὀργανισμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ δώση. Ποιὸς θὰ τὰ δώση, λοιπόν ; Θὰ τὰ προσφέρωμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες, γιατί, ἂν δὲν ξανακτίσωμε τὶς κατεστραμμένες ἐκκλησιές μας, πραγματικὴ ἀνασυγκρότησις τῆς Ἑλλάδος δὲν πρόκειται νὰ γίνη.

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Δ' Δι

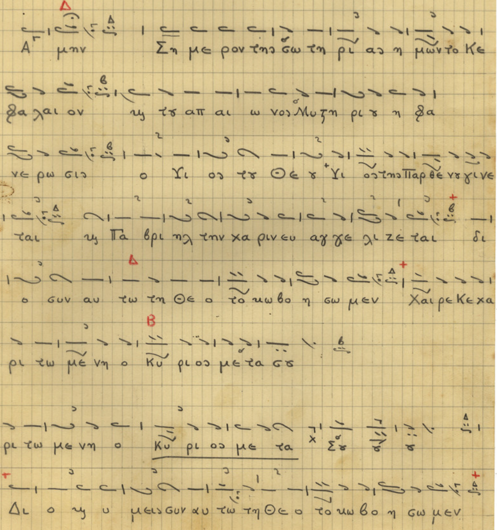

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Δ΄ Δι

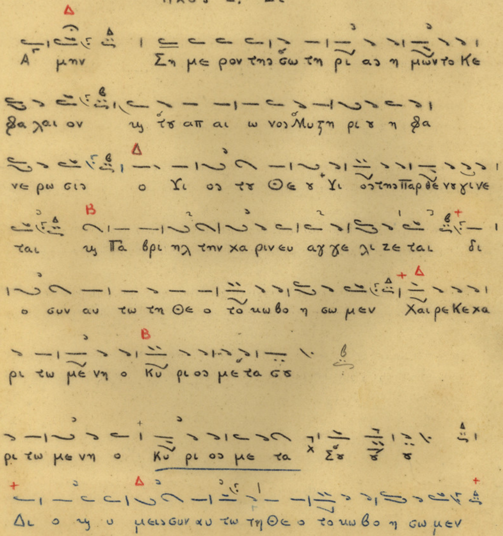

Εἰς Ἠλίαν τῇ 19 Μαρτίου 1951

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Δ' Πα

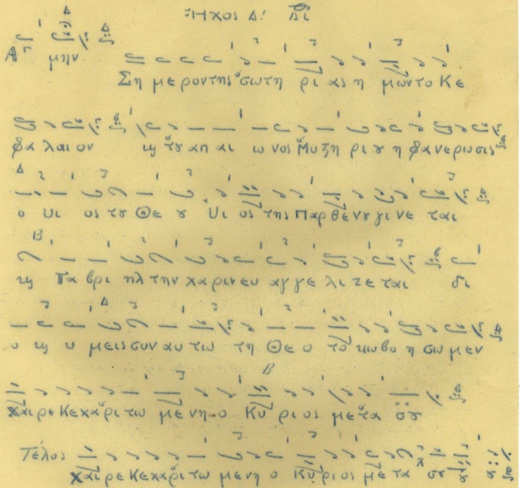

1949
1954

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Δ΄

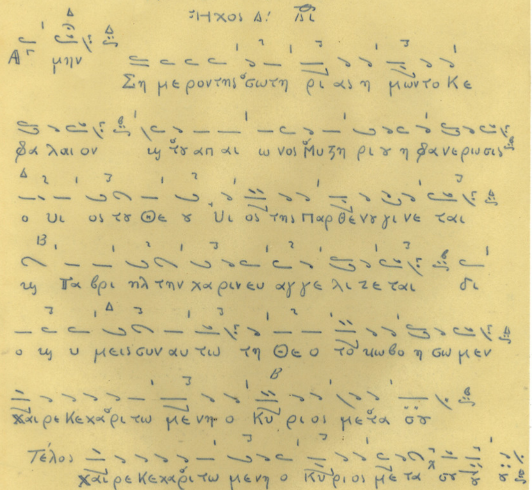

1949
1954

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Δ΄ Λι

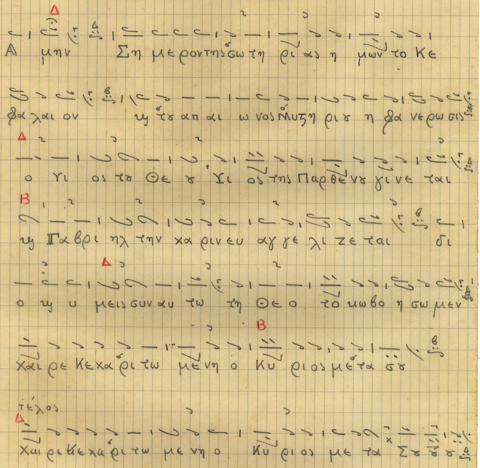

1949

Τῇ ΚΕ! Μαρτίου ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Δ! Δι

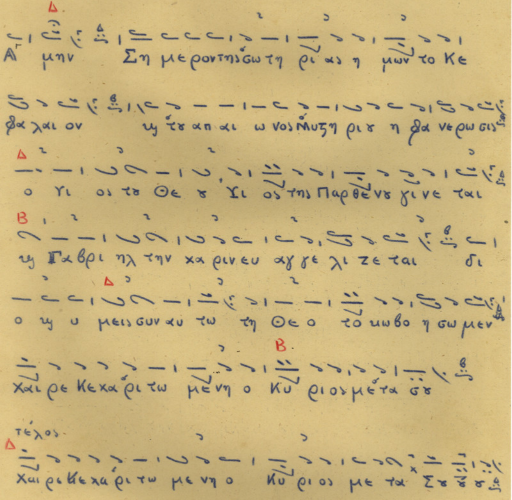

1944

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος Δ΄ Δι

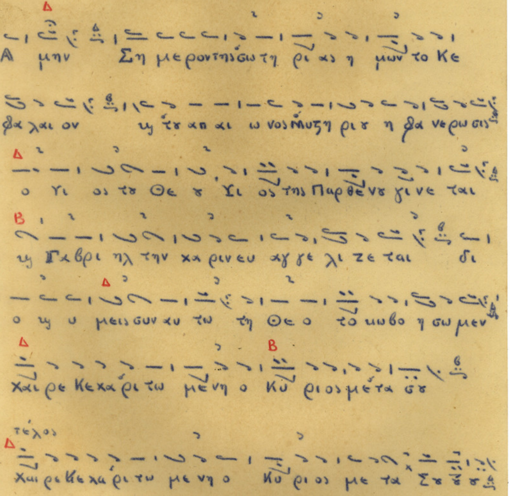

1949

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο, καὶ σὲ κάθε ἐπαρχία τὸν οἰκεῖο Μητροπολίτη, ἔχουν σχηματισθῆ εἰδικὲς ἐπιτροπές.

Στὴν κεντρικὴ ἐπιτροπή, ποὺ προεδρεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μακαριότατο μετέχουν ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοὶ καὶ ἄλλοι εἰδικοί.

Ἔργο τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι:

Νὰ ἐξακριβώσῃ τὶς ἀνάγκες.

Νὰ εὕρῃ καὶ νὰ διαθέσῃ τὰ χρήματα.

Νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ σύντομη ἀνοικοδόμησι τῶν ναῶν.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχη ὅμως τὸ ἔργο, πρέπει ὅλοι νὰ βοηθήσουν. Γι' αὐτό, στὶς

4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1951

ὀργανώνεται

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

Τὴν ἡμέρα αὐτή, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, πλούσιοι καὶ φτωχοί, θὰ προσφέρουν ὅ,τι μποροῦν, γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο. Οἱ πλούσιοι ἀπ' τὸ περίσσευμά τους, οἱ φτωχοὶ ἀπ' τὸ ὑστέρημά τους θὰ ξαναστερεώσουν τὰ θεμέλια τοῦ Ἔθνους. Κτίζοντας μιὰ ἐκκλησία, βάζομε ἕνα γερὸ ἀγκωνάρι στὰ θεμέλια τοῦ ἐθνικοῦ μας οἰκοδομήματος.

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΗΣ ;

1ον. Καταλαβαίνοντας βαθειὰ τί σημαίνει γιὰ τὸ Ἔθνος αὐτὴ ἡ ἐργασία.

2ον. Βοηθῶντας νὰ τὸ καταλάβουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἂν παρατηρήσῃς, ὅτι κάποιος τὸ ἔχει πάρει ἀψήφιστα, βοήθησέ τον, νὰ τὸ καταλάβῃ.

3ον. Γράφοντας δυὸ λόγια σὲ κείνους, μὲ τοὺς ὁποίους ἀλληλογραφεῖς στὸ ἐξωτερικό, εἴτε Ἕλληνας εἴτε ξένους. Στεῖλε τους ἕνα ἔντυπο καὶ γενικὰ προσπάθησε νὰ τοὺς κινήσῃς τὸ ἐνδιαφέρον.

4ον. Προσφέροντας ὅ,τι μπορεῖς στὶς 4 Ἀπριλίου. Ὅσο φτωχὸς κι' ἂν εἶσαι, μὴ διστάσῃς νὰ τὸ δώσῃς. Πεντάρα μὲ τὴν πεντάρα, θὰ μαζευθῆ τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται.

5ον. Ἀναλαμβάνοντας, ἂν μπορῇς, νὰ κτίσῃς μιὰ ἐκκλησία, μὲ ἔξοδά σου.

6ον. Ὑποκινῶντας καὶ ἄλλους, νὰ ἀναλάβετε μαζύ, (ὁ σύλλογός σας ἢ ἡ ἐνορία σας) νὰ κτίσετε μιὰ ἐκκλησία.

Τὰ 800 χωριά μας πρέπει νὰ ζήσουν γιὰ τὴν Πατρίδα μας.
Οἱ 400 Ἐθνομάρτυρες ἱερεῖς μας ποὺ θυσιάστηκαν στὴν τελευταία δεκαετία ΜΑΣ ΦΩΝΑΖΟΥΝ:

ΟΙ ΝΑΟΙ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΚΤΙΣΘΟΥΝ

ΣΧΕΔΙΟ ΝΑΟΥ ΓΙΑ ΧΩΡΙΟ ΜΕ 300 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

ΣΧΕΔΙΟ ΝΑΟΥ ΓΙΑ ΧΩΡΙΟ ΜΕ 600 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

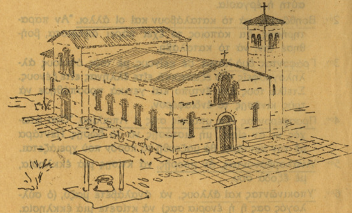

ΣΧΕΔΙΟ ΝΑΟΥ ΓΙΑ ΧΩΡΙΟ ΜΕ 1000 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο, καὶ σὲ κάθε ἐπαρχία τὸν οἰκεῖο Μητροπολίτη, ἔχουν σχηματισθῆ εἰδικὲς ἐπιτροπές.

Στὴν κεντρικὴ ἐπιτροπή, ποὺ προεδρεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μακαριότατο μετέχουν ἀνώτατοι κρατικοὶ λειτουργοὶ καὶ ἄλλοι εἰδικοί.

Ἔργο τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι:

Νὰ ἐξακριβώση τὶς ἀνάγκες.

Νὰ εὕρη καὶ νὰ διαθέση τὰ χρήματα.

Νὰ φροντίση γιὰ τὴ σύντομη ἀνοικοδόμησι τῶν ναῶν.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχη ὅμως τὸ ἔργο, πρέπει ὅλοι νὰ βοηθήσουν. Γι' αὐτό, στὶς

4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1951

ὀργανώνεται

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

Τὴν ἡμέρα αὐτή, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, πλούσιοι καὶ φτωχοί, θὰ προσφέρουν ὅ,τι μποροῦν, γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο. Οἱ πλούσιοι ἀπ' τὸ περίσσευμά τους, οἱ φτωχοὶ ἀπ' τὸ ὑστέρημά τους θὰ ξαναστερεώσουν τὰ θεμέλια τοῦ Ἔθνους. Κτίζοντας μιὰ ἐκκλησία, βάζομε ἕνα γερὸ ἀγκωνάρι στὰ θεμέλια τοῦ ἐθνικοῦ μας οἰκοδομήματος.

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΗΣ;

1ον. Καταλαβαίνοντας βαθειὰ τί σημαίνει γιὰ τὸ Ἔθνος αὐτὴ ἡ ἐργασία.

2ον. Βοηθῶντας νὰ τὸ καταλάβουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἂν παρατηρήσης, ὅτι κάποιος τὸ ἔχει πάρει ἀψήφιστα, βοήθησέ τον, νὰ τὸ καταλάβη.

3ον. Γράφοντας δυὸ λόγια σὲ κείνους, μὲ τοὺς ὁποίους ἀλληλογραφεῖς στὸ ἐξωτερικό, εἴτε ἕλληνας εἴτε ξένους. Στεῖλε τους ἕνα ἔντυπο καὶ γενικὰ προσπάθησε νὰ τοὺς κινήσης τὸ ἐνδιαφέρον.

4ον. Προσφέροντας ὅ,τι μπορεῖς στὶς 4 Ἀπριλίου. Ὅσο φτωχὸς κι' ἂν εἶσαι, μὴ διστάσης νὰ τὸ δώσης. Πεντάρα μὲ τὴν πεντάρα, θὰ μαζευθῆ τὸ ποσὸν ποὺ χρειάζεται.

5ον. Ἀναλαμβάνοντας, ἂν μπορῆς, νὰ κτίσης μιὰ ἐκκλησία, μὲ ἔξοδά σου.

6ον. Ὑποκινῶντας καὶ ἄλλους, νὰ ἀναλάβετε μαζύ, (ὁ σύλλογός σας ἢ ἡ ἐνορία σας) νὰ κτίσετε μιὰ ἐκκλησία.

Τὰ 800 χωριά μας πρέπει νὰ ζήσουν γιὰ τὴν Πατρίδα μας.
Οἱ 400 Ἐθνομάρτυρες ἱερεῖς μας ποὺ θυσιάστηκαν στὴν
τελευταία δεκαετία ΜΑΣ ΦΩΝΑΖΟΥΝ:

ΟΙ ΝΑΟΙ ΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΚΤΙΣΘΟΥΝ

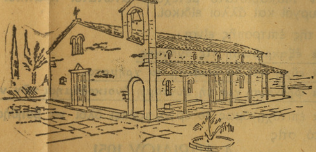

ΣΧΕΔΙΟ ΝΑΟΥ ΓΙΑ ΧΩΡΙΟ ΜΕ 300 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

ΣΧΕΔΙΟ ΝΑΟΥ ΓΙΑ ΧΩΡΙΟ ΜΕ 600 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

ΣΧΕΔΙΟ ΝΑΟΥ ΓΙΑ ΧΩΡΙΟ ΜΕ 1000 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

«Μή ἐκθαμβεῖσθε. Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν, τόν ἐσταυρωμένον. Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν!...»

(Μάρκ. 16,6)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 16 (103)

"ΕΟΡΤΩΝ ΕΟΡΤΗ"

Ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων!... Εὑρέθη κενὸς ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐγέμισεν ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως!... Ἐνίκησε τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας Ἐκεῖνος, ποὺ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ εἴμεθα ἀνώτεροι τοῦ κακοῦ!...

Οἱ κίνδυνοι δέν Τον εἶχαν κάμει ποτὲ νὰ ὑποχωρήσῃ· τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς δέν Τον ἔκαμαν ποτὲ νὰ καμφθῇ· ἡ κολακεία τοῦ κόσμου δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑποτάξῃ τὴν ἀρετήν Του· τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ εἰς τὸ ἔργον Του!... Ἐπέρασε τὴν ζωήν Του μέσα εἰς μίαν ἀπέραντον ἀγάπην καὶ καλωσύνην, ποὺ ἐπλημμύριζε μέσα Του καὶ ἐχύνετο γύρω Του καὶ ἀνεκούφιζε καθένα, πού Τον ἐπλησίαζε μὲ εἰλικρίνειαν καὶ μὲ πόνον διὰ τὴν σωτηρίαν. Καὶ μὲ ὅλην τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀταραξίαν τῆς θεϊκῆς Του ψυχῆς ὑπέμεινε τὸ ἄδικον μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον Τὸν ὑπέβαλεν ἡ μοχθηρία τῶν ἀμετανοήτων ἐκμεταλλευτῶν παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου!... Καὶ κατέβη μέχρι τοῦ Ἅδου, ὡς ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν θνητῶν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα θάνατον, εἰς τὸν ὁποῖον κατεδίκαζαν μόνον τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας! Ποῖος; Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων!...

Ἀλλ' ὅσον σκληρότερος ἦτο ὁ ἀγών, ὅσον μεγαλυτέρα ἡ θυσία, τόσον καὶ ἡ νίκη Του ὑπῆρξε λαμπροτέρα. Καὶ τὴν νίκην αὐτὴν ὁ Χριστὸς τὴν ἐκέρδισε διὰ λογαριασμὸν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν καὶ ἀντεπροσώπευσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Του. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἔχει πλέον καμμίαν πραγματικὴν ἐξουσίαν ὁ θάνατος· καὶ ὁ Ἅδης δὲν κατέχει πλέον κανένα νε-

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Καταβασία. Ἦχος Α'.

Αὕτη ἡ Κλητὴ καὶ Ἁγία Ἡμέρα, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία, ἑορτῶν Ἑορτὴ καὶ Πανήγυρίς ἐστι πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

κρὸν ὁριστικῶς! «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται», εἶπεν ὁ Χριστός. Καὶ εἶναι ἀπὸ τότε ἁπλῆ γέφυρα πλέον ὁ θάνατος, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πιστεύοντες μεταβαίνουν πρὸς τὴν παλαιὰν Πατρίδα, πρὸς τὴν ἀληθινὴν Μακαριότητα, πρὸς τὸ αἰώνιον Φῶς, πλησίον τῆς μοναδικῆς Ἀληθείας.

«Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ», ψάλλει τὰς ἡμέρας αὐτὰς μὲ ἰδιαιτέραν ἀγαλλίασιν ἡ Ἐκκλησία μας. Καὶ ὅλοι, ὅσοι εἰλικρινῶς πιστεύουν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, αἰσθάνονται, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ φοβηθοῦν ἐμπρὸς εἰς κανένα ἐμπόδιον. Διότι ἰδική των εἶναι ἡ νίκη καὶ ἡ ἐξουσία, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισεν ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς.

Ἂν σύ, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν αἰσθάνεσαι, τυχόν, τὴν δύναμιν αὐτὴν ἀκόμη, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐνισχύσῃς περισσότερον τὴν πίστιν σου, νὰ καθαρίσῃς περισσότερον τὴν καρδιάν σου, νὰ ὑψώσῃς περισσότερον τὸν νοῦν σου. Ποτὲ ὅμως δὲν πρέπει οὔτε ν' ἀποθαρρυνθῇς, οὔτε νὰ ὀπισθοχωρήσῃς. Διότι μόνον οἱ μέχρι τέλους ἀγωνιζόμενοι ἀναδεικνύονται νικηταί, ἐκεῖνοι ποὺ δὲν φοβοῦνται ποτὲ τὸν ἀγῶνα.

Η ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΧΑΡΑ

«Χαίρετε»!

Εἶναι ἡ πρώτη λέξις, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς πρὸς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ σύμπαντα τὸν κόσμον τῶν πιστῶν.

«Χαίρετε»! Χαρὰ εἶναι, καὶ χαρὰ ὁλοκληρωμένη, ἡ ἁγία Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ «χαῖρε» προσεφώνησεν ὁ Γαβριὴλ τὴν Παναγίαν καὶ εὐηγγελίσθη τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ Σατανᾶ.

«Χαρὰν μεγάλην εὐαγγελίζομαι ὑμῖν, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ», εἶπεν ὁ Ἄγγελος τῶν Χριστουγέννων πρὸς τοὺς ἀγραυλοῦντας ποιμένας.

«Χαίρετε», προσφωνεῖ τώρα ὁ ἀναστὰς Κύριος τὰς Μυροφόρους, αἱ ὁποῖαι Τὸν ἠκολούθησαν ἀπὸ τῆς συλλήψεως καὶ τῶν προπηλακισμῶν μέχρι τῆς καταδίκης, τῆς χλεύης καὶ τοῦ διασυρμοῦ, ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ μέχρι τῆς ταφῆς, καὶ ἤδη κατέφθασαν ἅμα τῇ ἐπιφωσκούσῃ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως, πρῶται εἰς τὸν Τάφον, ἵνα ἀλείψωσιν Αὐτὸν μὲ τὰ μύρα τῆς λατρείας των.

Χαρὰν ἐπαγγέλλεται ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἰς τοὺς πεποιθότας, χαρὰν ἐπὶ γῆς καὶ χαρὰν ἐν Οὐρανῷ. Χαρὰ εἶναι καὶ τὸ πλαίσιον καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἁγίας ἡμῶν Θρησκείας.

Ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ Κύριος καὶ «ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν ἡμᾶς διεβίβασεν»!

«Οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται!» ψάλλουσιν οἱ θεῖοι ὑμνηταὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Τὰ πυκνὰ σκότη τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀγνοίας διελύθησαν καὶ διέλαμψε τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν: «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια»!

Καὶ τοῦτο ὑποσημαίνει ἡ σβέσις τῶν φώτων εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναούς, ὀλίγον πρὸ τῆς τελετῆς τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἡ ἐπακολουθοῦσα μετάδοσις τοῦ φωτὸς ὑπὸ τῶν ἱε-

Τῇ Ὑπερμάχῳ σύντομον ἦχος πλ. δ΄ Νη

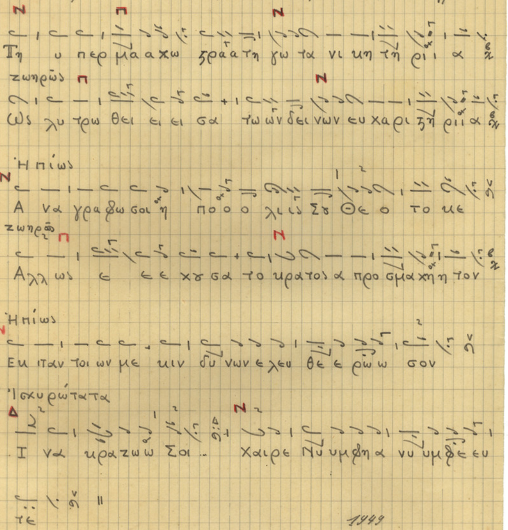

1949

Τῇ Ὑπερμάχῳ σύντομον ἦχος

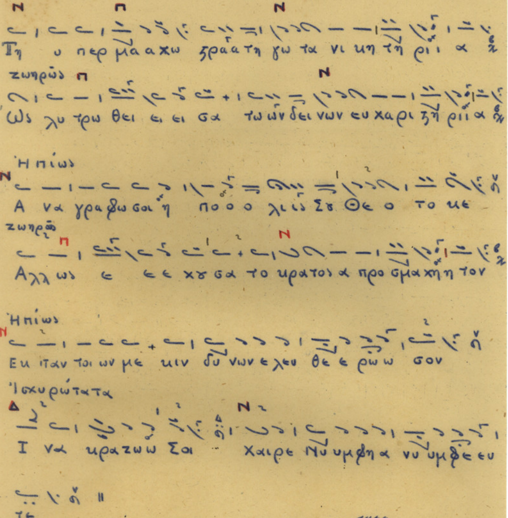

1949

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου Ἀντὶ Τιμιωτέραν ἡ Θ΄ ᾠδὴ

Μεγαλυνάριον. Ευαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ, ψαυέτω μηδαμῶς χεὶρ ἀμυήτων· χείλη δὲ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην.

Πῶς πηγάζεις γάλα Παρθένε ἁγνή; Οὐ θέμις ἐξειπεῖν γλῶσσα βροτεία· Ξένον γὰρ φύσεως ἐπιδείκνυσαι πρᾶγμα, Νομίμου γονῆς ὅρους ὑπερβαίνον· ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ

Δόξα.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην.

Θαυμαστόν τῷ ἱεροφάντῃ Μωσεῖ, Ἡ βάτος καὶ τὸ πῦρ ἔδειξε τέρας· Ζητῶν δὲ τὸ πέρας εἰς διάβασιν χρόνου, Ἐν Κόρῃ ἁγνῇ, ἔφη, κατοπτεύσω· ἣ ὡς Θεοτόκῳ λεχθείη· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου Ἀντὶ Τιμιωτέραν ἡ Θ΄ Ὠδὴ

Β
Μεγαλυνάριον. Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Β
Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ, ψαυέτω μηδαμῶς χεὶρ ἀμυήτων· χείλη δὲ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω· Δ Χαῖρε Κεχαριτωμένη· Β ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Β
Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην.

Β
Πῶς πηγάζεις γάλα Παρθένε ἁγνή; Οὐ φέρει ἐξειπεῖν γλῶσσα βροτεία· Ξένον γὰρ φύσεως ἐπιδείκνυσαι πρᾶγμα, Νομίμου γονῆς ὅρους ὑπερβαῖνον· Π Πόθεν ἐπαξίως ἀκούεις· Δ Χαῖρε Κεχαριτωμένη Β ὁ Κύριος μετὰ σοῦ

Β Δόξα.
Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην.

Β
Θαυμαστόν τῷ ἱεροφάντῃ Μωσεῖ, Ἡ βάτος καὶ τὸ πῦρ ἔδειξε τέρας· Ζητῶν δὲ τὸ πέρας εἰς διάβασιν χρόνου, Ἐν Κόρῃ ἁγνῇ, ἔφη, κατοπτεύσω· Π ἣ ὡς Θεοτόκῳ λεχθείη· Δ Χαῖρε Κεχαριτωμένη· Β ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου Ἀντὶ Τιμιωτέραν ἡ Θ΄ ᾨδή

Μεγαλυνάριον. Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ κιβωτῷ, ψαυέτω μηδαμῶς χεὶρ ἀμυήτων· χείλη δὲ πιστῶν τῇ Θεοτόκῳ ἀσιγήτως, φωνὴν τοῦ Ἀγγέλου ἀναμέλποντα, ἐν ἀγαλλιάσει βοάτω· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην.

Πῶς πηγάζεις γάλα Παρθένε ἁγνή; Οὐ φέρει ἐξειπεῖν γλῶσσα βροτεία· Ξένον γὰρ φύσεως ἐπιδείκνυσαι πρᾶγμα, Νομίμου γονῆς ὅρους ὑπερβαῖνον· ὅθεν ἐπαξίως ἀκούεις· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ

Δόξα.

Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην.

Θαυμαστόν τῷ ἱεροφάντῃ Μωσεῖ, Ἡ βάτος καὶ τὸ πῦρ ἔδειξε τέρας· Ζητῶν δὲ τὸ πέρας εἰς διάβασιν χρόνου, Ἐν Κόρῃ ἁγνῇ, ἔφη, κατοπτεύσω· ἣ ὡς Θεοτόκῳ λεχθείη· Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

ρέων ἐκ τῆς ἀκοιμήτου κανδήλας, μὲ τὴν χαρμόσυνον ἀναφώνησιν: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός...»

*

Συνεπληρώθησαν ἤδη τρεῖς ἡμέραι ἐν τῷ τάφῳ.—Ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς Σταυρώσεως, 3 μ.μ., μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τῆς Παρασκευῆς, εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα. Ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τῆς Παρασκευῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τοῦ Σαββάτου εἶναι ἡ δευτέρα ἡμέρα. Καὶ ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ Σαββάτου ἀρχίζει ἡ τρίτη ἡμέρα.— Καὶ «τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ» ἀνέστη ὁ Κύριος, «κατὰ τὰς Γραφάς».

Ἀστραπόμορφος Ἄγγελος, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ Παναγίου Τάφου καθήμενος, ἐπληροφόρησε περὶ τούτου τὰς ἁγίας Γυναῖκας καὶ ἔσπευσαν ἐκεῖναι ἵνα μεταδώσουν τὴν εἴδησιν τῆς χαρᾶς εἰς τοὺς τεθορυβημένους μαθητὰς τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς ἄλλους πιστούς.

«Καὶ ἰδοὺ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς λέγων· Χαίρετε!...»

«Πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδού τινες τῆς κουστωδίας, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσι τὰ γενόμενα».

Ἥσυχοι καὶ ἠσφαλισμένοι, οἱ πρόκριτοι τοῦ λαοῦ ἐνηβρύνοντο διὰ τὰ μυσαρὰ ἔργα των! Καὶ τώρα, ἰδού! Οἱ ἴδιοι οἱ στρατιῶται των ἀγγέλλουν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου! Ὢ! ποία μετάπτωσις! Ὢ! ποία θεία ῥιπὴ ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά των καὶ τους ἐπλήρωσεν ἀπογνώσεως! Καὶ ποία ἀνάστασις καὶ τόνωσις ἐλπίδων διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδοὺς τοῦ Κυρίου!

Καὶ «ἔδωκαν ἀργύρια ἱκανὰ τοῖς στρατιώταις —οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι —λέγοντες: Εἴπατε, ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, νυκτὸς ἐλθόντες, ἔκλεψαν αὐτόν, ἡμῶν κοιμωμένων». Ἀλλ' ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λυτρωτοῦ εἶναι γεγονός, καὶ οὐδ' ὅλαι τοῦ Σατανᾶ αἱ δυνάμεις δὲν θὰ ἰσχύσουν νὰ τὴν συγκαλύψουν!..

*

«Ἐγένετο τὸ καθαρτήριον Πάσχα καὶ αὖθις ἐκ τοῦ Τάφου ὡραῖος δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἡμῖν ἥλιος!» Καὶ εἶναι πλέον «ἡ κλητὴ καὶ ἁγία» αὐτὴ ἡμέρα «βασιλὶς καὶ κυρία»· εἶναι «ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων»!

Εἶναι ἡμέρα, ποὺ ὑποσημαίνει καὶ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἀνάστασιν καὶ ἀπολύτρωσιν· εἶναι ἡμέρα, ποὺ μᾶς πείθει, ὅτι καὶ ἡμεῖς θὰ γίνωμεν μέτοχοι καὶ κοινωνοὶ τῆς αἰωνίου καὶ ἀκαταλύτου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ διὰ τοῦτο οἱ πολῖται τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὡς θεοφεγγεῖς φωστῆρες, «ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἑώας», συγκεντροῦνται νοερῶς περὶ τὸν τόπον τοῦ Μαρτυρίου καὶ κλίνουσι γόνυ πλήρεις εὐλαβείας πρὸ τοῦ Τάφου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέλαμψε τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης, τὸ φῶς τὸ λύτρον τῆς λύ-

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

17—23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1955

17. Κυριακὴ τοῦ Πάσχα: † Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου.—Μάρκ. 16 (ιστ'), 18.—Πράξ. 1 (α'), 1-8. Ἰωάν. 1 (α'), 1-17. — Συμεὼν Ἐπισκόπου Περσίδος Ἱερομ., Ἀγαπητοῦ Πάπα Ρώμης, Ἀδριανοῦ κλπ. Μαρτύρων.—**Τὸ ἀπόγευμα:** Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγάπης: Ἰωάν. 20 (κ'), 19-25.

18. Δευτέρα Διακαινησίμου: Ἰωάννου καὶ Ἀθανασίας Ὁσίων. (Ψάλλεται καὶ ἡ μετατεθεῖσα Ἀκολουθία τοῦ Πατριάρχο Γρηγορίου τοῦ Ε'.—Πράξ. 1 (α'), 12-17. 21-26. Ἰωάν 1 (α'), 18-28. Ἑβρ. 7 (ζ') 26—8, (η'), ?.—Ἀναστάσ μα Β' Ἤχου.

19. Τρίτη Διακαινησίμου: Παφνουτίου Ἱερομάρτυρος.—Πράξ. 2 (β'), 14-21. Λουκ. 24 (κδ'), 12-35.—Ἀναστάσιμα Γ' Ἤχου.

20 Τετάρτη Διακαινησίμου: Θεοδώρου Τριχινᾶ Ὁσίου, Ζακχαίου Ἀποστόλου.—Πράξ. 2 (β'), 22-37. Ἰωάν. 1 (α'), 35-52 —Ἀναστάσιμα Δ' Ἤχου.

21. Πέμπτη Διακαινησίμου Ἰανουαρίου Ἱερομάρτυρος. — Πράξ. ? (β), 38-43. Ἰωάν. 3 (γ'), 1-15.—Ἀναστάσιμα Πλ. Α' Ἤχου.

22. Παρασκευὴ Διακαινησίμου: † Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Θεοδώρου Συκεώτου Ὁσίου, Ναθαναὴλ Ἀποστόλου. — Πράξ. 3 (γ'), 1-8. Ἰωάν. 2 (β'), 12-22. Ἀναστάσιμα Πλ. Β' Ἤχου.

23. Σάββατον Διακαινησίμου: † Γεωργίου Τροπαιοφόρου Μεγαλομάρτυρος.—Πράξ. 3 (γ'), 11-16. 12 (ιβ'), 1-11. Ἰωάν. 3 (γ'), 22-33.—Ἀναστάσιμα Πλ. Δ' Ἤχου.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(24 Ἀπριλίου 1955)

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἀντίπασχα): Ἑωθινὸν Α' [Ματθ. 28 (κη'), 1-20].—Πράξ. 5 (ε'), 12-20. Ἰωάν. 20 (κ'), 19-31.— Ἐλισάβετ Ὁσίας, Σάβα Στρατηλάτου.

πης, τὸ φῶς τῆς ζωῆς τὸ ἄφθαρτον!

Ἂς συνέλθωμεν οἱ ἄνθρωποι! Ἂς συνέλθωμεν τὴν σημερινὴν τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως ἡμέραν! «Λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα»! Καί, οἰκειοποιούμενοι τὴν ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου ἀνατείλασαν χαράν, ἂς ἐγκολπωθῶμεν τὴν ἀγάπην «καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει», ὅπως ὡραιότατα ψάλλει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία σήμερον, «καὶ οὕτω βοήσωμεν: Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

Χ. Δ.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅταν τελοῦν οἱ Ἑβραῖοι τὸ ἰδικόν των, τὸ τυπικόν, Πάσχα, ὁ νεώτερος υἱὸς τῆς οἰκογενείας ἐρωτᾷ, ἐν ᾧ ὅλοι εἶναι συνηθροισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ πασχαλινὸ τραπέζι, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἑορτῆς. Καὶ ὁ γεροντότερος, ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, διηγεῖται πῶς ὁ Κύριος διεφύλαξε τὸν ἰσραηλιτικὸν λαὸν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ διεβίβασεν αὐτὸν διὰ μέσου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀπὸ τῆς δουλείας εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Ὅταν οἱ χριστιανοὶ ἑορτάζουν τὸ Πάσχα τὸ ἰδικόν των, τὸ πραγματικόν, λαμβάνουν, ἆρά γε, τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ νὰ διδάξουν καὶ εἰς τὰ τέκνα των, ὅτι ὁ Κύριος ἔδωκεν Ἑαυτὸν Θυσίαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ Αἵματός Του ἐκαθάρισε τὴν ἰδικήν μας ἀκαθαρσίαν καὶ ὅτι διὰ τοῦ Θανάτου τοῦ Κυρίου ἐνικήθη ὁ Θάνατος καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του ἐδόθη καὶ πάλιν εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτὸν ἡ χάρις τῆς Ἀπολυτρώσεως, ἡ νίκη ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, ἡ αἰώνιος Ζωὴ καὶ Βασιλεία;

Εἶναι ἡ ἑορταστικὴ συγκέντρωσις κάθε χριστιανικῆς οἰκογενείας, κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν Ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ἀφορμὴ διὰ νὰ ἐνθυμηθοῦν ὅλοι, ὅτι, τόσον «ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».— Ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται ἐπαρκῶς καὶ ἐπωφελῶς αὐτὴ ἡ λαμπρὰ εὐκαιρία, ἰδίως διὰ νὰ διδαχθοῦν οἱ νεώτεροι;

*

Σκέψου ὀλίγον, Χριστιανέ.

Ἀπὸ τοῦ γεγονότος τὸ ὁποῖον ἑορτάζομεν σήμερον ὠνομάσθη Κυριακὴ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ποὺ ἀντικατέστησε τὸ Σάββατον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνεπαύοντο οἱ πιστοὶ τῆς Π. Διαθήκης.

Κάθε Κυριακήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφῆκες τὴν ἐργασίαν σου, πῶς ἐπέρασε διὰ σέ; Τὴν ἐχρησιμοποίησες διὰ νὰ λατρεύσῃς τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἀκούσῃς τὸν θεῖον λόγον, διὰ νὰ μελετήσῃς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἑαυτόν σου, διὰ νὰ διδάξῃς τὰ τέκνα σου καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς σου, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν σου καὶ ἀπὸ τὸ παράδειγμά σου, διὰ νὰ βοηθήσῃς τοὺς πάσχοντας καὶ διὰ νὰ θρέψῃς —μὲ μίαν λέξιν— τὴν ψυχήν σου; Ἢ μήπως καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα εἶναι μία ἀφορμὴ ἀταξιῶν καὶ κραιπάλης καὶ μέθης ἁμαρτωλῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μολύνεται καὶ ἀσθενεῖ ἡ ψυχή;

Σκέψου καὶ κάμε τὸ καθῆκόν σου, Χριστιανέ, καὶ βάλε μίαν καλὴν ἀρχὴν ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν ζωήν σου. Ἁγίασον τὴν σημερινὴν ἡμέραν καί, ἀπὸ σήμερον, πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἐπίσημον τῆς πίστεώς μας ἑορτήν.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον: Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112

Ἐκ Σάμου

Θεοχάρης Ἀποστολίτη

Μουσικομετῶ

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου Ἐξαποστειλάριον

«Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν»

Ἀμὴν Ἀγγελικῶν Δυνάμεων Στρατηγὸς ἀπεστάλη, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, πρὸς Ἁγνὴν καὶ Παρθένον εὐαγγελίσασθαι ξένον, καὶ ἀπόρρητον θαῦμα· ὅτι Θεὸς ὡς ἄνθρωπος, ἐξ αὐτῆς βρεφουργεῖται, ἄνευ σπορᾶς, ἀναπλάττων βρότειον ἅπαν γένος. Λαοὶ εὐαγγελίζεσθε, τὴν ἀνάπλασιν κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α' «Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.»

Τῶν οὐρανίων ἀψίδων, ὁ Γαβριὴλ καταπτάς, εἰς Ναζαρὲτ ἐπέστη, πρὸς Παρθένον Μαρίαν, βοῶν αὐτῇ τὸ Χαῖρε· συλλήψῃ Υἱόν, τοῦ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον, τὸν ποιητὴν τῶν ἁπάντων καὶ λυτρωτήν, ~~τῶν ἁπάντων καὶ λυτρωτήν~~, τῶν βοώντων σοι τὸ Χαῖρε Ἁγνή.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ.

Ὁ Γαβριὴλ τῇ Παρθένῳ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐξ οὐρανοῦ κομίσας, ἀνεβόα τὸ Χαῖρε· συλλήψῃ ἐν γαστρί σου τὸν σοὶ χωρητόν, καὶ τῷ κόσμῳ ἀχώρητον, καὶ κυοφόρος ὀφθήσῃ τοῦ ἐκ Πατρός, πρὸ ἑωσφόρου ἀνατείλαντος.

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου Ἐξαποστειλάριον
«Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν»

Ἀμὴν Ἀγγελικῶν Δυνάμεων Στρατηγὸς ἀπεστάλη, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, πρὸς Ἁγνὴν καὶ Παρθένον εὐαγγελίσασθαι ξένον, καὶ ἀπόρρητον θαῦμα· ὅτι Θεὸς ὡς ἄνθρωπος, ἐξ αὐτῆς βρεφουργεῖται, ἄνευ σπορᾶς, ἀναπλάττων βρότειον ἅπαν γένος. Λαοὶ εὐαγγελίζεσθε, τὴν ἀνάπλασιν κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος α΄ «Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.»

Τῶν οὐρανίων ἁψίδων, ὁ Γαβριὴλ καταπτάς, εἰς Ναζαρὲτ ἐπέστη, πρὸς Παρθένον Μαρίαν, βοῶν αὐτῇ τὸ Χαῖρε· συλλήψῃ Υἱόν, τοῦ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον, τὸν ποιητὴν τῶν ἁπάντων καὶ λυτρωτήν, ~~τῶν~~ ~~ἁπάντων καὶ λυτρωτήν~~, τῶν βοώντων σοι τὸ Χαῖρε Ἁγνή.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ.

Ὁ Γαβριὴλ τῇ Παρθένῳ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐξ οὐρανοῦ κομίσας, ἀνεβόα τὸ Χαῖρε· συλλήψῃ ἐν γαστρί σου τὸν σοὶ χωρητόν, καὶ τῷ κόσμῳ ἀχώρητον, καὶ φωσφόρος ὀφθήσῃ τοῦ ἐκ Πατρός, πρὸ ἑωσφόρου ἀνατείλαντος.

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου Ἐξαποστειλάριον

«Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν»

Ἀ μην Ἀγγελικῶν Δυνάμεων Στρατηγὸς ἀπεστάλη, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, πρὸς Ἁγνὴν καὶ Παρθένον εὐαγγελίσασθαι ξένον, καὶ ἀπόρρητον θαῦμα· ὅτι Θεὸς ὡς ἄνθρωπος ἐξ αὐτῆς βρεφουργεῖται, ἄνευ σπορᾶς, ἀναπλάττων βρότειον ἅπαν γένος. Λαοὶ εὐαγγελίζεσθε, τὴν ἀνάπλασιν κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'. «Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.»

Τῶν οὐρανίων ἁψίδων, ὁ Γαβριὴλ καταπτάς, εἰς Ναζαρὲτ ἐπέστη, πρὸς Παρθένον Μαρίαν, βοῶν αὐτῇ τὸ Χαῖρε· συλλήψῃ Υἱόν, τοῦ Ἀδὰμ ἀρχαιότερον, τὸν ποιητὴν τῶν ἁπάντων, καὶ λυτρωτήν, τῶν βοώντων σοι τὸ Χαῖρε ~~ἀπάντων καὶ λυτρωτήν~~, Ἁγνή.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνῳ.

Ὁ Γαβριὴλ τῇ Παρθένῳ τὸ Εὐαγγέλιον ἐξ οὐρανοῦ κομίσας, ἀνεβόα τὸ Χαῖρε· συλλήψῃ ἐν γαστρί σου τὸν σοὶ χωρητόν, καὶ τῷ κόσμῳ ἀχώρητον, καὶ κυοφοροῦσα ὀφθήσῃ τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἀνατείλαντα.

Τῇ ΚΕ^η Μαρτίου

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος

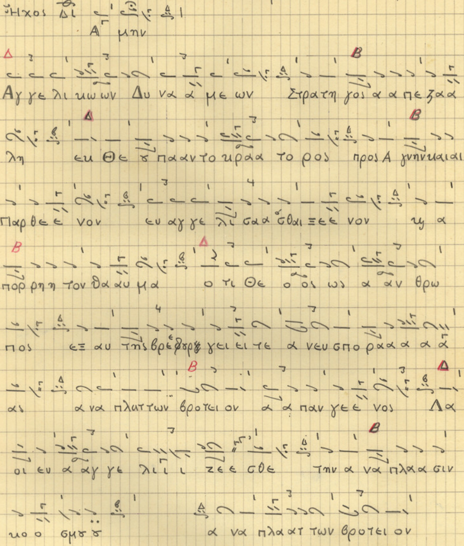

1953

Τῇ ΚΕ^η Μαρτίου

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος Δι

Α μην

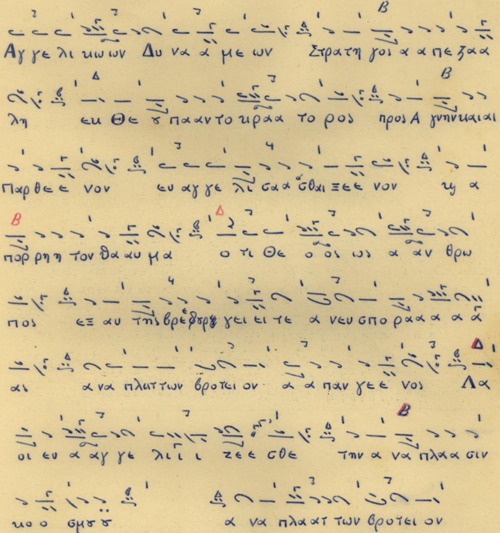

1953

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἦχος Δι
Αμην

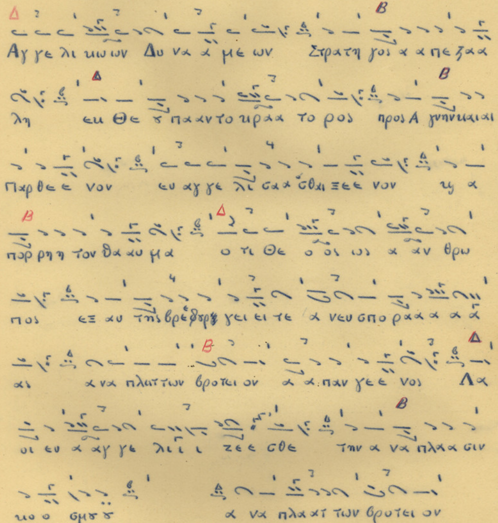

1953

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος πα

Στίχος Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτόν

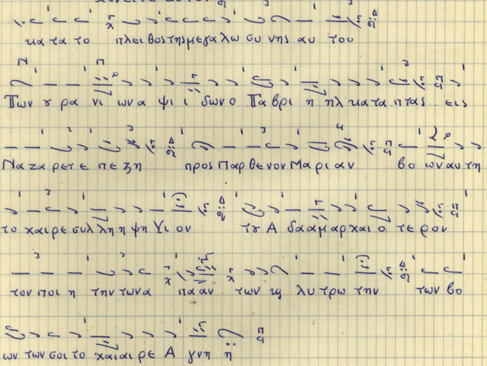

1953
1956

Δαι

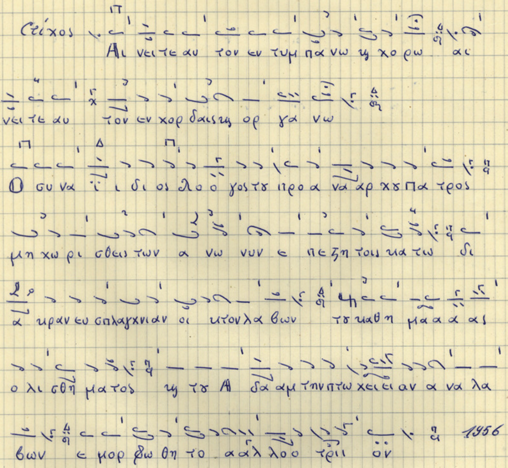
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω κ χο ρω αι
νει τε αυ τον εν χορ δαις κ ορ γα νω
Ο συ να ι ι δι ος Λο ο γος τσ Πα τρι α να αρ χσ Πα τρος
μη χω ρι σθεις των α νω νυν ε πε ζη τησ κα τω δι
α υρανευσπλαγχνιαν οι κονλα βων τσ καθη μαα α αι
ο λι σθη μα τος κ τσ Α δα αμ την πτω χειαν α να λα
βων ε μορ φω θη το α α λλοο τρι ον
1956

Τῇ ΚΕ! Μαρτίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΠΡΟCΟΜΟΙΑ

Ἦχος πα

Στίχος Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ. αἰνεῖτε αὐτὸν

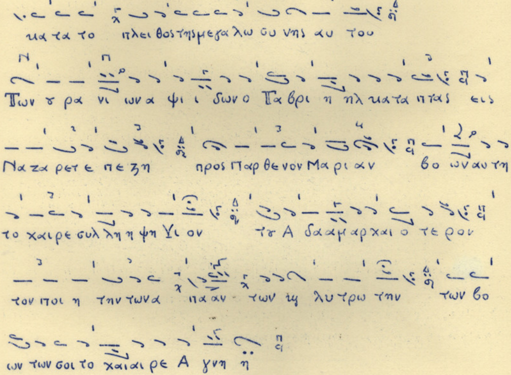

1953

1956

Є ον

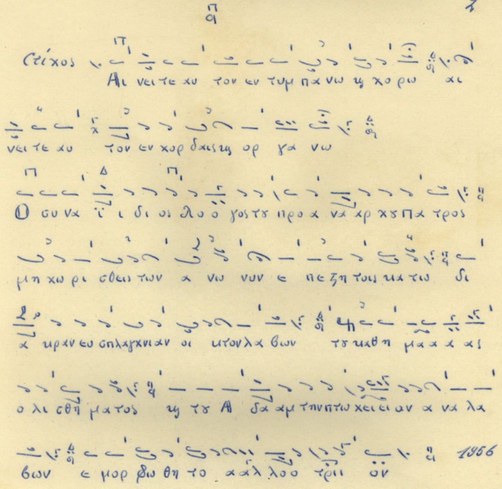
Πα
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω και χο ρω αι
νει τε αυ τον εν χορ δαις και ορ γα νω
Ο συ να ϊ ι δι ος Λο ο γος τ8 προ α να αρ χ8 Πα τρος
μη χω ρι σθεις των α νω νυν ε πε στη τοις κα τω δι
α κραν ευ σπλαγχνιαν οι κτον λα βων τ8 πα θη μα α α αι
ο λι σθη μα τος ως τ8 Α δα αμ τον πτω χει ει αν α να λα
βων ε μορ φω θη το α α λλο ο τρι ι ον
1956

Τῇ ΚΕ! Μαρτίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος πα

Στίχος Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτόν

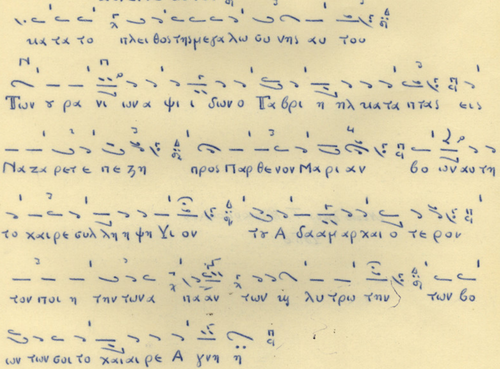

1953
1956

CTον

Νικόλαος Τ. Βλαχόπουλος
1956

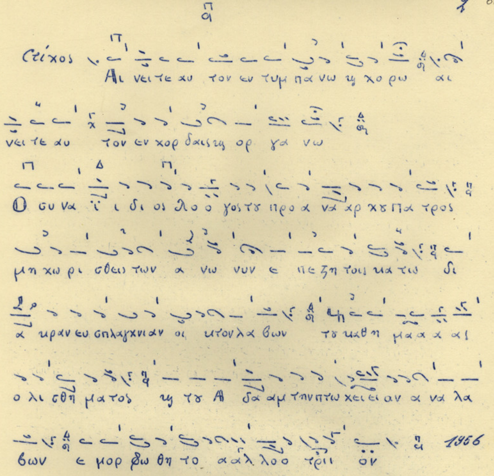
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω κ χο ρω αι
νει τε αυ τον εν χορ δαις κ ορ γα νω
Ο συ να ϊ ι δι ος Λο ο γος τ8 προ α να ρχ χ8 Πα τρος
μη χω ρι σθεις των α νω νυν ε πε ζη τοις κα τω δι
α κραν ευ σπλαγχνιαν οι κτον λα βων τ8 κα θη μα α α αι
ο λι σθη μα τος κ τ8 Α δα αμ την πτω χει ει αν α να λα
βων ε μορ φω θη το α α λ λο ο τρι ον
1956

Τῇ ΚΕ^η Μαρτίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος ᾱ πα

Στίχος Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν

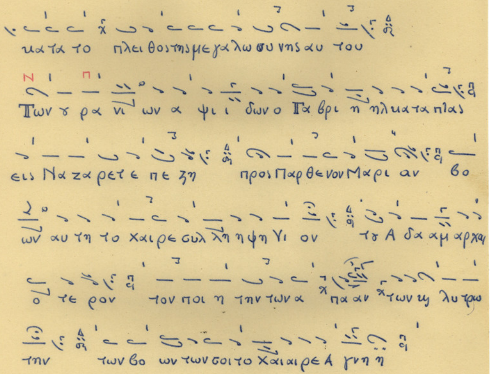

Β^ον

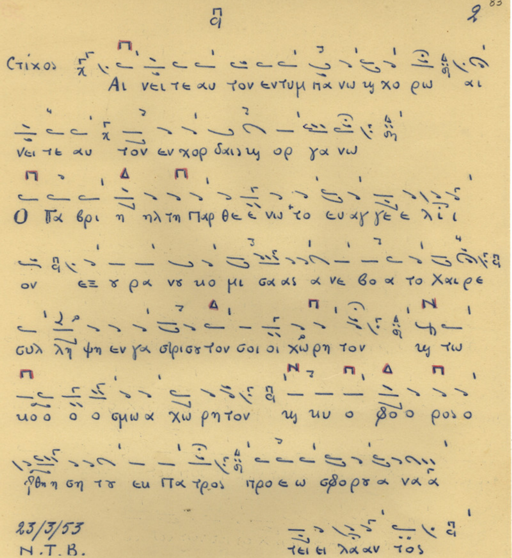
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω η χο ρω αι
νει τε αυ τον εν χορ δαις η ορ γα νω
Ο Γα βρι η λ τη Παρ θε ε νω το ευ αγ γε ε λι ι
ον εξ ε ρα νε ου ο μι σας ας α νε βο α το Χαι ρε
συλ λη ψη εν γα στρι σε τον σοι οι χω ρη τον η τω
ου ο ο ο σμω α χω ρη τον η ου ο φθο ο ρο σο
φθη ση τε ευ Πα τρος προ ε ω σφορ ε α να α
τει ει λα αν τος

23/3/53
N.T.B.

Βον

Τῇ ΚΕ^η Μαρτίου εἰς τοὺς Αἴνους

ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος α' πα

Στίχος Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν

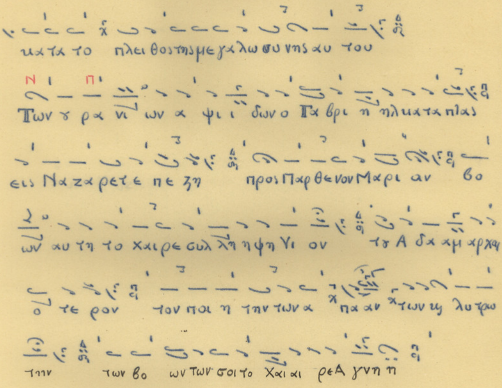

F 04

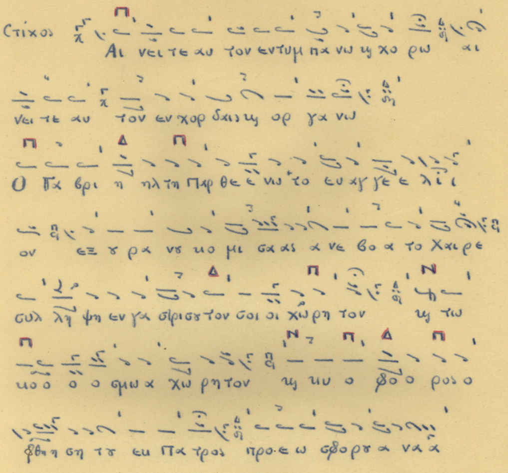
Στίχος
Αι νει τε αυ τον εν τυμ πα νω και χο ρω αι
νει τε αυ τον εν χορ δαις και ορ γα νω
Ο Γα βρι η ηλ τη Παρ θε ε νω το ευ αγ γε ε λι ι
ον εξ ου ρα νου κο μι σας α νε βο α το Χαι ρε
συλ λη ψη εν γα στρι σου τον σοι οι χω ρη τον και τω
κο ο ο ο σμω α χω ρη τον και κυ ο φο ο ρου ο
φθη η ση του εν Πα τρος προ ε ω σφορ ου α να α

23/3/53
N T R

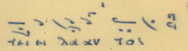
τει ει λα αν τος

ϛον

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου εἰς τούς Αἴνους
Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος

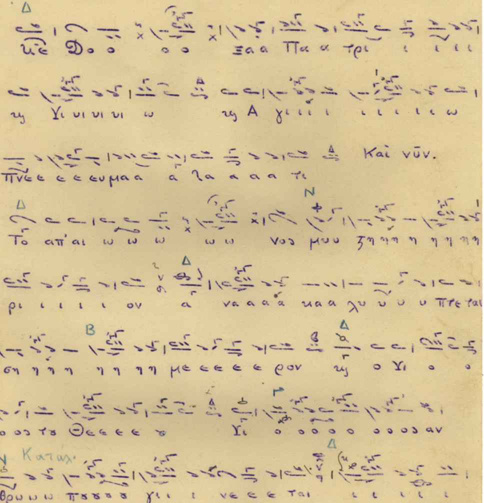

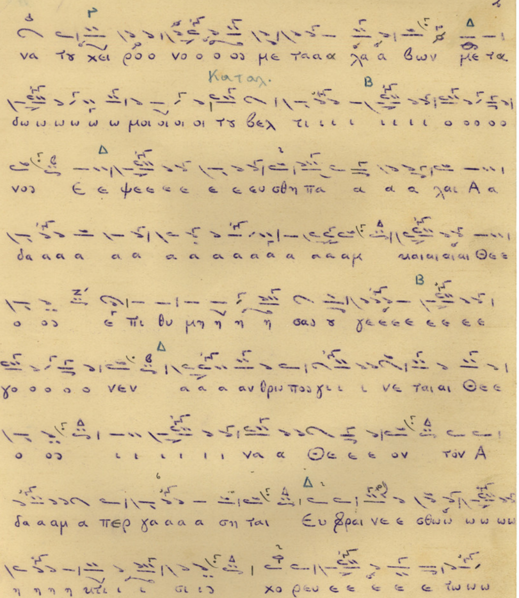
να τυ χει ροο νο ο ο ος με ταα α λα α βων με τα
Καταλ.
δω ω ω ω ω ω μοι οι οι οι τυ βελ τι ι ι ι ι ι ι ο ο ο ο ο
νος Ε ε ψε ε ε ε ε ε ευ σθη πα α α α λαι Α α
δα α α α α α α α α α α α α α αμ και αι αι αι Θε ε
ο ος ε πι θυ μη η η η σας γ γε ε ε ε ε ε ε ε
γο ο ο ο ο νεν α α α ανθρωπος γε ι ι νε ται αι Θε ε
ο ος ι ι ι ι ι ι να α Θε ε ε ε ον τον Α
δα α αμ α περ γα α α α ση ται Ευ φραι νε ε σθω ω ω ω
η η η η κτι ι ι σι ις χο ρευ ε ε ε ε ε τω ω ω

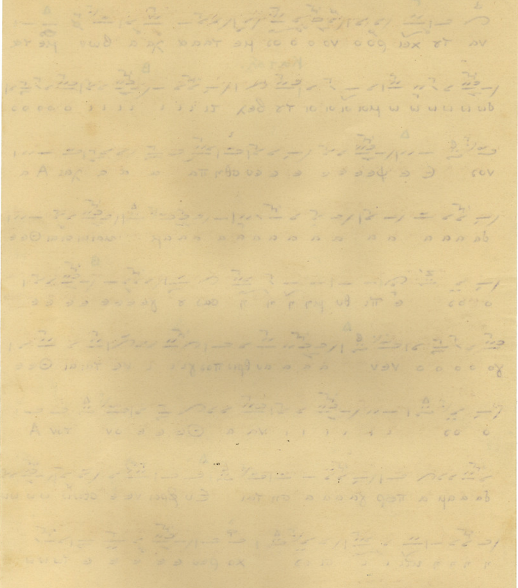

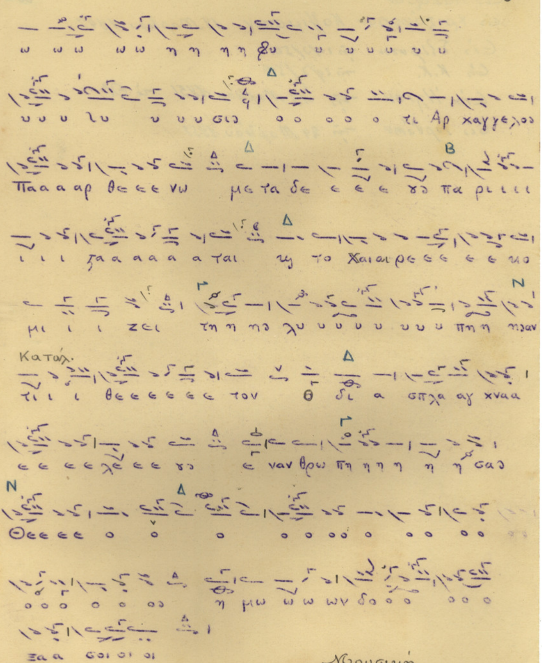

Μουσική
Νηλέως Α. Καμαράδου

Εἰς Λάζαρον Β^ον^

εἰς Χριστόφορον Καλλίμαχαν 19 Μαρτίου 1947

Εἰς Ἐλίφωνον τῇ 20/3/50

Εἰς Κ.Κ. τῇ 20/3/50

Εἰς Ἠλίαν τῇ 19 Μαρτίου 1951 τό Θ.

Εἰς Ἰορδάνην τῇ 24 Μαρτίου 1951

ΤΗ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Εἰς τοὺς Αἴνους Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. Δι

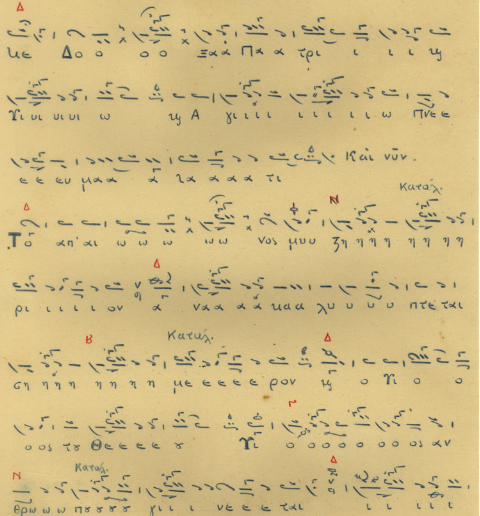

Η^{ον}

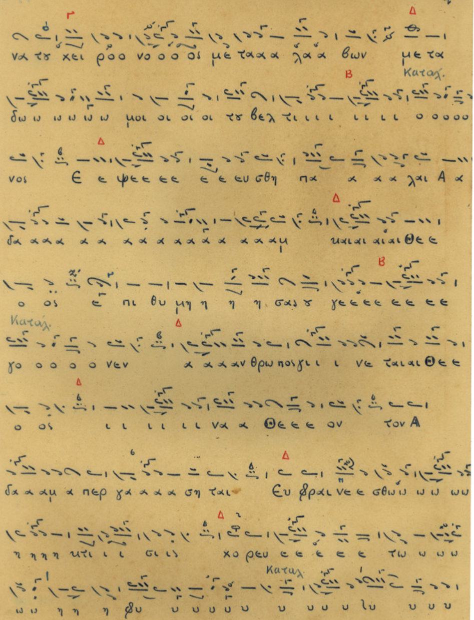
Γ Δ
να τυ χει ρο ο νο ο ο οι με τα α α λα α βων με τα
Β Καταλ.
δω ω ω ω ω ω μοι οι οι οι τυ βελ τι ι ι ι ι ι ι ο ο ο ο ο
Δ
νος Ε ε ψεε εε ε ε ευ σθη πα α α α λαι Α α
Δ
δα α α α α α α α α α α α α α α α α μ ι αι αι αι αι Θε ε
Β
ο ος ε πι θυ μη η η η σαι υ γε ε ε ε ε ε ε ε
Καταλ.
Δ
γο ο ο ο ο νεν α α α αν θρω πος γι ι ι νε ται αι Θε ε
Δ
ο ος ι ι ι ι ι ι να α Θε ε ε ον τον Α
Δ
δα α αμ α περ γα α α α ση ται Ευ φραι νε ε σθω ω ω ω ω ω
Δ
η η η η ντι ι ι σι ι ι χο ρευ ε ε ε ε ε τω ω ω ω
Καταλ.
ω ω η η η φυ υ υ υ υ υ υ υ υ λυ υ υ υ

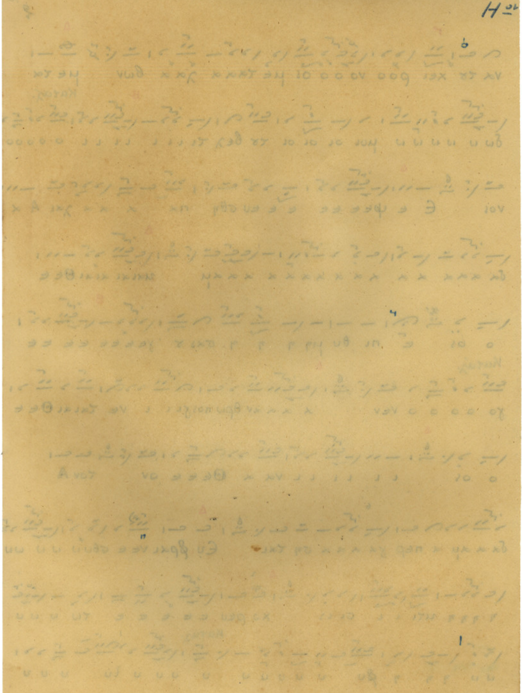

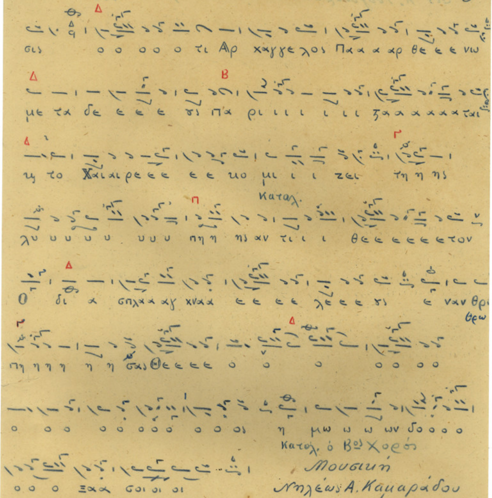

Μουσική
Νηλέως Α. Καμαράδου
21/3/50
Νικόλαος Τ. Βλαχόπουλος

Εἰς Κ. Τουγκμαρίνην τῇ 20 Μαρτίου 1956 Ηον

21 MAR 1950

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β' | ΑΘΗΝΑΙ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954 | ΑΡΙΘ. 41 (76)

«Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».
(Β' Κορινθ. 7,1)

«Ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος».
(Β' Κορινθ. 6,16)

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Ἀναγνώσατε: Λουκ. 7,11-16

Μὲ μίαν φωνὴν «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν», κατὰ τὴν σύντομον, ἀλλὰ τόσον παραστατικὴν διήγησιν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἡ χαρὰ διεδέχθη τὸ πένθος, τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς τῆς δυστυχισμένης χήρας. Τὸ μονάκριβο ἀγόρι της, ποὺ τὸ συνώδευε ἄφωνον εἰς τὸν τάφον, τώρα, ζωντανὸς καὶ ὑγιέστατος, ὁμιλεῖ· καὶ ἐκείνη ἀκούει μὲ καμάρι τὴν λαλιάν του!

> **ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ**
> *Κάθισμα. Ἦχος Πλ. Δ'.*
>
> Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτὸς ταῖς Γυναιξὶν ἐβόα: Παύσασθε τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι, ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δίκαιον, λοιπόν, εἶχεν ὁ περαστικὸς Ραββί, ποὺ ὅταν τὴν εἶδε νὰ σέρνεται μισολιπόθυμη πίσω ἀπὸ τὸ νεκροκρέββατο τοῦ παιδιοῦ της, τὴν ἐπλησίασε μὲ τόσην καλωσύνην καὶ τῆς εἶπε: «Μὴ κλαῖε»! Καὶ ὅμως τῆς εἶχε φανῆ παράξενη τότε αὐτὴ ἡ προτροπή· πῶς ἠμποροῦσε νὰ μὴ κλαίῃ τὴν χαμένην ἐλπίδα τῶν μαύρων γηρατειῶν της μιὰ χαροκαμμένη χήρα, ποὺ συνώδευε εἰς τὸν τάφον τὸ μονάκριβό της παιδί;... Μά, ποῦ νὰ ξεύρῃ,—ἡ δυστυχισμένη!—ποῖος ἦτο Ἐκεῖνος, ποὺ τῆς ὡμίλησε μ' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν!

Τώρα, γονατιστὴ εἰς τὰ πόδια Του, τὰ βρέχει μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, ποὺ ἦλθαν εἰς τὴν θέσιν τῶν δακρύων τοῦ πένθους καὶ τοῦ πόνου. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ἕνας ὁποιοσδήποτε περαστικὸς ραββί, ποὺ ἁπλῶς τὴν ἐλυπήθηκε, ἢ καὶ ἀπὸ ὑποχρέωσιν, ἠθέλησε τόσον ἀδέξια νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὲ τὴν εὔκολην σύστασιν νὰ μὴ κλαίῃ!... Εἶναι ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, λοιπόν, ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος περαστικὸς Ραββί, ἀφ' οὗ μ' ἕνα Του λόγον «ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν»!

Καὶ ὅλοι, ὅσοι συνώδευαν μὲ θλῖψιν τὸν νεκρὸν νέον εἰς τὸν τάφον, τώρα τὸν συνοδεύουν ἀντιθέτως, μὲ χαρὰν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ σπίτι του, ἀναστημένον, καὶ δοξάζουν τὸν Θεόν, «ὅτι ἐπεσκέψατο τὸν λαὸν Αὐτοῦ».

*

Αἴ! Αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Ἀρχηγός μας, ἀδελφοί· καὶ εἰς τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν Του ἐὰν ἀναθέσωμεν τὴν ζωήν μας, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς φοβίσῃ. Εἰς τὸν στρατόν Του ἀνήκομεν ὅλοι, ὅσοι συγκρο-

τοῦμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του. καὶ διὰ τὴν Βασιλείαν Του προοριζόμεθα ὅλοι, ὅσοι μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἔχομεν γίνει «κληρονόμοι Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ». Συμμέτοχοι δὲ τῆς παντοδυναμίας Του γινόμεθα, ὅταν εἰλικρινῶς καὶ ἀδιστάκτως πιστεύωμεν· καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον τότε δι' ἐκείνους, ποὺ γνωρίζουν τί θέλουν καὶ τί ζητοῦν. Μήτε τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν, μήτε ὁ θάνατος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς τρομοκρατήσῃ, ὅταν ἔχωμεν μαζί μας Ἐκεῖνον, εἰς τὸν Ὁποῖον τὰ πάντα ὑποτάσσονται καὶ ὁ Ὁποῖος ἐξεμηδένισε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ τὸ λησμονοῦμεν αὐτό. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ζωή μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ θλῖψιν ακὶ ἀγωνίαν. Ἂν εἰς κάθε περίστασιν, ποὺ μας φέρνει θλῖψιν καὶ δάκρυα, θέλομεν ν' ἀκούωμεν τὴν φωνήν Του, θὰ Τὸν ἀκούωμεν πάντοτε νὰ λέγῃ εἰς τὸν καθένα μας: «Μὴ κλαῖε». Διότι Ἐκεῖνος ἔχει διὰ κάθε πληγὴν τὸ βάλσαμον καὶ γνωρίζει, ὕστερα ἀπὸ κάθε ταραχὴν καὶ κάθε θλῖψιν, νὰ χαρίζῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαράν. Ἀφ' οὗ καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς Του, παρὰ ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Ἂς μὴ χάνωμεν λοιπὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν μας, ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου «πᾶν γόνυ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων».

ΕΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΣΤΕΡΗΣΕΩΝ

(Ἐξόδ. 16,1-35)

Κατὰ τὴν πορείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου ἔλειψαν, φυσικά, αἱ τροφαὶ καὶ δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ μήτε τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν των ψωμί. Εἶχαν μόλις περάσει περίπου 40 ἡμέραι, ἀφ' ὅτου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀκόμη εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἔρημον Σίν, μεταξὺ Αἰλεὶμ καὶ Σινά. Τί θὰ ἐγίνετο ὅλος αὐτὸς ὁ λαός, χωρὶς τροφήν, καὶ πῶς θὰ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πεῖναν; Ἔτσι θὰ ἐσκέπτετο ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος μὲ κοσμικὸν φρόνημα, ποὺ δὲν θὰ εἶχε πεῖραν τῆς ὑψίστης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀνησύχησε διόλου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν τροφῶν· ἤξευρεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Θεὸς ποὺ τὸν εἶχε στείλει διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαόν του, τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ εἶναι μαζί του διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον καὶ βαρὺ αὐτὸ ἔργον· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Θεός, διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Φαραὼ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας· ἐγνώριζε τί ἔκαμεν ὁ Θεός, πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, χάριν τοῦ λαοῦ Του εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι καὶ τώρα Ἐκεῖνος θὰ εὕρισκε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν νέον κίνδυνον, ποὺ ἤρχισε ν' ἀπειλῇ τὸν λαόν, ποὺ διεσώθη μὲ τόσον θαυμαστὸν τρόπον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων. Ἔτσι ἐσκέπτετο ὁ Μωϋσῆς καὶ δὲν ἀνησύχησε διὰ τὸν κίνδυνον τῆς πείνης.

Ἀλλὰ ὁ λαός, εἶναι συνήθως ἄστατος καὶ ἀπαιτητικός, κάποτε δὲ καὶ ἐπιπόλαιος καὶ βιαστικός, εὔκολα λησμονεῖ τὰ καλὰ καὶ παραγνωρίζει τοὺς εὐεργέτας του, καὶ παρασύρεται εὔκολα ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους δημαγωγούς. Καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην δὲν ὑπῆρξε διαφορετικὸς καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀταραξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀδιαφορίαν. Ἐλησμόνησεν ἀμέσως τὰς εὐεργεσίας, ἐλησμόνησε τὸ θαυμάσιον γεγονὸς τῆς ἀπελευθερώσεώς του, τὸ ὁποῖον ἔψαλε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ ἐναντίον τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀαρών.

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου Β΄ Ἀντίφωνον

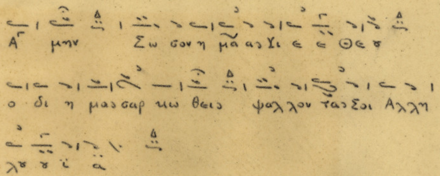

Εἰσοδικόν

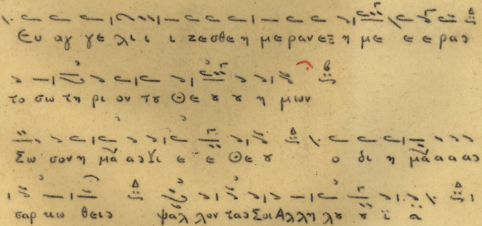

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου Β΄ Ἀντίφωνον

Δι

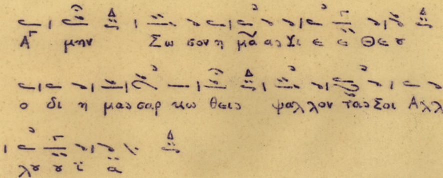

Εἰσοδικόν Δι

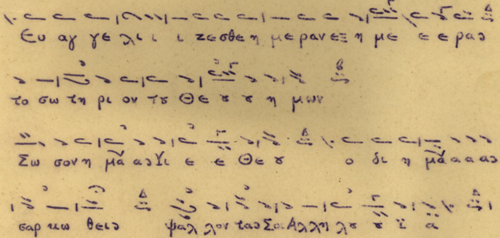

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου Β΄ Ἀντίφωνον

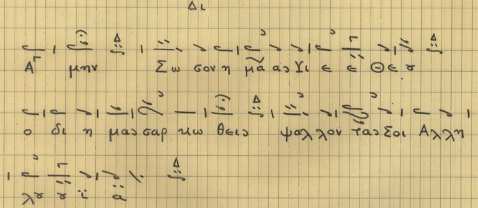

Εἰσοδικόν

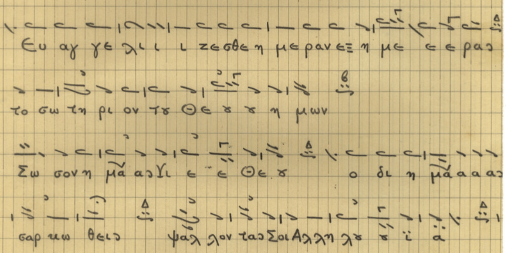

«Διατί δὲν μᾶς ἀφήκατε—ἐφώναζαν—ἐκεῖ ὅπου ἐκαθήμεθα, κοντὰ εἰς τὰ καζάνια μὲ τὰ κρέατα, ὅπου τὰ ψωμιὰ ἦσαν ἄφθονα καὶ ἐχορταίναμεν, ἀλλὰ μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ μᾶς θανατώσετε ὅλους μὲ τὴν πεῖναν;»...

Ποῦ ἀλλοῦ θὰ κατέφευγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν νέαν αὐτὴν κρίσιν καὶ πῶς ἀλλοιῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν αὐτὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ὀχλαγωγίαν; Ποῦ ἀλλοῦ, παρὰ εἰς 'Εκεῖνον, ποὺ τοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὸ βαρὺ ἔργον νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ κακομαθημένον λαόν!

Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐπερίμενε κἂν νὰ Τὸν παρακαλέσῃ ὁ δοῦλος Του, ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβεν εἰς τὸ αἴτημά του καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔχει ἑτοιμάσει τὴν λύσιν τοῦ δράματος. Θὰ βρέξῃ «ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ»· καὶ οἱ 'Ισραηλῖται πρέπει νὰ μαζεύουν καθ' ἑκάστην ὅσον χρειάζεται μόνον διὰ τὴν τροφὴν μιᾶς ἡμέρας· μόνον τὴν ἕκτην τῆς ἑβδομάδος θὰ μαζεύουν διπλασίαν ποσότητα, διὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν τροφὴν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, τοῦ Σαββάτου, καὶ νὰ μὴ ἀπασχολοῦνται εἰς βιοποριστικὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν, ποὺ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἀνεκοίνωσαν πρὸς τὸν γογγύζοντα λαὸν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ 'Ααρών, καὶ ἔδωκαν τὰς συστάσεις ποὺ ἔπρεπε πρὸς τοὺς συμπατριώτας των. 'Αλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συντηρηθῇ ὁ λαὸς μόνον μὲ τὸ ψωμί! Ἤρχισαν πάλιν αἱ μεμψιμοιρίαι καὶ ὁ Θεὸς ἐπρόλαβε, πρὶν Τὸν παρακαλέσουν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ κρέας διὰ τὸν πεινῶντα λαόν Του: «Ἤκουσα τοὺς γογγυσμοὺς τῶν υἱῶν 'Ισραήλ· εἰπέ τους—παρήγγειλε πρὸς τὸν Μωϋσῆν—,ὅτι τὸ βράδυ θὰ φάγουν κρέας καὶ τὸ πρωῒ θὰ χορτάσουν ἀπὸ ψωμιά, καὶ θὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σας». 'Η δόξα τοῦ Κυρίου εἶχε φανῆ εἰς τὴν νεφέλην καὶ τὴν εἶδεν ὅλος ὁ λαός. 'Ο Κύριος ἐπεσκέφθη τὸν λαόν Του.

Τὸ βράδυ—διηγεῖται ἡ 'Αγία Γραφή—ἀνέβησαν ὀρτύκια καὶ ἐσκέπασαν τὸ στρατόπεδον τῶν 'Ισραηλιτῶν καὶ ἔπιασαν ἀπ' αὐτὰ ὅσα ἠμποροῦσεν ὁ καθείς, τὸ δὲ πρωῒ στρῶμα δρόσου ἐσκέπασεν ὅλα τὰ πέριξ τοῦ στρατοπέδου καί, ἀφ' οὗ ἀνέβη τὸ στρῶμα τῆς δρόσου, κάτι λεπτὰ καὶ στρογγυλά, λεπτὰ ὡσὰν τὴν πάχνην, εἶχαν ἀπομείνει εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐρήμου. Καὶ οἱ 'Ισραηλῖται ἠπόρησαν καὶ ἠρώτα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: «τί εἶναι τοῦτο;» 'Ο δὲ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ψωμὶ ποὺ σᾶς δίδει ὁ Κύριος, διὰ νὰ φάγετε!»

Καὶ ἐδοκίμασαν οἱ 'Ισραηλῖται τὸ οὐρανόπεμπτον αὐτὸ ψωμί, ποὺ ὡμοίαζε μὲ τὸν σπόρον τοῦ κολιάνδρου, καὶ ἡ γεῦσίς του ἦτο ὡσὰν τὴν μελωμένην τηγανίταν.

Τεσσαράκοντα ἔτη διήρκεσεν ἡ περιπλάνησις τῆς ἐρήμου· καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἐτράφη κατ' αὐτὸν τὸν θαυμάσιον τρόπον· καὶ κανένας δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πεῖναν!

*

Τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου τὰς γνωρίζει καλλίτερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ τὸν ἔπλασεν, «Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρήζετε τούτων ἁπάντων» (Ματθ. ς' 32), ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπελπίζεται εἰς τὸν καιρὸν τῶν στερήσεων, διότι λησμονεῖ, ὅτι καὶ αἱ στερήσεις ἐξυπηρετοῦν κάποιον ὑψηλότερον σκοπόν, ποὺ ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πραγματικόν, μὲ τὸ αἰώνιον, συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ Θεὸς θεωρήσῃ περιττὴν διὰ τὸν ἄνθρωπόν του πλέον τὴν δοκιμασίαν τῶν στερήσεων, ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ κανένας ἀποκλεισμὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπόν του ὁ Θεός. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ οὐσιωδέστερον εἶναι νὰ φροντίζῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ συμμορφώνῃ τὴν ζωήν του μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναπτύξῃ εἰς

τὴν δοκιμασίαν τὴν ἀντοχήν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πίστιν, ποὺ χρειάζεται εἰς τὰς δυσκόλους στιγμάς· νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ παρασυρθῇ εἰς πράξεις σκοτεινάς, ποὺ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι καμμία ἀνάγκη καὶ καμμία στέρησις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ δικαιολογητικόν, διὰ νὰ παραβαίνωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Νὰ ζητῇ πρέπει ὁ ἄνθρωπος πρῶτον ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἐκεῖνος ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Υἱοῦ Του, ὅτι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα χρειάζονται εἰς τοὺς ἐκλεκτούς Του, τὰ ἔχει ἕτοιμα πάντοτε δι' αὐτούς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε πολὺ καθαρά: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Αὐτόθι 33).

Καὶ μήπως δὲν ἔχομεν ζωντανὴν πεῖραν τῆς ἀληθείας αὐτῆς;

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ὁ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας» (Λουκ. θ΄)

Περίεργος ἀντίληψις! Διά τόν κοσμικόν ἄνθρωπον τελείως ἀκατανόητος συλλογισμός! Ὅ,τι φαίνεται μικρόν εἶναι πραγματικά μεγάλο! Καὶ ὅμως συμβαίνουν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτά τά... παράδοξα. Τό μεγαλεῖον εἶναι ἐσωτερικόν, εὑρίσκεται εἰς τό βάθος τῆς ψυχῆς μας, εὐθὺς ὡς τό φέρομεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διά νά ἐπιδειχθῇ, ἐξατμίζεται καὶ χάνεται. Δὲν ἐπιδεικνύεται τό ἀληθινόν μεγαλεῖον, οὔτε κομπορρημονεῖ, οὔτε ζητεῖ πρωτεῖα καὶ προβαδίσματα. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπό πράγματα ἐξωτερικά. Τό ἀληθινόν μεγαλεῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτῆρός μας καὶ ὁ πραγματικᾶ μεγάλος χαρακτὴρ δὲν χάνεται ποτὲ μὲ τάς ματαιοδόξους ἐπιδείξεις. Ἠμπορεῖς νά γίνῃς ὅλων ὑπηρέτης εἰς τό ἀγαθόν; Εἶσαι κύριος πραγματικός, εἶσαι ἀληθινά μεγάλος! Αὐτή εἶναι ἡ οὐσία τῆς βαθυτέρας χριστιανικῆς ἀρετῆς.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(11—17 Ὀκτωβρίου 1954)

11. Δευτέρα: Φιλίππου ἀποστόλου, τοῦ Διακόνου.
12. Τρίτη: Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρονίκου μ.
13. Τετάρτη: Κάρπου, Παπύλου, Ἀγαθονίκης μ.
14. Πέμπτη: Ναζαρίου καὶ Γερβασίου μαρτ.
15. Παρασκευή: Λουκιανοῦ καὶ Σαββίνου ὁσίων.
16. Σάββατον: Λογγίνου τοῦ Ἑκατοντάρχου μ.
17. Κυριακή: Δ΄ Λουκᾶ. Ἁγ. Πατέρων Ζ΄ Οἰκουμεν. Συνόδου. Ὠσηὲ Προφήτου.— Ἦχος α΄ Ἑωθινὸν Ζ΄.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα συμπληροῦται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς. Εὐαγγέλιον συνεχίζεται τὸ κατὰ Λουκᾶν.

Ἑβδομὰς δωδεκάτη ὀγδόη

(11 - 17 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα	(11):	Ἐφεσ. 4,25—32 Λουκ. 7,36—50
Τρίτη	(12):	Ἐφεσ. 5,20—25 Λουκ. 8,1—3
Τετάρτη	(13):	Ἐφεσ. 5,25—33 Λουκ. 8,22—25
Πέμπτη	(14):	Ἐφεσ. 5,33—6,8 Λουκ. 9,7—11
Παρασκ.	(15):	Ἐφεσ. 6,18—24 Λουκ. 9,12—18
Σάββατον	(16):	Α΄ Κορ. 15,39—45 Λουκ. 9,12—18
Κυριακὴ	(17):	Τίτ. 3,8—15 Λουκ. 8,5—15

Σημείωσις: Τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς (17), εἶναι τὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθῆναι. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου Ὠδή Θ΄ εἰς τό Ἐξαιρέτως

Ἦχος Δ΄τος — Μουσική Νηλέως Α. Καμαράδε

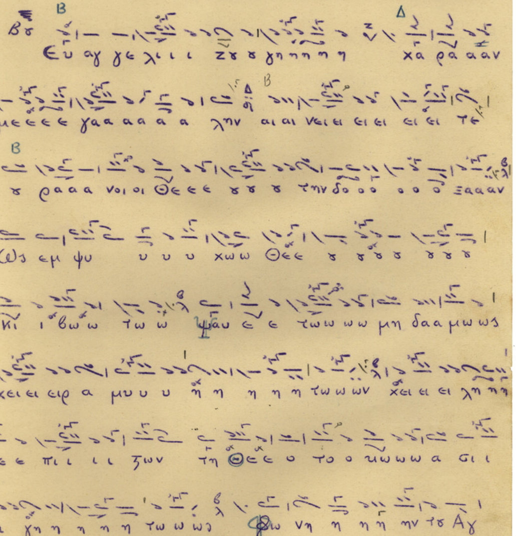

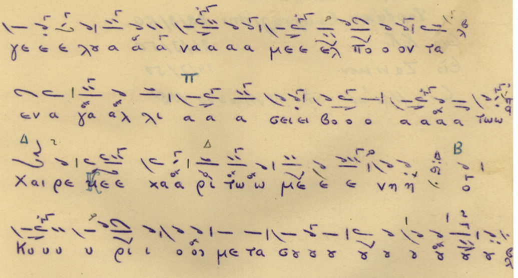

Μουσική
Νηχέως Α. Καμαράδου

Βον

Εἰς Ἀντώνιον Ξενοφοντίδην

Εἰς Ἰορδάνην Εὐαγγελίδην 22/3/50

Εἰς Κ.Κ. 24/3/50

Εἰς Ζαννῖνον 24/3/50

Εἰς Ἠλίαν τῇ 19 Μαρτίου 1951

Τῇ ΚΕ΄ Μαρτίου ᾠδὴ Θ΄ εἰς τὸ Ἐξαιρέτως

Ἦχος δ΄ τος Μουσική Νηλέως Α. Καμαράδου

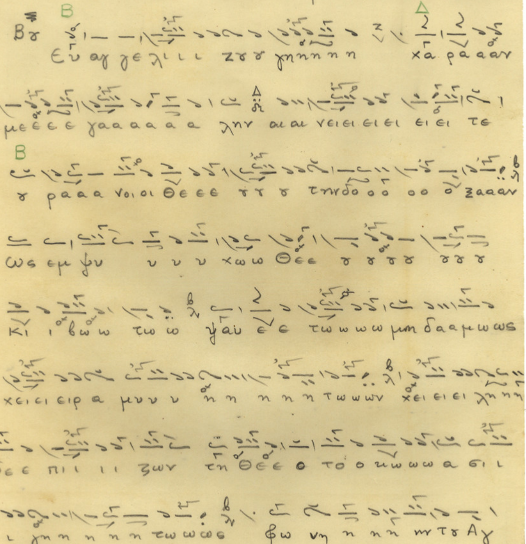

1 101 Τὸ Αον Εἰς Ἰορδάνην 22/3/50 Βον

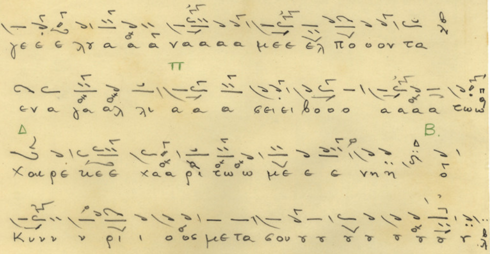
γεε ε λγα α α α ναααα μεε ελ πο οον τα
ενα γα αλ λι α α α σειειβοοο αααα των
Χαιρε κεε χαα ρι τω ω με ε ε νηη ο
Κυνν ν ρι ι ο ος μετα σου

ΤΗ ΚΕ΄ ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΩΣ

Μουσική Νηλέως Α. Καμαράδο

Ἦχος πλ. τος Βου

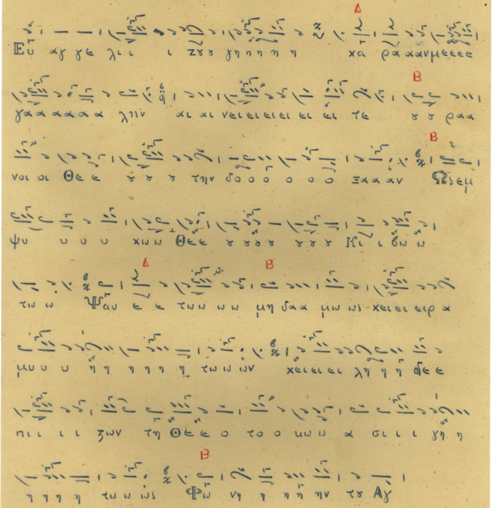

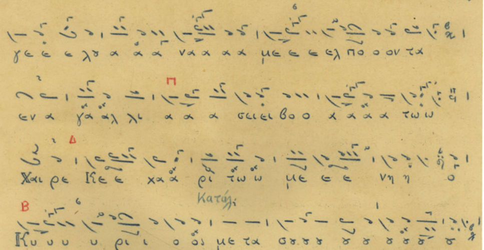

23/3/50
Νικόλαος Τ. Βλαχόπουλος

6ον

23 MAR 1950

1951

ΤΗ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΩΣ
Ἦχος πλ. του Βου

Μουσική
Νηλέως Α. Καμαράδου

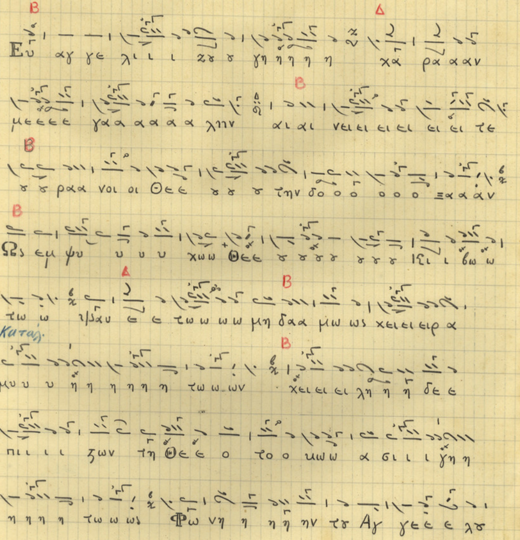

2.'

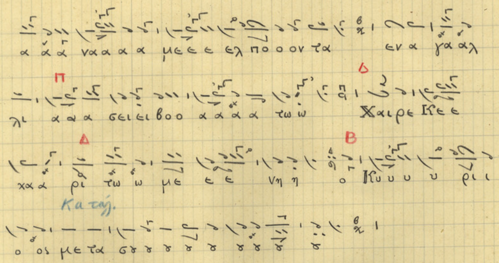

21/3/51

Νικόλαος Τ. Βλαχόπουλος

«Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς».
(Α΄ Πέτρ. 1,22)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ΄ | ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 3 (90)

“ΗΡΑΝ ΦΩΝΗΝ...„

Ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Νεκροὶ μεταξὺ τῶν ζώντων. Περιφέροντες τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν μόλυνσιν εἰς τὰ σώματά των. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἀσθενεῖς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὁποῖοι μόλις εἶδον τὸν Κύριον διερχόμενον ἐστάθησαν ἀπὸ μακρὰν καὶ «ἦραν φωνήν».

Καὶ εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην συνεπάθησεν — ὅπως συνήθως εἰς παρομοίας περιπτώσεις — ὁ Κύριος καὶ ἐχάρισε τὴν θεραπείαν μόνον μὲ μίαν προσταγήν.

Τί εἶναι ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης καὶ μὲ τί ὁμοιάζει κάθε ἄνθρωπος, ποὺ ζῇ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς ἁμαρτίας; Δὲν ὁμοιάζει μὲ τοὺς «λεπρούς», αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμιὰν ἐλπίδα ἀνθρωπίνης θεραπείας; Δὲν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ἀπομεμονωμένον ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον καὶ δὲν περιφέρει τὴν ἀθλίαν του ὕπαρξιν ὁ ἁμαρτωλὸς μὲ κίνδυνον ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν πλησιάζουν; Καὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν σῆψιν νὰ προχωρῇ καὶ νὰ τοῦ κατατρώγῃ κάθε ἴχνος ἐσωτερικῆς ζωῆς; Δὲν εἶναι νεκρὸς μεταξὺ τῶν ζώντων, ἀνίκανος νὰ αἰσθανθῇ οἱονδήποτε θεῖον παλμὸν μέσα εἰς τὴν καρδιάν του;

> **ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ**
> ***Εἱρμός. Ἦχος Πλ. Β΄.***
> Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς μέλπει, ἀνακράζουσα ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα.

Μόνον μία ἐλπὶς ὑπάρχει. Ἐκείνη ἡ ἰδία ἐλπίς, ἡ ὁποία ἔσωσε καὶ τοὺς «δέκα λεπρούς». Νὰ ὑψώσῃ φωνὴν πρὸς Ἐκεῖνον, εἰς τὸν Ὁποῖον ὑποτάσσονται τὰ πάντα καὶ ὁ Ὁποῖος οὐδέποτε κωφεύει εἰς τὰς φωνὰς τῶν πασχόντων.

—«Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς».

Αἰσθάνεσαι, ἀγαπητὲ ἀναγνῶστα, ὅτι σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην καμμιᾶς θεραπείας; Ὕψωσε τὴν φωνήν σου διὰ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς σου, οἱ ὁποῖοι σήπονται μέσα εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας.

Ἔχεις τὴν πληροφορίαν, ὅτι κάπου νοσεῖς καὶ ὁ πνευματικός σου ὀργανισμὸς κινδυνεύει ἀπὸ γενικωτέραν μόλυνσιν; Ὕψωσε τὴν φωνήν σου διὰ τὴν θεραπείαν σου.

Ἠμπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νὰ σὲ συχαίνωνται καὶ νὰ μὴ θέλουν νὰ σὲ πλησιάσουν. Ἠμπορεῖ σὺ ὁ ἴδιος νὰ συχαίνεσαι τὸν ἑαυτόν σου καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ τὸν ἀντικρύσῃς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς εἰλικρινοῦς αὐτοεξετάσεως. Αὐτός, ἄλλως τε, εἶναι ὁ σπουδαιότερος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἀποφεύγουν νὰ ἐξετάζουν συχνὰ τοὺς ἑαυτούς των. Μὴ φοβηθῇς. Ἐκεῖνος

δὲν σὲ συχαίνεται, διότι σὲ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ ὅσον σὲ ἀγαποῦν καὶ οἱ στενώτεροι φίλοι σου καὶ συγγενεῖς σου καὶ ἀπὸ ὅσον καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἀκόμη ἀγαπᾷς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν σου. Ἀρκεῖ νὰ ὑψώσῃς τὴν φωνήν σου πρὸς Αὐτόν.

«Ὑπάγετε ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσιν». Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς καθένα, ποὺ ζητεῖ τὴν θεραπείαν του ἀπὸ τὴν πνευματικήν του λέπραν. Πηγαίνετε νὰ δείξετε τὴν ἀσθένειάν σας εἰς τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ αὐτοὺς θὰ πάρετε τὴν ἄδειαν τῆς ἐλευθεροκοινωνίας, αὐτοὶ θὰ σᾶς ἀποκαταστήσουν μεταξὺ τῶν ὑγιαινόντων πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Καταφύγετε εἰς τὴν ἐξομολόγησιν, ὁποιανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους καὶ ὁποιανδήποτε ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος καὶ ὁποιαδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ ἂν εἶναι.

Οἱ λεπροὶ ὑπήκουσαν καὶ ἔτρεξαν εἰς τοὺς ἱερεῖς, διὰ νὰ κάμουν τὰ νόμιμα τοῦ καθαρισμοῦ των, καὶ καθ' ὁδὸν ἔλαβον τὴν θεραπείαν, «καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν».

Ἀλλὰ ἀλλοίμονον! εἶναι πολὺ ἐγωϊστικὴ ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης, διὰ νὰ δεχθῇ τόσον εὔκολα μίαν θεραπείαν, ἡ ὁποία ὡς βάσιν ἔχει τὴν πλήρη συντριβὴν καὶ τὴν ἀπόλυτον ὑποταγὴν καὶ ταπείνωσιν.

Δι' αὐτὸ καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι «προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις», ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐμποδιζόμεθα νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνήν μας πρὸς τὸν Κύριον καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην οἴκτου καὶ ἐλεημοσύνης.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Δὲν εἶναι σπάνιαι αἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκεται ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλοίμονον τότε, ἂν ἀφεθῇ εἰς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων καὶ φοβηθῇ τὸν ἀγῶνα. Τὸ πιθανώτερον εἶναι, ὅτι θὰ ἡττηθῇ καὶ θὰ θρηνῇ ἔπειτα μεταμελημένος διὰ τὸ πάθημά του. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει οὔτε μίαν στιγμὴν νὰ μένωμεν ἄοπλοι ἐνώπιον τῆς ἁμαρτίας, καὶ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ νυστάζῃ ἡ ψυχή μας, ὅταν εὑρίσκεται ἐμπρὸς εἰς τὸ κακόν, ποὺ δυστυχῶς τὸ συναντᾷ εἰς κάθε στιγμὴν μέσα εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν της. Αὐτὸς ὁ νυσταγμός, αὐτὴ ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀμέλεια διὰ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κακοῦ, ἔκαμε πολλοὺς νὰ πονέσουν· πολλούς, ποὺ εἶχαν πολὺ κοπιάσει διὰ νὰ φθάσουν εἰς κάποιον βαθμὸν ἠθικῆς τελειότητος τοὺς ἔκαμε αὐτὴ ἡ ῥαθυμία νὰ πέσουν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν πολὺ χαμηλὰ τοὺς ἑαυτούς των. Τὸ πᾶν εἶναι δυνατὸν νὰ χαθῇ, ὅπως καὶ νὰ κερδηθῇ ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν μιᾶς οἱασδήποτε στιγμῆς, καὶ βίος ὁλόκληρος πλήρης ἁγιωσύνης εἶναι δυνατὸν εἰς μίαν καὶ μόνην στιγμὴν νὰ κηλιδωθῇ, χωρὶς καλὰ—καλὰ νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ δικαιολογίαι εἶναι ἄφθονοι καὶ τὰ ἐλαφρυντικὰ συσκοτίζουν τὸν νοῦν καὶ ἐπαυξάνουν τὴν δύναμιν τοῦ κακοῦ καὶ ἀπαμβλύνουν τὴν συνείδησιν, ἡ ὁποία ἐξεγείρεται ἀκράτητος, μόνον ὅταν τὸ κακὸν θὰ ἔχῃ πλέον συντελεσθῇ.

Ἀλλὰ εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, τὸ τελευταῖον, πρέπει νὰ προσέξωμεν πάλιν μίαν ἄλλην μορφὴν τοῦ πειρασμοῦ. Ὁ πόνος διὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ὁδηγήσουν εἰς τὴν μετάνοιαν, τὴν ἐπιστροφήν, τὴν ἀποκατάστασιν τῶν σχέσεών μας μὲ τὸν Θεόν. Καὶ ὅμως συμβαίνει—ὅταν μάλιστα τὰ σφάλματα τὰ ἴδια ἐπαναληφθοῦν πολλάκις— ἡ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς νὰ μᾶς ἐμπνέῃ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀφίνῃ τὸ θάρρος ποὺ χρειάζεται διὰ νὰ ἀναλάβωμεν γενναιό-

Κοινωνικόν. Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου Ἦχος πα

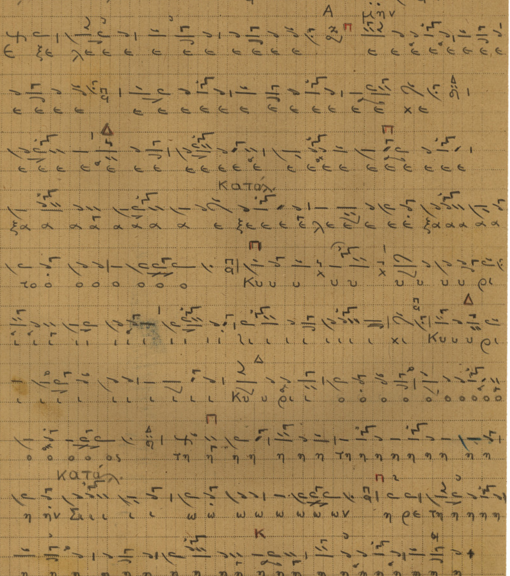

1947

A안

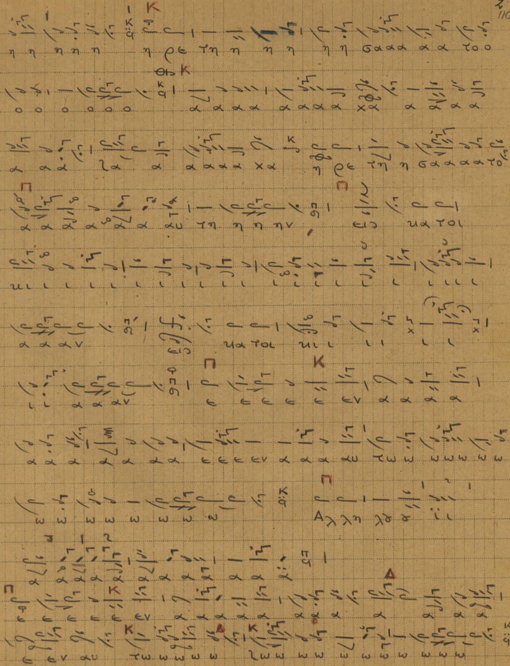

A [illegible]

Κοινωνικόν Του Ευαγγελισμού

Ήχος α πα

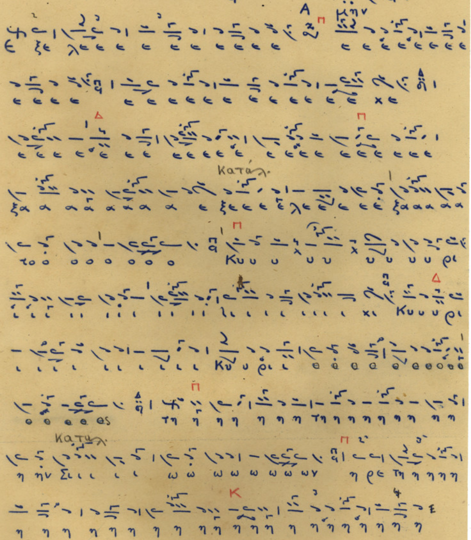

Βον

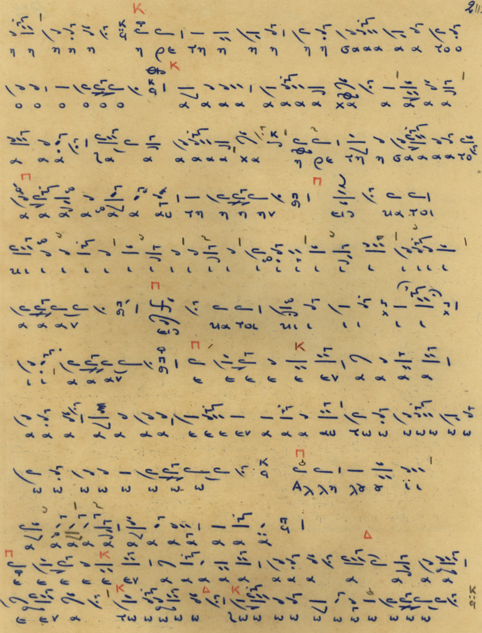

Εἰς Ἠλίαν τῇ 19 Μαρτίου 1951 Β^ον

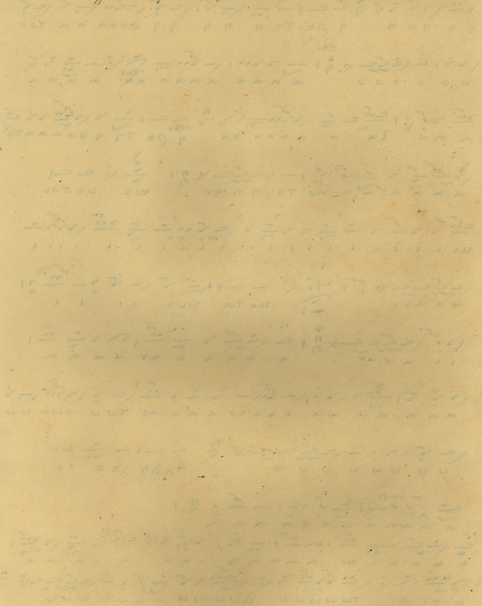

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου

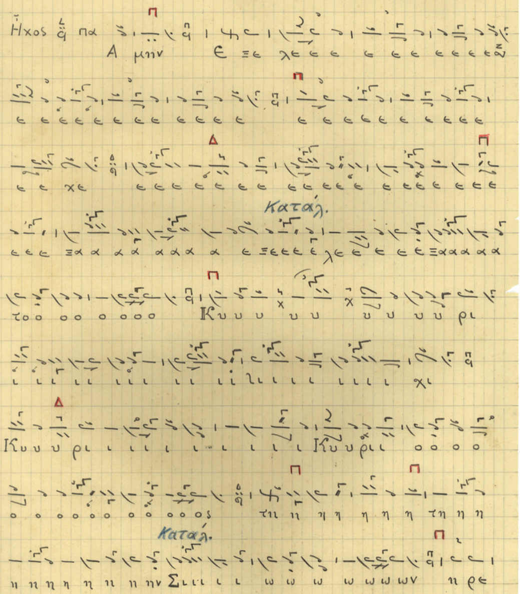

1947
1951

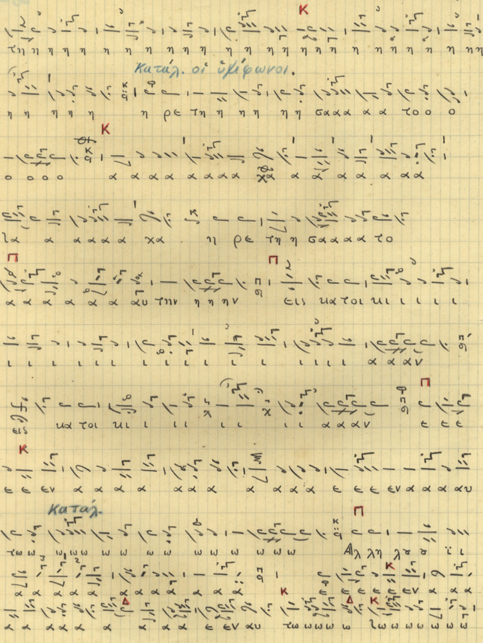
Κατάλ. οἱ ὑμέφωνοι.
Καταλ.
η ρε τη η σα α α α το

Δος

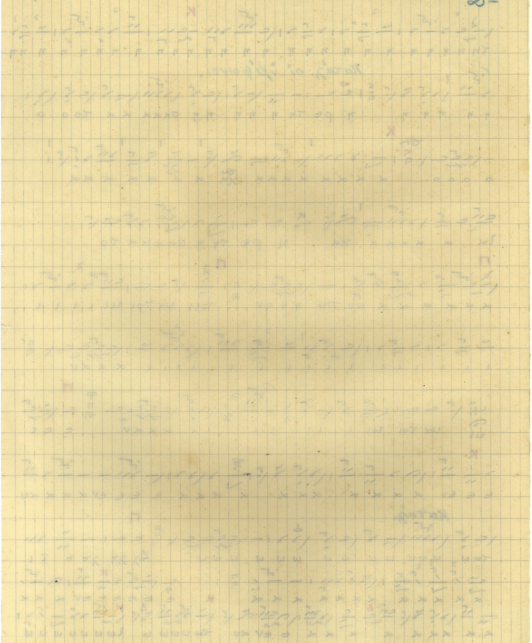

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Τῇ ΚΕ' Μαρτίου

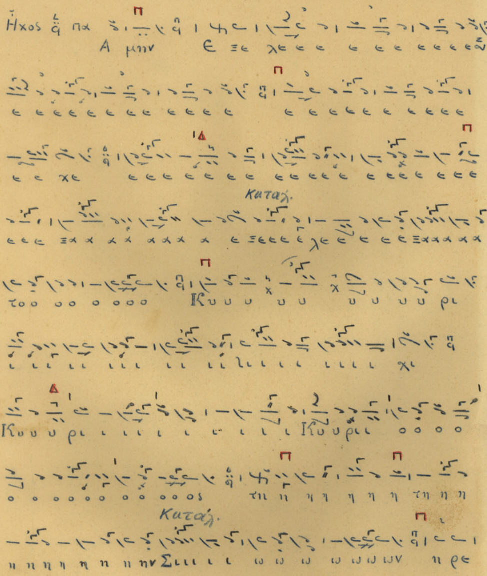

1947
1951

ε'

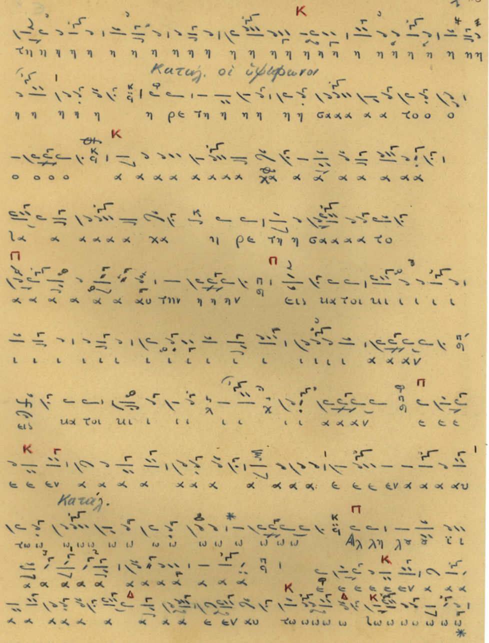
Καταβ.
Καταβ.

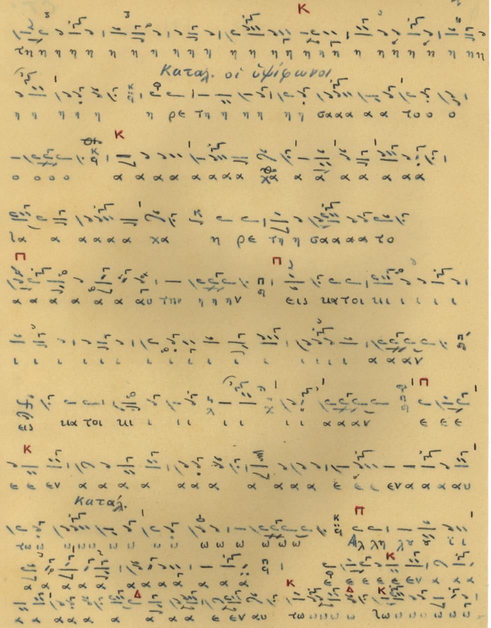
Καταλ. οἱ ὑψίφωνοι
Καταλ.

CT.'

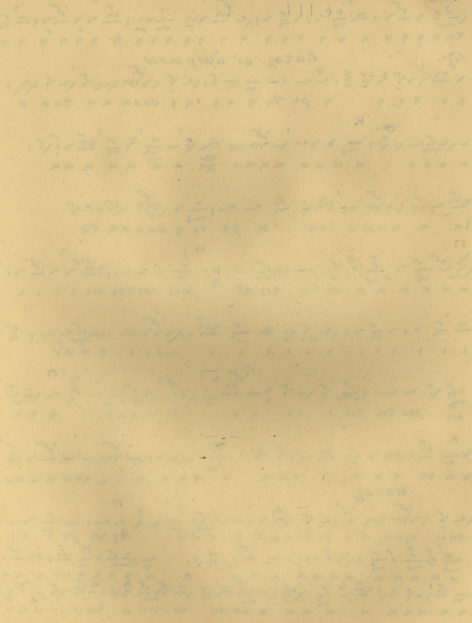

τερα τὸν ἀγῶνά μας καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν σωτηρίαν μας καὶ τὴν ἀπαλλαγήν μας ἀπὸ τὸ κακόν. Ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν βαρυτάτων ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως εἶναι δυνατὸν σιγά—σιγὰ νὰ ἐγκαταλειφθῶμεν τελείως εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἁμαρτίας, διότι ἡ ἀπόγνωσις μᾶς ἔχει ἀφαιρέσει τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως καὶ τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς μετανοίας. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ μία ἄλλη μορφὴ τοῦ πειρασμοῦ, ἡ ἐντελῶς ἀντίθετος, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἴδιον πραγματικὸν ἀποτέλεσμα. Συμβαίνει, δηλ., πολὺ συχνὰ ὥστε ἡ ἐμπιστοσύνη μας εἰς τὴν συγχωρητικότητα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς ἐνισχύῃ εἰς τὴν ἀναβολὴν τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐπανορθώσεως καί, ἐν γνώσει πλέον τότε, νὰ προχωροῦμεν εἰς τὸ κακὸν μὲ τὴν λελογισμένην πρόβλεψιν, ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς διὰ νὰ μετανοήσωμεν. Συμβαίνει τοῦτο νὰ εἶναι συνειδητόν, συμβαίνει ὅμως νὰ εἶναι καὶ ὑποσυνείδητον εἰς πάρα πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς χρειάζεται μεγίστη προσοχή.

Πόσα μυστήρια, ἀληθῶς, κρύπτει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή! Πόσον μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος ὁ φωτισμὸς καὶ ἡ ἐνίσχυσις ποὺ κάθε στιγμὴν εἶναι ἕτοιμον νὰ μᾶς δώσῃ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ!

Ἂς μὴ βασισθῶμεν ποτὲ εἰς τὰς δυνάμεις μας μόνον καὶ εἰς τὰς ὡραίας μας ἀποφάσεις.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

16—22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955

16. Κυριακὴ ΙΒ' Λουκᾶ (10 Λεπρῶν): Ἦχος πλ. β'. Ἑωθινὸν Θ' [Ἰωάν. 20 (κ'), 19-31]. Κολασ. 3 (γ'), 4-11. Λουκ. 17 (ιζ'), 12-19. Προσκύνησις ἁλύσεως Ἀποστόλου Πέτρου [Βλέπε: Ἰωάν.21 (κα'), 15-25 καὶ Πράξ. 12 (ιβ'),1-11].

17. Δευτέρα. † Ἀντωνίου Ὁσίου τοῦ Μεγάλου, Ἀντωνίου Νέου Ἀσκητοῦ (Βερροίας) καὶ Γεωργίου Νεομάρτυρος (Ἰωαννίνων).—Ἑβρ. 13 (ιγ'), 7-21. Λουκ. 6 (ς'), 16-23. Ἑβρ. 8 (η'), 7-13. Μάρκ. 10 (ι'),46-52.

18. Τρίτη: † Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατρ. Ἀλεξανδρείας.—Ἑβρ. 13(ιγ'), 7-16. Ματθ. 5 (ε') 14-19. Ἑβρ. 9 (θ'), 8-23. Μαρκ. 11 (ια'), 11-23.

19. Τετάρτη: Μακαρίου Ὁσίου, Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ. Ἑβρ. 10 (ι'), 1-18. Μάρκ. 11 (ια'), 22-25.

20. Πέμπτη. † Εὐθυμίου Ὁσίου τοῦ Μεγάλου.—Β'Κορινθ. 4(δ'), 6-15. Λουκ. 6(ς'),17-23.-Ἑβρ. 10 (ι'), 35—11 (ια), 7. Μάρκ. 11 (ια), 27-33.

21. Παρασκευή: Μαξίμου Ὁμολογητοῦ.-Ἑβρ. 11 (ια'), 8-16. Μάρκ. 12 (ιβ'), 1-12.

22. Σάββατον: Τιμοθέου Ἀποστόλου, Ἀναστασίου Πέρσου Μάρτυρος.—Ἐφεσ. 5 (ε'), 1-8. Λουκ. 17 (ιζ'), 3-10.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(23 Ἰανουαρίου 1955)

Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Ζακχαίου): Α'Τιμ. 4(δ'), 9-15. Λουκ. 19 (ιθ), 1-10. Ἦχος βαρύς. Ἑωθ. Ι' [Ἰωάν. 21 (κα'), 1-14].—Κλήμεντος Ἀγκύρας Ἱερομάρτυρος, Ἀγαθαγγέλου Μάρτυρος.

ΕΙΣΑΙ ΔΥΝΑΤΟΣ!

Ἕνας Ἄγγλος συγγραφεύς, γιὰ νὰ δείξῃ πῶς μέσα στὸν ἄνθρωπο κατοικοῦν μεγάλες δυνάμεις, διηγεῖται τοῦτο τὸ περιστατικό.

Σὲ κάποιο δάσος ἀπὸ μιὰ φωληὰ λιονταριῶν ἕνας σκύμνος ἔφυγε μιὰ μέρα καὶ χάθηκε σ' ἄγνωστα μέρη. Ἐκεῖ μιὰ προβατίνα ἐθήλαζε τὸ μικρὸ λιοντάρι ὡς που μεγάλωσε. Κάποτε ὅμως ἀκούσθηκε μακρυὰ βρυχηθμὸς λιονταριοῦ. Τὸ θετὸ παιδὶ τῆς προβατίνας ἔρριξε ἕνα βλέμμα ἀστραποβόλο, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ παγώσῃ. Καὶ στὴ στιγμὴ ἔφυγε μ' ὅση ταχύτητα μποροῦσε, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὰ ἄλλα λιοντάρια. Ὁ βρυχηθμὸς ἐκεῖνος ἔκαμε νὰ ξυπνήσουν μέσα του οἱ ἰδιότητες τοῦ λέοντος. Κατάλαβε πιὰ πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ φοβᾶται τ' ἄλλα θηρία, ὅπως μέχρι τώρα ποὺ ζοῦσε σὰν πρόβατο. Ἤξερε πῶς ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου καὶ ὅτι μὲ μιὰ φωνή του θὰ προξενοῦσε τὸν τρόμο σ' ὅλα τὰ ζῶα.

Καὶ σύ, ἀδελφέ μου, ἔχεις μέσα σου μεγάλες δυνάμεις δοσμένες ἀπ' τὸν Δημιουργό, γιὰ νὰ παλεύῃς καὶ νὰ νικᾶς.

Εἶσαι δυνατός. Μὴ φοβᾶσαι τὶς ἐναντιότητες. Θυμήσου τὰ λόγια τοῦ ψαλμῳδοῦ. «Πάντα ὑπέταξας ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ...».

Λ.

"...ΤΟΙΣ ΙΕΡΕΥΣΙΝ„ (Λουκ. 17,12-19)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἂν καὶ δὲν εἶχε καμμίαν ἀνάγκην ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, διέταξε τοὺς δέκα λεπρούς, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ θεραπεύσῃ, νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τοὺς ἱερεῖς των. Διότι ἔτσι διέτασσεν ὁ Νόμος... Τί ὡραῖον παράδειγμα! Καὶ πόσον ὑψηλὸν δίδαγμα! Δι' ἐκείνους ποὺ νομίζουν, ὅτι, ἐπειδὴ κάποιαν θέσιν ἔχουν εἰς τὴν κοινωνίαν, ἠμποροῦν, τάχα, νὰ μὴ προσέχουν εἰς ὅ,τι σέβονται οἱ ἄλλοι... Ἀλλὰ διατί ὄχι καὶ δι' ἐκείνους, ποὺ εἰς τὸ ὄνομα τῆς εὐσεβείας των λησμονοῦν τὴν πειθαρχίαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν;

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΕΝΟΥ

6. Εἰς τὸν Χερουβικὸν Ὕμνον.

Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου· ὡσαννὰ ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ· Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Τὰ πάντιμα καὶ πάνσεπτα δῶρα ταῦτα ἀξίωσόν με προσκυνῆσαι ἐν τῷ θειοτάτῳ Μυστηρίῳ τοῦ τιμίου Σου Σώματος καὶ τοῦ ἁγίου Σου Αἵματος, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ὅπως μὴ γένηται ἐφόδιον εἰς τὴν οὐράνιον μακαριότητα. Ἀμήν.

7. Μετὰ τὸ «Πιστεύω».

Στερέωσόν με, ἐπουράνιε Βασιλεῦ, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου, ὅπως φυλάττων τὰ ἐν αὐτῷ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως δόγματα, φρουρούμενος ὑπὸ τὴν θείαν Σου σκέπην καὶ πολιτευόμενος τῇ χάριτί Σου ἀμέμπτως, ἀξιωθῶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν ἐν ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἁγίων Σου. Ἀμήν.

8. Εἰς τὸ «Μετὰ φόβου».

Εὐχαριστῶ Σοι, Βασιλεῦ Θεὲ Παντοκράτορ, ὁ καταξιώσας με ἰδεῖν τετελειωμένα τὰ ζωοποιὰ καὶ Ἄχραντά Σου Μυστήρια· ἀξίωσόν με οὖν καὶ τῆς θείας αὐτῶν Μεταλήψεως, εἰς φωτισμὸν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ἀμήν.

Ποτὲ ἡ Κυριακὴ δὲν πρέπει νὰ πηγαίνῃ χαμένη. Ποτὲ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ νοιώσῃ πὼς πέρασε ἕνα χαμένο Σαββατοκύριακο.

Γιὰ νὰ μὴ νοιώσετε κι' ἐσεῖς αὐτὸ τὸ δυσάρεστο συναίσθημα, ἔχετε πάντοτε στὸ νοῦ σας τρία πράγματα:

Ἡ Κυριακὴ εἶναι γιὰ σᾶς ἀνάπαυσις.

Ἡ Κυριακὴ εἶναι γιὰ τὶς κοινωνικές σας σχέσεις.

Ἡ Κυριακὴ εἶναι γιὰ τὴν ἐπαφή σας μὲ τὸν Θεόν.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ διὰ τὰ παιδιά σας

ΔΑΥΙΔ ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ

Ἱστορία τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ καὶ ἱεραποστόλου . . . . δρχ. 5.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Α'

Ὡραῖες ἱστορίες ἀπὸ τὴν διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ . . . δρχ. 5

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Τὸ ὡραιότατο μυθιστόρημα Κρίστιαν καὶ Κριστιάνα (α' μέρος) ποὺ διεκόπη ἡ δημοσίευσίς του εἰς «Τὰ Χαρούμενα Παιδιὰ» καὶ δημοσιεύεται τώρα σὲ βιβλίο . . . . δρχ. 9

Η ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΤΟΥ ΕΝΤΡΟΠΗ

Ἱστόρημα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Σίμωνος Κυρηναίου (Ἔκδοσις Β') . . . . δρχ. 2,50

Γράψατέ μας ποῖα θέλετε νὰ σᾶς στείλωμεν καὶ βάλετε ἐντὸς τοῦ φακέλλου τὴν τιμήν των εἰς γραμματόσημα.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον: Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Ἰασίου 1, Ἀθήνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Μὴν Μάρτιος Ε'

N.T.B.

12. M. ΣΤΗΘ.